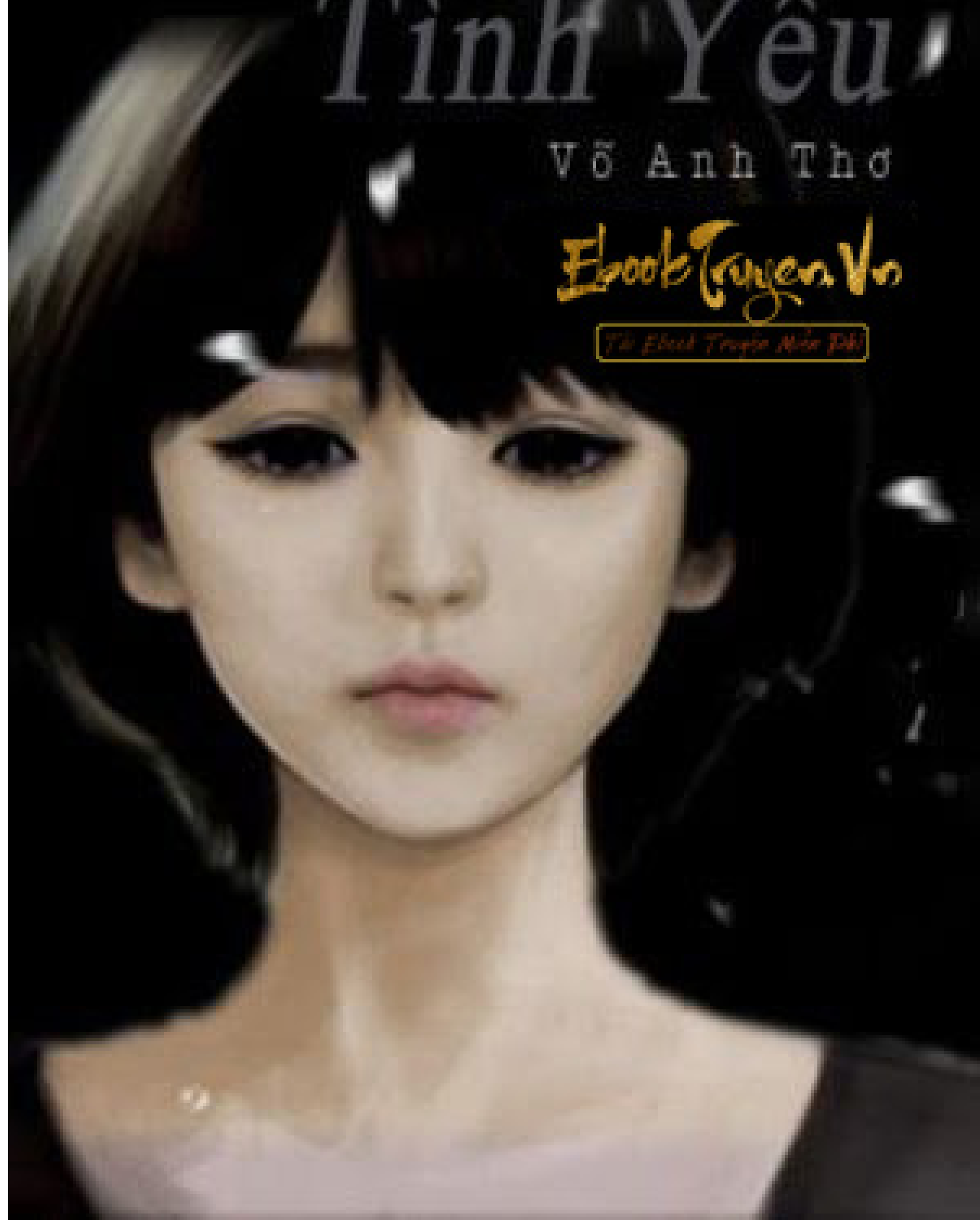

Án tử một Tình Yêu

Võ Anh Thơ

Ebook Tuyen Vo

Từ Ebook Truyện Mãn Địa

Án Tử Một Tình Yêu - The Death Of A Love

Tác giả: Võ Anh Thơ

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Tình cảm, tử tù + trại giam, đề tài xã hội, cuộc sống, nhân sinh

Số chương: 19 chương full

Nội dung:

Một thiếu nữ mới hai mươi ba tuổi thế nhưng đã phải kết thúc cuộc đời tươi đẹp của mình, bước chân ngừng lại trong chốn lao tù... Vân Du đã giết hại hai mạng người, vừa vào Trại giam lại có định tự sát...

Đồng Văn, một bác sĩ trẻ điều trị tâm lý cho tù nhân trong Trại giam, mang ác cảm đối với những tù nhân giết người.

Và định mệnh đã sắp đặt cho hai con người mang nỗi đau trong quá khứ, bí mật không thể nói, được gặp gỡ nhau vào thứ ba hàng tuần, với tư cách bác sĩ điều trị tâm lý và bệnh nhân trong bộ áo tù nhân... Thông qua những dòng nhật ký trị liệu, họ - từ con người hứng chịu tổn thương - trở thành người chữa lành cho đối phương.

"Yêu thương thật sự phải là thứ tình cảm có trách nhiệm."

- -----

Đôi lời của tác giả: Tôi nhớ trước đây có tác giả nào đó đã nói thế này, trích lược thôi: "Con người thường gánh lấy nỗi đau do con người gây ra. Thế nhưng cũng nhờ con người mà những nỗi đau đó được xoa dịu...", có lẽ nó thích hợp với câu chuyện này. Đây không hề là câu chuyện tình lãng mạn, lâm li hay cao trào ngược luyến, mà chỉ là một tác phẩm rất thực, ý nghĩa nhất mà tôi viết từ trước đến nay. Một thứ tình lặng lẽ âm thầm giữa hai con người trong vai trò đặc biệt và cũng trong bối cảnh thật đặc biệt - Trại giam, nơi tối tăm lẫn tội lỗi. Là câu chuyện nước mắt của những phụ nữ trong buồng giam nữ số 5, của người mẹ trẻ vì cứu con mà giết người; của cô gái đôi mươi lầm lỡ; hay của người mẹ bụng mang dạ chửa bởi cái đói nghèo nên phạm tội... Khi hoàn thành tác phẩm, tôi cảm giác bản thân mình cũng đã trưởng thành hơn, cũng đề

hiếu: Làm người chưa bao giờ dễ dàng, phải dũng cảm đến dường nào để không phải làm tổn thương ai. Và rằng: Sống, chính là phải vượt lên trên những nỗi đau. Có lẽ đó cũng là nghĩa vụ của con người!

"Án tử một tình yêu" hoàn thành vào năm 2017 nên thời gian trong truyện sẽ không phải năm 2019, và tôi cũng lấy mốc diễn ra câu chuyện là năm 2011 trước khi nhà nước ban hành luật tử hình bằng tiêm thuốc độc.

Mục lục:

[Chương 1: -1: Đôi lời của tác giả](#)

[Chương 1: -2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19: Chương cuối](#)

-----oOo-----

Chương 1: -1: Đôi lời của tác giả

Nguồn: EbookTruyen.VN

❀ Tôi nhớ trước đây có tác giả nào đó đã nói thế này, trích lược thôi: "Con người thường gánh lấy nỗi đau do con người gây ra. Thế nhưng cũng nhờ con người mà những nỗi đau đó được xoa dịu...", có lẽ nó thích hợp với câu chuyện này. Đây không hề là câu chuyện tình lãng mạn, lâm li hay cao trào ngược luyến, mà chỉ là một tác phẩm rất thực, ý nghĩa nhất mà tôi viết từ trước đến nay. Một thứ tình lặng lẽ âm thầm giữa hai con người trong vai trò đặc biệt và cũng trong bối cảnh thật đặc biệt - Trại giam, nơi tôi tắm lần tội lỗi. Là câu chuyện nước mắt của những phụ nữ trong buồng giam nữ số 5, của người mẹ trẻ vì cứu con mà giết người; của cô gái đôi mươi lầm lỡ; hay của người mẹ bụng mang dạ chửa bởi cái đói nghèo nên phạm tội... Khi hoàn thành tác phẩm, tôi cảm giác bản thân mình cũng đã trưởng thành hơn, cũng dễ hiểu: Làm người chưa bao giờ dễ dàng, phải dũng cảm đến dường nào để không phải làm tổn thương ai. Và rằng: Sống, chính là phải vượt lên trên những nỗi đau. Có lẽ đó cũng là nghĩa vụ của con người!

☞ "Án tử một tình yêu" hoàn thành vào năm 2017 nên thời gian trong truyện sẽ không phải năm 2019, và tôi cũng lấy mốc diễn ra câu chuyện là năm 2011 trước khi nhà nước ban hành luật tử hình bằng tiêm thuốc độc.

Võ Anh Thơ

-----oOo-----

Chương 1: -2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày... tháng... năm...

Có một loài chim luôn hót vào đầu hạ, lúc sẩm tối, hoặc là sau cơn mưa hoặc vào các đêm trăng sáng. Tiếng hót lại nghe thê thiết, náo nê. Nó khiến người ta nghĩ về nỗi mát mát, nhớ về những điều đã qua, thời gian và cả sự vô thường.

Lần đầu tiên bước chân vào nơi lạnh lẽo âm u ấy, tôi đã không ngừng tự hỏi, lí do gì mình lại ở đây? Tôi đã gây ra tội lỗi gì để đến bước đường cùng này? Tôi phải chịu đựng sự giày vò, dằn vặt mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi

phút. Chúng ám ảnh tôi trong những giấc ngủ chẳng tròn. Nước mắt không ngừng chảy mỗi đêm bằng cả ngàn ngày cộng lại, tôi chờ đợi đến lúc bản án tử được đề ra.

Tôi sợ.

Nhưng phải thanh thản đón nhận.

Vì tôi, thật sự là kẻ có tội.

Nhật kí tù nhân 3969.

Tháng 8 năm 2017.

Buổi sớm đầu thu ở Trại giam nằm trên một con đường thuộc Sài Gòn, vang lên tiếng khua lịch kịch lạnh tanh từ ổ khóa gỉ sét, phá tan sự tĩnh lặng buồn bã ở nơi này. Bác sĩ Đồng Văn cầm theo chồng hồ sơ bệnh lí, khẽ lách mình đi qua khoảng trống vừa đủ giữa cửa hàng rào mục với bức tường ô vàng cao sừng.

Văn chậm rãi tiến vào bên trong khoảng sân vắng vẻ sau khi cảm ơn bảo vệ. Dưới làn gió thu mát dịu, Văn vận áo khoác xanh sậm với những đường sọc xám. Hai mép áo ép sát vào mỗi khi anh co người lại, giấu bên trong bộ blouse trắng, thứ màu riêng biệt và xa lạ giữa không gian lạnh lẽo âm u ở Trại giam.

Vài phút băng qua bãi đất trống, tốc độ đôi chân nhanh hơn, Văn sắp đến nhà của quản giáo khu giam nữ. Dừng lại ở bậc tam cấp xi măng cao nhất, Văn gõ cửa bằng âm thanh thật đều, đôi vai hơi chùng xuống cho vài giây chờ đợi.

Chẳng quá lâu cửa mở nhanh, xuất hiện một phụ nữ trung niên khoác bộ áo cánh phục màu xanh lá cây quen thuộc thể hiện cho công lí và thật thi pháp luật. Đó là chị Ngà, cán bộ quản giáo khu giam nữ tại đây. Nhắc thấy gương mặt Văn đứng trước cửa lúc trời còn tờ mờ sáng, chị ngạc nhiên hỏi:

- Bác sĩ Văn đến tìm chị sớm vậy?

Văn chậm rãi đưa chồng hồ sơ bệnh lí cho chị Ngà, mỉm cười bảo đây là kết quả kiểm tra của các phạm nhân nữ hồi tuần trước. Chị Ngà khẽ lướt mắt qua từng hồ sơ xem còn sót ai không, rồi tự dưng chặc lưỡi:

- Bác sĩ Văn nhọc công quá, để lát chị qua khu bệnh xá lấy cũng được mà.

- Em sắp đến gặp Phó giám thị Dũng, tiện thể qua đây đưa chị luôn.

- Bác sĩ gặp Phó giám thị có chuyện gì sao?

- Cũng chỉ là báo cáo tình hình tâm lí của một phạm nhân nam bên khu II. Lát, em phải đi gặp một người, sợ là không kịp đến lúc Phó giám thị đi họp về.

Sự tò mò trong đôi mắt quản giáo Ngà hiện lên rõ rệt. Văn chẳng che giấu gì, nói rằng chốc nữa anh sẽ đi gặp Hoàng Oanh. Tức thì đôi mắt chị Ngà sáng lên do mừng rỡ trước cuộc tái ngộ sắp diễn ra giữa những người xưa:

- Thế à? Mèn ơi, cũng lâu lắm rồi đấy! Bé Oanh vẫn khỏe chứ?

- Bé Oanh sống với chú Thạch rất tốt, năm nay nó sẽ vào trường trung học.

- Tốt rồi, thế này thì Vân Du cũng yên lòng...

Chưa kịp nói hết câu thì sự ngập ngừng tràn ra đầu lưỡi khiến âm thanh mắc lại cuống họng, quản giáo Ngà phát hiện mình vừa nhắc lại cái tên không nên nhắc trước mặt Văn. Chị càng tự trách hơn khi thấy nỗi buồn xuất hiện trong mắt anh. Đối diện, như hiểu sự im lặng đột ngột đó, Văn cất tiếng:

- Em cũng nghĩ vậy. Hẳn, Vân Du rất vui khi con gái có cuộc sống tốt.

Dẫu khóa lấp bằng nụ cười nhẹ nhàng thanh thản nhưng nỗi buồn sâu thẳm vẫn ngự trị trong đáy mắt tối đen do đứng ngược chiều sáng, Văn không thể che giấu được quản giáo Ngà. Người phụ nữ này chợt hiểu, có lẽ sau ngần ấy năm chàng bác sĩ trẻ thuở xưa chưa một lần thôi đau. Lẽ

nào, có những yêu thương trải qua nhiều năm cách biệt chẳng hề vơi bớt mà ngày càng sâu đậm?

Chị Ngà liền hỏi sang lí do Hoàng Oanh đến gặp Văn là gì. Chàng bác sĩ ba mươi ba tuổi trả lời với giọng đều đều:

- Em cần đưa lại cho bé Oanh cuốn nhật kí của Vân Du, năm nay con bé đã mười hai tuổi rồi. Đó là lời hứa của em...

Tiếng chuông điện thoại thành linh vang lên. Giấu tiếng thở dài đặc trưng, quản giáo Ngà đến bên bàn, nhắc máy nghe. Văn nhìn chị quay lại với nét mặt biểu hiện ý nghĩa rằng chị sẽ phải rời khỏi đây bây giờ.

- Có rắc rối ở dãy nhà khu giam nữ, chị phải qua đó xem sao. Bác sĩ gặp bé Oanh thì gửi lời hỏi thăm của chị nhé.

Dặn dò xong câu cuối cùng, quản giáo Ngà liền đi như chạy về phía dãy nhà khu giam nữ. Còn lại một mình, Văn bước chậm rãi xuống từng bậc tam cấp, thả bộ ra khoảng sân vắng vẻ. Nắng sớm lấp liếm sắp chảy tràn lên chân, Văn đảo mắt nhìn quanh. Không phải tò mò quan sát, mà chỉ để nhớ.

Một thời gian dài, Văn ít khi đến đây. Mỗi lần có việc, quản giáo Ngà sẽ đến bệnh xá tìm anh. Văn nhìn cảnh vật hiện tại, cứ ngỡ khung cảnh sáu năm trước đang tái hiện.

Văn lớp cỏ úa bên dưới bị giẫm đạp không mọc lên nổi. Văn bóng cây cao uể oải cho một cái vươn mình trong nắng sớm. Văn là những luống rau, bụi hoa do các phạm nhân nữ thay nhau trồng vào giờ lao động. Cuối cùng, văn bốn bức tường vàng óng bao bọc xung quanh, phía trên là dãy hàng rào kẽm sắc bén từng làm chùn chân nhiều kẻ liều lĩnh muốn bỏ trốn.

Chỉ một bức tường, bên kia và bên này, ấy vậy tạo nên hai thế giới khác xa nhau. Tự do và tù đày. Chỉ một giây phút lâm lữ thôi, ai đó sẽ mãi mãi bỏ lại sau lưng bầu trời rộng lớn xanh ngắt, bỏ lại tháng ngày sống trọn vẹn kiếp người để bước chân vào đây.

Trại giam, nơi không biết đã đón nhận bao nhiêu kẻ tội lỗi, dường như mất hẳn bốn mùa xuân hạ thu đông. Tồn tại duy nhất ở đây là ngày sang

đêm, chờ đợi quỵện với nước mắt. Đằng sau chấn song sắt đen, mỗi người mang trong mình câu chuyện riêng, bi kịch riêng mà chẳng ai giống ai.

Gió nổi. Những đám mây bị đánh tan ra trôi lững đặng vô tư lự, trả lại cho bầu trời vùng trong xanh yên ả, sắc màu đó mang đến sự an nhiên lạ lùng.

Một cánh bướm màu xanh dương thắm hiển hiện dưới đáy mắt Văn, bay chập chới qua hàng rào kẽm trên bức tường. Con vật mê chơi bay lạc vào chốn tù đầy u ám. Sự phát hiện thú vị làm chàng trai trẻ tiếp tục nhìn theo đôi cánh rực rỡ kia rung rinh trong gió. Con bướm đậu lên khóm hoa nghiêng ngả bên dưới, vui đùa là bản năng của loài phù du.

Gió thổi mạnh hơn, mang theo những chiếc lá trên cành cây trụi lơ. Gió vô tình hất nhẹ con bướm xanh vương vào cành hoa. Nó mắc kẹt, giẫy cánh mãi.

Cái nhìn của Văn đông đầy phân vân giữa việc giúp đỡ hay để con bướm tự thoát ra. Nhưng Văn sẽ không thể biết được kết quả của hai điều đó khi một bàn tay mềm mại luồn qua khóm hoa, nhẹ nhàng tháo đôi cánh xinh đẹp ra khỏi sự mắc kẹt. Con vật mang ơn, bay là là xung quanh người đó. Một cô bé mười sáu tuổi.

Cho em tự do, không phải tù đầy

Quên đi năm tháng hao gầy thương anh

Em ở bên này một bức tường ranh

Đêm ngày trông ngóng mong manh chờ người...

Cô bé cất tiếng hát, giọng trong trẻo bay vút. Tưởng chừng như thứ thanh âm réo rắt không bị xiềng xích đó vượt qua bức tường chết chóc lạnh lẽo, qua hàng rào kẽm giam cầm đến với bầu trời cao. Không gì bó buộc được cô.

Văn đứng chết lặng, sững sờ đến mức không rõ hình ảnh đang thấy là thật hay mơ, là người hay chỉ là ảo ảnh nhóm lên từ nỗi thương nhớ tràn trề. Cô bé đứng gần bụi hoa mặc chiếc váy trắng dài qua đầu gối, gương

mặt nghiêng nhẹ bùng sáng, mái tóc ngắn mềm mại phủ ót cùng một đôi vai mỏng manh.

- Vân Du...

Sau tiếng gọi thân thương phát ra từ bờ môi Văn, cô bé với chiếc váy trắng tung xòe đã quay qua nhìn với đôi mắt phẳng lặng tựa bờ hồ thu. Cô hơi nghiêng đầu, nở nụ cười êm đềm với anh. Điều ấy khiến Văn càng thêm choáng ngợp trong niềm hân hoan đường đột này. Với sự xúc động mãnh liệt, Văn đã không biết đôi chân mình đang tiến lại gần.

Vân Du vẫn đứng yên, sự im lặng toát lên người cô tạo thành một lớp vỏ bọc đơn độc giống hệt năm xưa. Tại thời khắc này, Văn khao khát muốn ôm trọn lấy Du, cảm nhận hơi ấm da thịt lan tỏa vào nhau, điều mà khi Du còn sống anh không bao giờ được làm. Thế nhưng đôi tay xụi lơ, Văn mất hết sức lực để nhắc lên, để ôm cô...

Cuối tháng 3 năm 2011.

Đêm mưa sáu năm trước thật khác với đêm mưa của những năm sau đó. Nó dữ dội, ướt át, vùn vủ. Tiếng mưa nghe hết âm thanh gào thét ai oán từ đất trời. Số phận có lẽ biết được một bi kịch thảm thiết sắp xảy đến nên để cơn mưa này là một điềm báo trước. Chẳng ai nhận ra giọng hét kinh hoàng của người phụ nữ len lỏi qua màn mưa buốt giá, tê tái. Thứ âm thanh ám ảnh phát ra từ bệnh viện đa khoa.

Ngay cửa phòng bệnh, dáng cô hộ lý ngồi sững bất động, hoàn toàn là đi như mất hết sự sống, riêng đôi mắt vẫn mở trừng trừng phản chiếu nỗi bàng hoàng và hai bàn tay bấu chặt vào thành cửa đến nỗi tươm máu. Những người xung quanh từ y tá, bệnh nhân cho đến người thăm bệnh, ngạc nhiên khi thấy cô hộ lý chẳng hiểu vì sao lại thét lên thất thanh rồi ngồi bệt dưới đất như bị đột quỵ. Trước đó, ai nấy đều giật mình vì nghe tiếng la của những người trong phòng bệnh, họ chạy ra ngoài đầy sợ hãi.

Tất cả liền chạy đến. Và khi đưa mắt nhìn vào phòng, lập tức họ đồng loạt mang những hành động không khác cô hộ lý ban nãy. Sững sờ. Hãi hùng. Thậm chí, có người yếu bóng vía đến nỗi ngất lịm.

Ở giữa căn phòng trắng lạnh lẽo, được mô tả bằng mùi thuốc sát trùng nồng nặc và mấy dụng cụ y tế kim loại khô khốc, bóng dáng cô gái trẻ đứng nghiêng người toát lên hơi nồng tanh tươi của máu. Dung dịch đậm đà mùi sắt đỏ vấy bẩn quần áo cô mặc, lên gương mặt từ mang tai xuống cằm, lên cả những sợi tóc ngắn lòa xòa hơi rối. Nơi nhuộm máu nhiều nhất, là bàn tay phải cô đang cầm kéo. Mũi kéo sắc lẹm, chết chóc. Dưới đất có hai thân thể nằm bất động.

Mọi cử động trên người cô gái trẻ đều đứng yên, giống hệt bị hóa đá. Duy nhất một thứ nơi cô đang chuyển động, nhen nhúm sự nhận thức hiếm hoi. Đôi mắt. Với cái nhìn sâu, thăm tới như đáy hồ nhưng vẫn le lói chút hoang mang. Như kiểu, khung cảnh man rợ bày ra trước mặt lúc này không phải do cô cố ý gây nên. Dù vài phút trước thôi, chính cô đã đâm mạnh chiếc kéo vào hai cơ thể ấm nóng, kết thúc mạng sống của họ.

Buông kéo. Cô xoay người thật chậm, chẳng khác gì khúc cây gãy bị đau, ánh mắt vô hồn sâu hun hút vô tình lướt qua mấy chục gương mặt xa lạ xuất hiện ngay cửa phòng, giờ đây chỉ còn những nét nhăn nhúm hãi hùng.

Nhưng không có ý dọa họ, cũng không có ý thể hiện bản thân là kẻ cuồng sát, cô đang tìm kiếm một bóng hình nhỏ bé mà này giờ mình đã để vụt mất khỏi tầm mắt. Cái nhìn đau đáu mong mỏi khiến người ta nghĩ, thứ mà kẻ sát nhân đó đang tìm hẩn vô cùng quan trọng, biết đâu đây là phần tốt đẹp duy nhất còn sót lại trong trái tim tội lỗi.

Vài phút sau, bờ môi trắng bệch nứt nẻ chợt mấp máy, nụ cười nhẹ nhõm lướt qua khi cô thấy trong góc tường đứa con gái nhỏ đang ngồi co người, trông giống lưng tôm. Mái đầu của nó tựa lên hai đầu gối, đôi mắt tròn nhìn khung cảnh máu đỏ người chết mà không chút sợ hãi, chỉ ngơ ngác. Bóng đỏ từ chiếc tủ cao ngay bên cạnh chảy tràn trên thân hình và nhấn chìm nó vào màn tối.

Mau chóng, con bé nghe tiếng ai gọi tên mình, bằng hơi thở mệt mỏi:

- Hoàng Oanh, lại đây với mẹ.

Bé Oanh ngược nhìn cô gái đứng trước mặt với cơ thể mềm ngặt nhưng vẫn cố đứng vững, như chống chọi lại bất hạnh do số phận đè xuống. Từ này đến giờ, nó thắc mắc không hiểu cô gái vừa giận dữ vừa đâm kéo

vào hai người kia để rồi sau đó bị nhuộm máu trên quần áo ấy, có phải mẹ Du? Vì khi nghe tiếng la đầu đón của bà ngoại kể thì nó bỗng sợ. Tuổi còn nhỏ không cho phép nó nhận thức được ý nghĩa hành động mà mẹ gây ra cho bà. Nhưng giờ nghe tiếng gọi quen thuộc đó, bé Oanh chắc hẳn mẹ Du đây rồi.

- Mẹ Du ơi!

Vân Du đón con gái vào lòng, không bận tâm nó sẽ khó chịu với mùi tanh đeo bám trên người mình. Du vùi mặt vào mái tóc thơm ngát của con vì muốn lưu giữ mùi thơm êm đềm này thật lâu bởi hiểu rõ, lát nữa thôi cô phải rời xa Oanh. Một thời gian dài, hay cũng có thể suốt đời Du sẽ mãi mãi không gặp lại con được nữa.

Không lâu sau, công an được gọi đến. Họ giải tán đám đông hiếu kỳ rồi ập vào căn phòng nơi diễn ra cuộc sát hại. Dáng vẻ ai nấy đều thận trọng dè dặt vì họ nghe người gọi điện nói với giọng đứt quãng về "một tên sát nhân cuồng loạn". Khung cảnh khiến người ta muốn choáng ngất vì mọi thứ đều nhuộm máu, bên dưới hai xác người nằm im lìm, cơ thể ngập trong dung dịch màu đỏ.

Nhưng khi nhóm công an lia mắt sang tên giết người thì gương mặt họ được vẽ lên bởi sự ngạc nhiên, là một cô gái ngoài đôi mươi đang ôm đứa trẻ tầm sáu tuổi. Cả hai có vẻ quyến luyến không rời. Trông cứ như thể đây là cuộc đoàn viên mỹ mãn, và nó thật đối lập với không gian chết chóc ghê rợn.

Nhóm công an đứng tần ngần vài giây, thỉnh thoảng nghe tiếng giục gấp gấp của ai đó trong đám đông đang hồi hộp quan sát sự việc:

- Con nhỏ tóc ngắn giết người đó! Gì mà ác dữ vậy trời! Công an mau bắt nó nhanh đi, kéo nó điên lên giết luôn đứa trẻ, tội nghiệp!

Hai người công an bước đến kéo xóc Du đứng dậy, để hai tay cô ra phía sau. Hai người khác đẩy bé Oanh lùi ra. Không hề kháng cự, Du đứng yên như khúc gỗ, mặc công an tra còng số tám lạnh ngắt vào tay mình. Khi người ta cảm nhận rõ rằng mọi thứ kể từ giờ đã kết thúc thì hành động kháng cự chẳng còn ý nghĩa nữa.

Du chờ đợi, mắt luôn cảm giác đau dù bị những bàn tay thô cứng bầu siết

vào người mình. Về phía bé Oanh, nó ngó cảnh mẹ mình tự dung bị ba bốn người đàn ông xa lạ dẫn đi, về mặt ngăn ngại. Ngay chính nó cũng đang bị kìm giữ. Bé Oanh bỗng liên tưởng đến mấy câu chuyện cổ tích mẹ Du hay kể, về việc kẻ xấu xa thường bắt những đứa trẻ nhỏ đi mất. Tức thì, nó gào khóc giãy giụa:

- Bỏ ra! Bỏ ra đồ xấu xa! Mẹ Du, cứu con! Mẹ Du ơi!

Nghe bé Oanh vừa khóc vừa gọi, bấy giờ Du mới sực tỉnh, hồn trở lại xác kéo theo sự tỉnh táo quay về. Lập tức đưa mắt nhìn con gái, Du thảng thốt:

- Oanh! Oanh à! Chờ mẹ nhé!

Nhận thấy nữ tội phạm có ý muốn chạy đến chỗ đứa bé gái, hai người công an bên cạnh giữ chặt Du hơn, đồng thời kéo cô ra khỏi phòng.

Đám đông đứng xem dần tản ra tránh đường cho công an áp tải tội phạm ra ngoài xe. Vài âm thanh bàn tán trỗi dậy khe khẽ như tiếng vỗ cánh vo ve của lũ ruồi muỗi bay khắp không gian bốc mùi tử khí nơi đây. Họ đang tự hỏi nguyên do gì khiến cô gái trẻ măng này xuống tay giết chết hai mạng người.

Tiếng chuông điện thoại đồ vang nghe đứt quãng, giữa căn phòng tĩnh mịch chìm trong bóng tối, cùng lúc bên ngoài sấm rền vang nổ nê. Chuông kêu dai dẳng khô khốc làm bật tung một giấc ngủ mơ màng chỉ vừa thiếp đi khoảng vài phút. Mí mắt cục cựa kèm theo âm thanh trở mình uể oải, Đồng Văn xoay người nằm ngay ngắn trên giường, nén chặt giấc ngủ mà khó khăn lắm mới đến với mình, trong từng nhịp thở đều đều.

Văn mở mắt chớp chớp vài cái cho quen với bóng tối, lòng tự nhủ chẳng rõ chủ nhân cuộc gọi là quản giáo Ngà bên khu giam nữ hay quản giáo Thái bên khu giam nam. Văn nhanh chóng ngồi dậy, đôi mắt vừa mới mở đang cố tìm kiếm trong bóng tối đen kịt chiếc điện thoại bàn với từng hồi chuông réo rắt. Đưa tay chụp lấy, anh bắt máy. Giọng của quản giáo Thái đầy thúc giục bên kia, bảo rằng có một phạm nhân tinh thần không ổn định nên Văn hãy qua khu phòng giam.

Văn đứng dậy, vớ lấy áo khoác dày màu xám, bước ra khỏi phòng bệnh xá. Bên ngoài mưa giăng lối mịt mù khiến đêm tối càng thêm tối đen như mực. Không tiếng động nào tồn tại giữa chuỗi âm thanh va đập của hàng ngàn giọt nước lạnh giá buông xuống đất. Mưa trong Trại giam thường lạnh lẽo, rét mướt hơn bên ngoài rất nhiều. Màn mưa dữ dội cũng không làm Văn bận tâm khi cầm dù chạy băng qua khoảng sân rộng ngập nước lênh láng.

Dọc theo dãy hàng rào ngăn cách, bóng đèn neon vàng vọt trên cao hắt ra thứ ánh sáng leo lét, trở thành ngọn hải đăng giữa đêm mưa bão. Mặc mưa đổ xuống chiếc dù dữ dội như cú đánh của người lực lưỡng, Văn tiếp tục lội nước mưa ngập gần đến nửa ống quần, bằng những bước hối hả đến phân trại số II.

Cùng thời điểm đó, người công an ẩn mạnh Vân Du ngồi xuống ghế. Họ đang tiến hành làm giấy cho phạm nhân nhập trại. Lúc họ ngồi trên xe áp tải, mưa rất lớn và bây giờ vẫn chưa thuyên giảm, tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái tôn của căn phòng không quá rộng nhưng yên ắng đến ngọt ngào này.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước mặt Du là một công an đang chuẩn bị giấy bút. Còn sau lưng là nhóm công an bắt giữ khi nãy. Có vẻ Du chưa nhận thức được rõ ràng tình hình hiện tại của bản thân.

Cái nhìn trống rỗng, gương mặt Du xanh xao, những giọt nước mưa chưa kịp khô chảy từng dòng xuống cằm. Mưa làm mái tóc ngắn bết sát vào cổ nhiều nước tong tong xuống đôi vai xụi lơ. Chiếc áo Du mặc màu máu đỏ nhạt đi, loang ra một vùng vì ướt. Hai bàn tay với làn da trắng nhợt nhạt đặt trên đầu gối chụm lại, cổ tay để yên trong còng số tám kim loại, bị ướt nó càng thêm lạnh.

Trong đầu Du lờn vờn những điều sắp bị tra hỏi và cô biết chắc mình sẽ

không thể trả lời câu nào cả. Du thấy tâm trạng hiện tại rất tệ, do chưa tỉnh tâm được. Âm thanh bấm viết kêu khẽ, người công an Trại giam thở mạnh yêu cầu nữ phạm nhân khai báo lí lịch.

Hàng mi ướt nước nặng trĩu chớp nhẹ, giọng Du rời rạc chỉ nói bằng hơi thở nên rất nhỏ. Người công an ngừng viết, khẽ lia ánh mắt về phía Du trong khi cô đang cố để từ ngữ thoát ra từ cổ họng mình qua đôi môi nứt nẻ.

- Hai mươi ba tuổi? Thanh niên bây giờ chẳng xem pháp luật ra gì.

Du lặng im, cô dần xuống một tiếng thở nặng nề trong lồng ngực. Nó được tự hình từ cảm xúc khó chịu dồn nén. Có chút thay đổi. Nét mặt Du tự dưng lạnh tanh, băng giá. Không rõ là do câu nói vừa rồi của người công an kia hay do nước mưa đã lấy hết sức sống trên từng mảng da mặt.

- Hãy nói số điện thoại nhà để chúng tôi gọi cho gia đình chị.

- Tôi chỉ sống với con gái sáu tuổi...

- Chị có con gái sáu tuổi?

Người công an tiếp tục nhìn Du, nhíu mày. Du hiểu trong đôi mắt đó đang ẩn chứa dòng suy nghĩ gì, về việc cô sinh con khi chưa thành niên. Tiếp, anh ta hỏi:

- Vậy chị không còn người thân nào sao?

- Tôi còn một người cha... Nhưng tôi chẳng còn quan hệ gì với ông ta.

- Số điện thoại của cha chị là gì?

- Đừng gọi ông ta đến đây, tôi rời khỏi nhà sáu năm rồi.

Người công an nhắm mắt chán chường trước sự cứng đầu của phạm nhân trẻ tuổi. Anh chống khuỷu tay lên bàn, đầu hơi nghiêng qua phải, cao giọng:

- Nay, thế vì sao lại giết người? Tôi cần nói chuyện với cha chị, hiểu

chứ? Việc chị gây ra là trọng tội, gia đình chị sẽ được báo.

Bản thân Du chẳng thể nói rõ nguyên nhân khiến mình đi đến bước đường cùng này khi ra tay giết hai mạng người. Mọi ngôn từ hay những hành động liên quan đến chuyện bào chữa cho mình, tất cả đều khó khăn đối với Du.

Mặc nhiên, Du muốn bỏ chạy. Không hẳn là trốn chạy trước hành vi phạm pháp mình vừa gây ra mà chính xác, cô muốn chạy trốn khỏi thứ cảm xúc đang đè nặng. Nó làm Du đau kinh khủng. Du gọi đó là sự ân hận, cắn rút. Tiếp theo lại nghĩ đến Hoàng Oanh, đứa con gái đáng thương không thể sống nếu thiếu cô.

Để mặc ánh nhìn sốt ruột cùng mấy câu hỏi cứ tua đi tua lại từ người công an đối diện, Du lướt đôi mắt qua các vật dụng trên bàn. Du tìm kiếm một vật dù bản thân chưa hình dung kỹ thứ ấy, mãi đến khi đôi mắt mau chóng chớp lấy đường nét của con dao rọc giấy. Để rồi tích tắc, hành động đến nhanh hơn suy nghĩ, Du đột ngột bật dậy đẩy ngã chiếc ghế phía sau xuống đất làm vang lên âm thanh "rầm".

Trước khi để nhóm công an kịp ngạc nhiên thì Du đã lập tức lao đến chụp lấy con dao rọc giấy. Việc tiếp theo, Du xoay qua đối diện với họ, quơ quơ con dao nhỏ sắc lẹm với kiểu đe dọa lẫn thách thức. Nhóm công an lùi ra sau vài bước, hai tay giơ lên đồng thời nói chậm rãi như trấn an nữ tội phạm đang kích động.

Thật chất, nỗi lo lắng từ nhóm công an hoàn toàn dư thừa bởi Du không có mục đích tấn công họ. Người mà cô nhắm đến, đáng ngạc nhiên thay, chính là mình! Tất cả chợt hiểu ra ý định tự sát khi thấy cô gái quay ngược mũi dao lại. Nhưng khi Du định dùng hết sức đâm dao vào cơ thể đang sống của mình thì thành linh một người công an chẳng rõ đã vòng ra sau lưng cô tự lúc nào, lao đến kịp thời chụp lấy tay đối phương.

Hai người công an khác cũng chạy lại kìm giữ Du. Họ đè cô nằm ngửa xuống mặt bàn, giật lấy con dao. Lúc ngã mạnh xuống cho đến lúc cảm nhận cú nhói ở sau lưng, đối với Du diễn ra chưa đầy một phút. Thở hỗn hển, đầu ngoẹo sang bên, cô nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ bị phủ ướt bởi màn mưa trắng xóa.

Đêm nay kỳ lạ quá đỗi, mưa cứ dai dẳng hết như đã lâu lắm rồi Sài Gòn

mới có mưa. Trùng hợp thay, cái ngày tàn khốc làm thay đổi cuộc đời Du cũng ướm ất giống vậy. Như lẽ hiển nhiên, mỗi lần có mưa, đời cô lại rẽ bước ngoặt mới. Nhưng nó không hề tốt đẹp, chỉ là sự giày vò của số phận...

Kim giữ được Du rồi, bảy giờ công an mới phát hiện lớp da dưới cánh tay phải cô bị đứt toạc một đường, máu chảy loang khắp mặt bàn. Ban nãy trong lúc giằng co, lưỡi dao bén nhọn kia đã kịp cắm vào da thịt lạnh lẽo ấy. Không còn cách nào khác, họ đành gọi bác sĩ đến băng bó vết thương cho Du.

Vị bác sĩ trung niên của trại tên Hiên với cặp kính xệ xuống cánh mũi, cẩn thận rửa vết thương trên tay Du. Dù trời mưa và không khí lạnh bao trùm, ấy thế ông vẫn toát mồ hôi liên tục. Nguyên nhân cũng bởi ông bắt gặp đôi mắt tối đen của Du, giống đáy hồ sâu phủ đầy lục bình, chẳng một tia sáng nhỏ nhoi nào tồn tại.

Một ánh mắt khiến người ta bất an.

Công việc băng bó cũng xong xuôi. Vị bác sĩ quệt mồ hôi, quay qua nhóm công an nói về tình hình vết thương. Chỉ trong một khoảnh khắc từ kẽ hở rất nhỏ, khi ánh mắt những người mặc quân phục rời khỏi mình, Du nhanh như cắt rút lấy cây kéo trong cặp của bác sĩ. Không muốn thất bại giống khi nãy, lần này Du giữ kéo rồi đâm vào bụng mình.

Kim loại xé rách da thịt để chui vào bên trong cơ thể, cảm giác đau kinh khủng. Đó là điều duy nhất Du nhận thấy khi ngã nhào xuống đất. Trước khi ngất lịm, những bóng dáng loáng thoáng lướt qua trước mặt nhưng Du vẫn nhìn về cửa sổ. Phản chiếu trong đôi mắt tăm tối hơn ao tù ấy, hình ảnh những giọt mưa rơi mãi. Rồi một đốm sáng vụt lóe lên qua cái nhìn khoắc khoải. Dầu thế, tia sáng đã tắt rất nhanh, chẳng khác gì ngôi sao nhỏ giữa đêm tối mịt mùng bị màn mưa vùi lấp.

Sáng hôm sau, Đồng Văn đến gặp Phó giám thị Dũng. Âm thanh xê dịch cửa kêu khẽ, Phó giám thị Dũng rời mắt khỏi đồng giấy tờ, nhìn lên thấy chàng bác sĩ trẻ bước vào. Gương mặt nghiêm nghị biến mất thay vào đó là nụ cười nhẹ nhàng, anh rời bàn đi vòng lên trước đối diện với Văn:

- Có một phạm nhân nữ tinh thần không ổn định. Tôi đã yêu cầu vài bác sĩ đến kiểm tra nhưng tình hình khá tệ. Hết cách, tôi đành phải nhờ anh.

- Phạm nhân nữ ấy gặp vấn đề gì?

Phó giám thị Dũng chậm rãi cầm lấy xấp giấy A4 bấm kim nằm ngay ngắn trên mặt bàn. Hẳn ai cũng đoán được, đây là tài liệu thông tin về nữ phạm nhân trẻ tuổi kia. Lướt sơ qua dòng chữ đánh máy chi chít, anh đọc cho Văn nghe:

- Phạm nhân tên Vân Du, hai mươi ba tuổi, khoảng tuần trước đã sát hại hai người trong bệnh viện. Du không bằng cấp, nghề nghiệp không ổn định, công việc chủ yếu là làm bán thời gian trong một siêu thị. Du sống với con gái tên Hoàng Oanh sáu tuổi. Có một người cha và mẹ kế...

Phó giám thị Dũng ngưng lại, tiếp tục hướng mắt vào Văn. Đó không phải cái nhìn lưỡng lự chỉ là việc sắp tiết lộ về một điều bất ngờ. Lòng mày đang chau lại chột dãn ra nhẹ nhàng, nét mặt bình thường hơn khi anh thở dài:

- Người phụ nữ bị giết là mẹ kế của phạm nhân.

Văn khó hiểu trước hành động giết người tàn nhẫn của cô gái tên Vân Du. Mẹ kế, tuy không phải ruột thịt nhưng cũng là vợ của cha, chưa kể lại sống chung một nhà, tại sao cô ta có thể thẳng tay giết bà ấy? Phía sau chuyện này liệu có uẩn khúc hay chỉ đơn thuần Du là kẻ điên loạn? Văn hỏi tiếp về nạn nhân thứ hai. Phó giám thị Dũng hạ giọng:

- Đó là một bác sĩ trẻ tên Dương, ở khoa nhi của bệnh viện đó. Anh ấy chết ngay tại chỗ với một vết đâm chí mạng ngay tim.

- Vân Du, cái tên rất hay, nghĩa là rong chơi cùng mây. - Văn nhìn những đám mây vô hại trôi lãng đãng qua bầu trời, nói câu chẳng ăn nhập gì với nội dung cuộc đối thoại này giờ - Vậy vấn đề phạm nhân đó gặp là gì?

- Ngay trong đêm vừa vào Trại giam, Du đã tự đâm mình. Trước, là con dao rọc giấy, sau đó đến kéo cửa bác sĩ. Suốt mấy ngày nằm điều trị ở khu bệnh xá, phạm nhân này tinh thần khá bất ổn và thường gọi tên con gái Oanh.

Phó giám thị Dũng quay trở lại bàn đặt xấp giấy xuống. Âm thanh kéo ghế kêu kít, anh lồng hai bàn tay vào nhau, nói tiếp vấn đề kia:

- Tóm lại, chúng ta cần củng cố tinh thần cho phạm nhân Vân Du.

Văn xem câu nói nghiêm túc phát ra từ vị Phó giám thị này là một yêu cầu ngầm dành cho mình: "Hi vọng bác sĩ sẽ giúp đỡ phạm nhân".

Đây vốn dĩ là công việc của Văn nhưng có một điều thầm kín nào đó đã biến thành sự cản trở. Thật sự Văn mang ác cảm với những kẻ sát nhân. Dù thế, Văn hiểu bản thân cần gạt nó qua một bên. Anh là bác sĩ tâm lý, nhiệm vụ hàng đầu là điều trị cho bệnh nhân chứ không phải thi hành pháp luật. Với một lương y, phán xét con người là điều tối kị.

- Tôi biết phải làm gì. Liệu, cái án mà phạm nhân đó gánh lấy là tử hình?

- Có thể, căn cứ theo điều 93 Bộ Luật hình sự.

Văn nở nụ cười kỳ lạ, có lẽ mang hàm ý về một điều hoang đường nào đấy:

- Đã là tử tù, nếu muốn tự tử thì vì sao chúng ta phải ngăn cản? Bởi dù gì đi nữa trước sau gì họ cũng chết.

- Họ sẽ chết nhưng không được bằng cách tự tử. Chính luật pháp mới có quyền kết thúc cuộc đời họ. Phạm tội thì sẽ bị trừng phạt. Trước khi lãnh án của tòa, họ buộc phải sống. Họ cần biết, mình là kẻ có tội.

- Đó là sự nhân từ trong pháp luật?

- Đó là sự công bằng!

Phó giám thị Dũng nhấn mạnh năm từ cuối như muốn kết thúc cuộc tranh luận mặc cả về sinh mạng tù nhân. Gương mặt đăm chiêu, ánh nhìn đanh sắc, anh đang yêu cầu chàng bác sĩ trẻ ngừng việc chỉ trích tử tù. Anh kéo Văn về đúng với nhiệm vụ của mình, công việc của một bác sĩ điều trị tâm lý.

Hiển nhiên Văn nhận ra điều đó qua dáng vẻ nghiêm nghị từ vị Phó giám thị trung niên. Không nói gì thêm, Văn khẽ cúi đầu rồi bước ra khỏi

phòng. Có lẽ một bác sĩ như anh sẽ khó mà hiểu được những lời đó.

Khi cánh cửa khép lại, Phó giám thị Dũng mới thở ra thật mạnh. Anh có phần ngạc nhiên trước phản ứng kỳ lạ của Văn, trong khi bình thường Văn vẫn là một bác sĩ thân thiện. Sự ác cảm vừa rồi là do Văn bất mãn trước tội ác của Du hay còn ẩn chứa bí mật gì? Khẽ khàng, Phó giám thị Dũng nhìn ra bên ngoài cửa sổ phòng, nơi những cành cây khẳng khiu phủ màu xanh lá. Lòng tự nhủ, một mùa hạ nữa lại đến ở Trại giam.

Vân Du không nghĩ mạng mình lại lớn đến vậy. Rõ ràng khi đó chiếc kéo đã đâm vào bụng, Du cảm nhận cái đau ghê gớm như thể đang cạy kè cái chết, ấy vậy sau cùng vẫn được cứu sống. Du hiểu, ngay cả quyền được chết mà mình cũng không thể có. Tiếp theo là cô phải gặp một bác sĩ tâm lý để điều trị.

Đồng Văn mở cửa phòng bệnh xá bước vào, thấy người con gái ngồi ngay bàn khám như bưng tỉnh rồi chậm rãi ngược mặt lên. Ấn tượng đầu tiên của Văn đối với Du là một nỗi u uất bao phủ khắp người cô, da dẻ nhợt nhạt như mất hết sức sống. Mọi đường nét trên gương mặt đều cứng đờ chẳng khác gì tượng đá. Đặc biệt là đôi mắt. Tối đen, sâu hút không có lấy điểm sáng nào. Dẫu Du đang nhìn mình nhưng Văn cảm giác đôi mắt đó cứ treo lơ lửng ở một nơi nào rất xa xôi.

Văn đến bên bàn, kéo chiếc ghế ở phía đối diện ra và ngồi xuống. Du im lặng, không có biểu hiện của việc bắt đầu cuộc đối thoại. Nhẹ nhàng đặt hồ sơ bệnh lý cùng cuốn sổ nhật ký lên bàn, Văn làm nhưng vẫn kín đáo quan sát đối phương. Anh nhận ra Du thật sự không nhận thức về sự hiện diện của mình.

- Tôi tên Đồng Văn, bác sĩ tâm lý của Trại giam. Kể từ giờ, tôi sẽ điều trị cho phạm nhân Vân Du. Mong cô hợp tác với tôi để việc điều trị được thuận lợi.

Văn giới thiệu ngắn gọn, cốt chỉ để kéo sự chú ý của Du trở về thực tại. Nhưng có vẻ nó chẳng đạt được kết quả gì bởi Du tiếp tục im lặng đồng thời hướng đôi mắt tối tăm vào một điểm chơi vơi trên vai anh chàng bác sĩ.

Cuộc đối thoại chỉ mới bắt đầu mà lại có chiều hướng sắp đi vào ngõ cụt. Văn nhận ra Du đang mang nỗi u uất rất nặng nề. Chậm rãi kéo cuốn nhật kí ra giữa bàn, Văn đành nói tiếp những điều cần nói:

- Một tuần chúng ta sẽ gặp nhau vào ngày thứ ba, nếu bệnh tình cô trở nên nặng hơn thì sẽ hai ngày, thậm chí là ba ngày. Để dễ dàng cho việc trị liệu, tôi muốn cô viết nhật kí. Không cần quá nhiều, đơn giản là viết ra những cảm xúc và suy nghĩ trong lòng vào mỗi ngày. Tôi sẽ theo dõi tâm lí của cô...

- Không cần đâu bác sĩ.

Cuối cùng Du cũng đã chịu lên tiếng. Hành động cắt ngang đột ngột diễn ra nhanh chóng, ngắn gọn. Văn lại nhìn Du, ngạc nhiên như muốn hỏi câu nói vừa rồi là có ý gì.

- Trước sau gì tôi cũng lãnh án tử, làm thế chỉ vô ích.

Ánh mắt Du vẫn tối tăm, nhưng không hiểu sao lại kiên quyết đến thế. Điều đó khiến Văn lấy làm lạ. Một khoảng lặng kéo đến lấp đầy cái không gian ngột ngạt chật chội ở nơi này. Những ngón tay gõ đều trên cuốn nhật kí, Văn tiếp lời:

- Dù muốn chết thì cô cũng phải đứng trước tòa để lãnh án. Mà phiên tòa sẽ không mở khi phạm nhân đang bất ổn, vậy nên hãy chấp nhận điều trị đi.

Du nghĩ, có lẽ đây là lần đầu tiên một bác sĩ lại khuyên nhủ phạm nhân bằng các lời lẽ thẳng thắn đến vậy. Không giáo điều hay sáo rỗng. Hẳn thế mà Du bấy giờ mới nhìn trực diện vào Văn, khi mà mấy phút qua cô đã lờ đi sự tồn tại của anh. Chàng bác sĩ trẻ mang gương mặt tĩnh lặng, điềm nhiên cùng với đôi mắt sâu thẳm mà vô cảm. Văn không né tránh Du, tự dung đề cập đến vấn đề khác:

- Cô có con gái sáu tuổi tên Hoàng Oanh?

Du không đáp. Văn cũng chẳng cần câu trả lời vì sẽ hỏi câu thứ hai:

- Vậy cha đứa bé là ai? Hiện đang ở đâu? Anh ta có biết cô bị bắt?

Một sắc thái kỳ lạ lướt qua gương mặt tĩnh lặng đó. Văn dường như phát hiện có tia sáng sắc lẹm vụt lên trong đáy mắt Du. Hết những điều Văn vừa hỏi đã vô tình chạm đến góc khuất sâu kín của người con gái bí ẩn này.

Và rồi dĩ nhiên, Văn không nhận được đáp án nào cả ngoài tiếng thở khô khốc phát ra từ phía đối diện. Vì phản ứng khác thường ấy nên bất giác, trong Văn xuất hiện sự tò mò. Giờ thì anh đã hiểu vì sao bản thân lại thấy Du thật u uất, là bởi cô mang những bí mật.

- Nếu cô điều trị cho tinh thần ổn định thì chí ít sẽ được gặp lại con gái.

Văn đẩy cuốn nhật kí đến trước mặt Du một cách chậm rãi nhưng kiên quyết. Và cuộc gặp gỡ chóng vánh giữa họ ngày hôm đó kết thúc vẫn là trong sự im lặng từ Du.

Vân Du mặc áo tù nhân sọc đen trắng mang con số 3969, chậm rãi theo gót quản giáo Ngà đi đến buồng giam số 5 khu II. Du sẽ phải ở đây một thời gian cho việc điều trị tâm lí ổn định và chờ phiên tòa xét xử được mở. Dãy hành lang dài vắng lặng nửa tối nửa sáng do ánh đèn neon vàng vọt hắt ra. Trời bên ngoài đã về đêm. Du không biết điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước trong khoảng thời gian đợi chờ đằng đằng sắp tới. Cô chỉ biết để mặc cho số phận dẫn lối, chẳng buồn kháng cự.

Quản giáo Ngà mở khóa buồng giam, nhẹ nhàng quay qua nhìn nữ phạm nhân trẻ với một cái gật đầu khẽ như yêu cầu cô hãy bước vào. Đôi môi bột bạt của Du mở hé, nói lời cảm ơn cán bộ. Du vừa bước vào, cánh cửa sắt của buồng giam số 5 lạnh lùng đóng lại.

Du đưa mắt quan sát căn phòng khá rộng và thoáng với những ô cửa sổ nhỏ. Phòng xây hai bức cao lát gạch men sát tường, ở giữa là lối đi. Phía trên thêm hai tầng lửng. Những phạm nhân nữ trải chiếu nằm gần nhau và lúc này họ đang lần lượt ngồi dậy, mấy chục con mắt mở thao láo hướng về phía Du, phạm nhân mới vào buồng. Tia nhìn soi mói, hiếu kỳ, thân nhiên hay hăm dọa đều có.

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ban nãy trên đường đi, Du nghe quản giáo Ngà dặn dò về cách hành xử trong buồng giam, vì vào đây có đủ các thành phần xã hội từ tốt đến xấu và đủ mọi lứa tuổi. Du phải chấp hành tốt các quy định và đừng nên gây chuyện với ai nếu không sẽ bị kỷ luật. Mỗi buồng giam sẽ có một người là trưởng, đều do những phạm nhân chung buồng bầu ra.

Hai tay siết chặt túi quần áo ở trước ngực, Du nhích từng bước đi qua các phạm nhân khác rồi ngừng lại ở giữa phòng. Du hơi lưỡng lự khi cất tiếng hỏi mọi người:

- Cho tôi hỏi chị Hận trưởng buồng là ai?

Vài người làm lơ. Vài người nói gì với nhau mà cười khe khẽ. Vài người tiếp tục nhìn. Mấy giây sau không rõ giọng nói của ai vang lên trong nhóm nữ phạm nhân:

- Có người tìm trưởng buồng kìa!

Du nghe có âm thanh trở mình ở trên tầng, tiếng thở dài chán chường và không quá lâu thì xuất hiện một dáng người dong dả bước xuống những bậc thang. Chị Hận trông cỡ hai mươi lăm, có gương mặt xương xương, đôi mắt sắc lẹm, mặt rỗ li ti với làn da ngăm đen. Du hiểu chị gái này cũng thuộc dân đàn anh đàn chị bên ngoài xã hội. Theo sau chị ta còn có ba, bốn người nữ dữ dằn chẳng kém, hẳn là đàn em. Ngáp dài, chị Hận nhìn vào cái kẻ đã phá ngang giấc ngủ ngon lành của mình bằng vẻ khó chịu, hỏi cộc lốc:

- Ai đây?

Lại thêm một giọng đáp lời khác, là người mới đây! Chị Hận chậm rãi quét mắt khắp người Du, nhếch mép trước đứa con gái ốm nhom và xanh xao, hỏi tiếp:

- Tên gì?

- Vân Du, hai mươi ba tuổi.

- Tại sao mày vô đây?

Du lặng im. Đối diện chị Hận liền cười nhạt, bảo đã vào cái nơi tắm tối này thì ai chẳng có tội, không trộm cướp đánh nhau thì cũng giết người, buôn bán ma túy có gì mà ngại ngùng che giấu! Hơn nữa, người mới cần khai báo rõ ràng cho trưởng buồng và các bạn tù để dễ "hành xử". Du tự hiểu đó chính là "luật bất thành văn" trong Trại giam. Sau cùng, Du đành phải nói ra lí do khiến mình đứng ở đây bằng hai từ ngắn gọn:

- Giết người.

- Chà chà, thấy tướng tá mày vậy cứ tưởng yếu đuối lắm ai dè cũng ghê gớm nhỉ. Mày giết mấy mạng thế?

Nhịp thở của Du trở nên khô khốc, miễn cưỡng đáp "hai người". Lần nữa chị Hận nhìn lại đám đàn em, trợn mắt lè lưỡi vò tỏ vẻ khâm phục. Không muốn tiếp tục bị chất vấn và để kết thúc màn chào hỏi vô nghĩa này giờ, Du nói trưởng buồng sắp xếp chỗ nằm cho mình. Chị ta liền hát cầm về phía chỗ trống gần cửa sổ, nhướn lông mày:

- Chỗ của em gái đây, nằm kế bà chị Giảo và con Muội.

Bên phải là chị Giảo nằm trong góc phòng, dáng người nhỏ con và mang bụng bầu to đùng. Nhìn chị tầm hai mươi bảy, mặt hiền hiền và đang mỉm cười với Du. Còn bên trái là cô gái tên Muội, chắc cỡ hai mươi là cùng, trông khó gần vì cái mặt lạnh tanh lẫn hờ hững. Du không nói gì thêm, lẳng lặng bước lên khoảng trống nhỏ hẹp, cất túi quần áo trên bụi để đồ bằng xi măng.

Du lại nghe tiếng chị Hận vang lên, kiêu dọ dẫm như dần mặt trước:

- Vô đây rồi thì phải tuân theo "luật" của các chị nhé. Bất kể có thứ gì, em gái cũng cần chia cho bọn này một ít đây.

Vẫn là sự im lặng cố hữu, Du chẳng buồn quay lại đáp lời hay một cái gật đầu. Trước vẻ bình thản đầy tự đắc đó, chị Hận dường như hiểu đứa con gái này không dễ bắt nạt. Nhưng thế thì chẳng hay chút nào, một đứa mới vào mà chưa chi đã coi thường mình thì về sau nó sẽ bắt trị lắm đây.

Nhân lúc Du còn đang trải manh chiếu thì chị Hận liếc mắt sang đám đàn em, ra dấu. Khoảng bốn đứa con gái nhảy phốc lên bực tiến đến gần Du, còn chị Hận lại cười khinh:

- Mày có biết màn "chào buồng" dành cho phạm nhân mới là gì không?

Cảm nhận sự đe dọa qua câu hỏi đó, Du thận trọng quay lại. Còn chưa kịp nhận ra chuyện gì là Du đã bị đẩy ngã xuống chiếu theo cách thô bạo nhất. Tiếp đến, những nữ phạm nhân trong buồng giam được chứng kiến cảnh hành hung của nhóm đàn em chị Hận đối với Du. Tất nhiên chẳng ai can ngăn hay mang ý định cứu giúp. Tốt nhất đừng nên rước lấy phiền phức.

Du nằm trên manh chiếu liên tục bị đá bị đánh vào mặt, ngực và bụng. Du không phản kháng lại, chính xác là không đủ sức để chống trả. Trước mắt tối sầm, cảm giác đau nhói xuất hiện khắp người. Những đôi tay đôi chân kia cứ thui túi bụi, đầm đìa cho hả hê. Một đứa vô tình đập trúng bụng Du, ngay vết thương bị kéo đâm vài ngày trước, khiến cô nhăn mặt cắn răng.

Chẳng rõ cái màn bạo lực này kéo dài bao lâu nếu chị Giáo không đột nhiên quát lên:

- Tụi mày lạng quạng đá trúng bụng bầu tao bây giờ!

Vẻ như tiếng la ấy đã giải vây cho Du vì thành linh quản giáo Ngà xuất hiện bên ngoài cửa buồng, hỏi vọng qua chấn song sắt:

- Các chị làm gì ồn ào thế? Khuya rồi sao còn chưa ngủ?

Bốn đứa con gái lập tức ngừng lại, nhảy xuống bực như thể cảnh đánh hội đồng này giờ chưa hề xảy ra. Chị Hận ho nhẹ một tiếng, nói vọng ra ngoài:

- Xin lỗi cán bộ, thấy có em gái mới vào nên bọn tôi vui quá nói hơi lớn tiếng...

Quản giáo Ngà nhắc nhở thêm vài câu rồi rời đi. Bảy giờ chị Hận mới đưa mắt sang Du đang nằm ôm bụng và miệng thở hổn hển, lên tiếng răn

đe:

- Tạm tha cho mày, liệu mà biết trên biết dưới nếu không thì chết với tao!

Chị Hận xoay lưng bước lên trên tầng, bốn đứa con gái hứ một tiếng rồi cũng bỏ đi theo. Những phạm nhân còn lại thôi dòm ngó, mau chóng nằm xuống chiếu ngủ tiếp.

Du nghe giọng chị Giảo hỏi nhỏ, có sao không? Bầu chặt vết thương chưa lành, Du lắc đầu. Thở dài thông cảm, chị cũng nằm trở lại chỗ. Nghiến răng chịu đựng cái đau tê tái vài phút, Du mới có thể xoay cơ thể mềm ngất nằm ngay ngắn trên manh chiếu nhàu nhĩ. Không gian buồng giam chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng thở nặng nề của Du.

Đêm đó với màn "chào buổi" đầu tiên, Du chìm vào giấc ngủ tròn trĩnh. Bên tai nghe văng vẳng tiếng chim hót khi xa khi gần, thật náo lòng.

Sáng hôm sau, Vân Du choàng tỉnh khi nghe giọng quản giáo Ngà gọi các phạm nhân thức dậy. Đầu óc mơ màng cùng cái nhói đau từ vết thương khiến Du khó khăn khi dựng cơ thể rệu rã đứng lên. Những phạm nhân nữ khác đang làm vệ sinh cá nhân.

Vừa bước đến cửa phòng vệ sinh, Du lại chạm mặt chị Hận. Phẩy phẩy cái bàn chải đánh răng đã mòn lông, chị ta vừa cười khinh vừa liếc mắt sang cô em gái mới. May là chị ta đã bỏ đi. Du tựa người vào cửa chờ con đầu dụi mắt. Con Muội bước ngang qua, nhìn Du rồi nói nhặt thếch:

- Chịu hết nổi thì nói với cán bộ ấy.

Du không muốn có thêm phiền phức, cứ cắn răng chịu đau một chút là xong. Thấy đã đỡ hơn, Du đi vào phòng vệ sinh và khẽ khàng kéo áo lên xem. Hình như tối qua lúc bị đá trúng, vết thương chảy máu một ít. Nén tiếng thở dài nặng nề, cô mong nó đừng sưng tấy hay nhiễm trùng. Du mở vòi nước, vục đầu xuống bồn rửa xi măng vẩy nước rửa mặt.

Các phạm nhân nữ nhanh chóng đến khu nhà ăn. Họ lần lượt xếp hàng,

trên tay cầm khay nhôm chờ lấy cơm. Du đang đứng thì thành linh chị Hận và bọn đàn em thân nhiên chen ngang vào. Chị ta kênh mặt lên với Du như thách thức. Du không biết tại sao mình lại lên tiếng trong khi đáng ra nên im lặng sẽ tốt hơn:

- Chị đến sau thì nên xuống cuối hàng đứng.
- Tao thích chỗ của mày!
- Có cán bộ đứng đằng kia, chị muốn bị để ý sao?

Thấy Du to gan dám lên lớp mình, chị Hận định quát cho vài câu thì đúng lúc một nữ cán bộ đi lại hỏi chuyện. Du liền nói mình đang đứng xếp hàng thì chị Hận chen ngang. Chị Hận liếc mắt bặm môi với Du, tiếp theo thì nghe nữ cán bộ nhắc nhở xuống cuối hàng đứng. Trước khi quay đi, chị ta kịp bảo khẽ rằng: "Mày nhớ đó, con ranh". Về mặt Du không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Lấy cơm xong, Du rời khỏi hàng và đi tìm bàn để ngồi. Chợt, Du thấy chị Giáo ngồi ở bàn cuối phòng vẫy tay gọi mình. Lưỡng lự vài giây, cô chậm rãi tiến về phía đó. Quãng đường Du đến chỗ chị Giáo có đi ngang qua bàn của chị Hận cùng bọn đàn em. Trong khoảnh khắc ấy, chị ta ranh mãnh giở trò ngáng chân Du. Hiển nhiên, Du đã có một cú ngã mạnh bạo xuống dưới đất. Cơm lẫn thức ăn rơi ra ngoài khay hết phân nửa.

Hoàn hồn lại, Du mau chóng nghe tiếng cười khoái trá của thủ phạm. Du hướng mắt qua bên cạnh thì bắt gặp chị Hận đang trợn mắt nhìn, miệng lửa rủa những từ tục tĩu nào đó không rõ. Du hiểu chị ta muốn trả đũa chuyện vừa rồi. Những phạm nhân khác bắt đầu lao xao. Nữ cán bộ ban này bước đến, nghiêm túc hỏi:

- Phạm nhân 3969 xảy ra chuyện gì à?

Biết rõ, nếu mình vạch tội chị Hận thì mấy trò chơi khăm sẽ lại tiếp tục nên Du đáp nhỏ xiu: "Tôi đi không để ý nên bị té, thưa cán bộ". Chị Hận cười khê thích thú, con nhỏ này cũng biết điều lắm. Du gom thức ăn rơi vãi vào trong khay rồi đứng dậy, bước lại chiếc bàn nơi chị Giáo ngồi với ánh mắt thông cảm, miệng xuýt xoa hỏi:

- Em có sao không? Con nhỏ Hận đúng là chơi ác!

Du lắc đầu, dù đầu gối và hai bàn tay đau rát do chống xuống đất khá mạnh. Chị Giảo không để tâm cô em gái mới quá ít nói, nhìn sang tô com và thức ăn đã vơi quá nửa kia mới tốt bụng bảo:

- Để chị xót cho em thêm chút nha, ăn có bấy nhiêu sao no.
- Không sao đâu, chị mang bầu nên cần ăn nhiều chứ.
- Khỏi lo đi, phần com của chị đã nhiều hơn người khác rồi giờ xót chút cho em đâu nhằm nhò gì.

Làm nhanh hơn nói, chị Giảo cầm tô com và thức ăn to tổ chẳng xúc qua tô của Du. Có ngán cũng chẳng được, Du đành cảm ơn chị rồi bắt đầu bữa ăn sáng. Được chốc lát, Du bắt gặp một ánh nhìn lạnh tanh hướng về phía mình. Không phải chị Hận mà là con Muội. Nó dời mắt sang nơi khác khi bị Du trông thấy. Nhưng tâm trí Du đâu còn hơi sức để ý đến những điều vụt thoáng qua như thế.

Những phạm nhân nữ theo cán bộ ra vườn cây để lao động. Mỗi ngày, phạm nhân phải làm việc đúng tám tiếng theo quy định của trại. Công việc chủ yếu là chăm bón vườn cây hoặc đôi khi là đến xưởng may gia công, đính hạt cườm.

Chị Giảo mang bầu nên muốn đứng tưới cây cho khỏe. Cầm lấy cái cuốc, Du có chút lóng ngóng. Chị cười bảo, cứ xới đại cho đất tơi xốp để tui mình trồng hoa, trồng rau. Du cầm cuốc phát mạnh xuống đất, lòng bàn tay hơi đau. Gần đó con Muội cặm cùi ngồi nhỏ cỏ, dường như vẫn còn để ý Du.

Đâu riêng gì con Muội, chị Hận ở chỗ luống rau cũng ngó chăm chăm Du. Thấy ghét nhỏ đó vì chưa chi đã kết bạn thân thiết với người khác. Cái mặt "khinh đời" của Du khiến chị ta ưa không nổi bởi cứ nghĩ nó "coi thường" mình. Lúc này giờ trò ngáng chân chưa đủ, giờ chị ta lại muốn chơi xấu Du lần nữa. Âm thầm nhìn nữ cán bộ ở phía xa, chị Hận gọi một nhỏ đàn em tên Xíu đến gần, đưa cho một thứ gì đấy. Con Xíu gật đầu nghe dặn rồi đứng dậy.

Con Xíu lại gần chỗ Du đang cuốc đất, vờ cúi xuống xem thử đôi dép lười mình mang. Tranh thủ vài giây ngắn ngủi đó, nó cắm mạnh một thứ

xuống đất. Ngó cán bộ xong, nó hả hê rời đi. Nhưng con Xíu không biết này giờ con Muội ngồi thấy hết. Cái điệu bộ mờ ám ấy làm sao qua mắt được con Muội. Nó khắc biết chị Hận sai đàn em giở trò nữa nên nhìn kỹ xem cái vật kia là gì. Dưới lớp đất được xới lên là một đỉnh nhọn lấp lánh nhô cao, sắc bén và cắt ngọt. Miếng chai.

Du lau mồ hôi, toan bước lùi ra sau để cuộc đất tiếp thì đột ngột có bàn tay ấn mạnh lên lưng cô nhằm giữ lại. Du lẩn chị Giáo ngạc nhiên khi thấy con Muội. Nó hời hợt chỉ xuống miếng miếng chai phía sau chân Du:

- Coi chừng bị cắt đứt chân đó.

Du nhìn dưới đất. Cái sắc lẹm của thủy tinh khiến Du hơi giật mình. Chị Giáo bên cạnh liền kêu lên, ôi trời ơi nguy hiểm quá! Con Muội cầm miếng miếng chai lên coi, khéo chân ai đạp phải thì đứt sâu lắm đây. Trò này của bà chị Hận ác thật! Nghe Du nói cảm ơn, con Muội ném miếng chai vào thùng rác, bảo nhạ:

- Cẩn thận chút đi, biết có kẻ muốn hại mình thì phải để ý chứ.

Bấy giờ Du mới hiểu rõ sự tình qua lời nhắc khéo ấy. Du nhìn sang chỗ luống rau, trông rõ bộ mặt căm ghét và bức bối của chị Hận do kế hoạch trả đũa thất bại. Tức quá, chị Giáo nói với Du đi qua dẫn mặt con nhỏ đó cho hả giận! Du lắc đầu, chuyện gì nhìn được thì nhìn thôi, làm lớn chuyện chỉ khổ thêm. Chị Giáo thở mạnh, còn con Muội tiếp tục nhổ cỏ. Lúc ngồi trở lại chỗ cũ, nó nhận lấy cái nhìn lạnh băng từ chị Hận.

Trong khi những phạm nhân nữ lén lút trả đũa qua lại thì bên kia hàng rào, Đồng Văn đang vừa đi vừa xem tờ bệnh lí. Lát sau gấp tờ giấy lại, Văn ngược mặt lên thì vô tình thấy Du cuốc đất trong vườn. Nhìn cô gái đó là Văn liền nhớ về buổi trò chuyện giữa hai người cách đây vài ngày. Từ hôm ấy đến giờ, anh không nhận được cuốn nhật kí của Du. Chúng tỏ cô chưa viết cái gì cả. Chàng bác sĩ chẳng cần vội vã nên đứng nán lại ít phút.

Không khác mọi lần, nhìn Du vẫn u uất làm sao. Mặc cho mọi người xung quanh có bao nhiêu xúc cảm thì về mặt Du cứ tĩnh lặng như tờ. Văn hiểu trong lòng Du chứa đựng nhiều điều khó giải bày, cũng có thể là những nỗi đau chôn kín nào đấy. Linh cảm mách bảo Văn khi mà từ

cuộc gặp gỡ hôm đó, anh mơ hồ cảm nhận nỗi hận thù nhen nhúm trong đáy mắt tăm tối của cô. Văn thật sự tò mò dấu bản thân chẳng hiểu tại sao. Lí do Du giết người chỉ vì độc ác? Cha của cô bé Hoàng Oanh là ai? Hay anh ta mất rồi?

Đôi mắt Du len qua hàng rào kẽm, chớp lấy hình ảnh Văn đang đứng tần ngần quan sát mình. Thật chậm rãi, cô khẽ cúi chào. Tuy sự việc rất đổi bình thường nhưng với Văn lại thiếu thoải mái, hẳn anh không muốn Du nhận ra sự hiện diện âm thầm này. Chào lại cho đúng phép lịch sự, Văn xoay lưng đi.

Về phần Du, cô chẳng may may ngoái nhìn theo chiếc áo blouse trắng kia.

Buổi tối, những phạm nhân nữ khác đã ngủ, riêng Du ngồi tựa đầu bên khung cửa sổ nhỏ hẹp. Đêm nay tối đen như mực, ánh trăng treo cao bị đám mây đen che phủ chẳng chiếu nổi một tia sáng xuống nơi lạnh lẽo này. Cả ngày cuốc đất trong vườn cây, hai bàn tay sưng rộp. Nhưng Du đâu để ý điều đó, lòng khắc khoải nhớ về đứa con gái bé bỏng.

Mười mấy ngày bị bắt vào đây, Du chẳng biết Oanh sống thế nào, với ai. Du nghĩ đến một người, là cha mình. Người đàn ông nhu nhược sợ vợ và chưa bao giờ đủ sức bảo vệ con gái đó có lẽ đang chăm sóc cho Oanh. Du không muốn thế! Bản thân ngay bây giờ rất mong ôm lấy con để vỗ về, hẳn là nó đã sợ hãi lắm.

Du lấy trong túi đồ ra con búp bê vải của bé Oanh mà mình lỡ mang đi vào cái đêm mưa kinh khủng ấy. Nó nằm trong túi quần ướt nhem nước mưa, và lúc thay đồ ra Du đã khẩn khoản xin quản giáo cho được giữ lại. Nhìn món đồ ưa thích của con gái, Du buồn rớt nước mắt vì thương con vô vàn.

Chị Giáo nằm bên cạnh trở mình, nhắc Du ngủ đi. Du đáp vâng nhưng thật chất lại không muốn ngủ. Du sợ khi nhắm mắt lại thì khung cảnh nhuộm máu kia sẽ tái hiện một cách nhức nhối và ám ảnh. Du nhớ về cái chết của hai người mình đã giết. Âm thanh la hét của họ liên tục đập vào tai cô, đau đớn.

Rời mắt khỏi khung cửa sổ, Du cuộn người bó gối. Nhẹ nhàng cất con búp bê vào túi đồ, Du nhìn thấy cuốn nhật kí của Văn đưa. Anh chàng bác sĩ đã yêu cầu cô viết ra những cảm xúc trong lòng, nghe có vẻ dễ dàng nhưng với một người mang nhiều nỗi đau chôn kín thì lại là chuyện rất khó khăn. Liệu ai sẽ hiểu cho Du, kẻ đã xuống tay sát hại hai mạng người?

Và cuối cùng, Du tiếp tục bỏ mặc cuốn nhật kí nằm im hết như mãi mãi cất giấu những điều thầm kín đã chôn tận đáy lòng suốt sáu năm qua.

Sáng nay thức dậy Vân Du vẫn thấy vùng bụng đau nhói từng cơn, có vẻ vết thương bắt đầu trở nặng hơn. Lật áo lên xem, Du nhìn lớp da may chỉ bị sưng tấy. Cô khẽ bặm môi rồi tự nhủ nó sẽ ổn thôi, dù cơ thể đang sốt nhẹ. Vốn dĩ, Du luôn giỏi chịu đựng.

Các phạm nhân nữ lại bắt đầu một ngày mới với bữa sáng ở khu nhà ăn và sau đó là ra vườn cây lao động. Hôm nay Du không cuốc đất mà chuyển qua nhổ cỏ. Ban đầu vẫn bình thường nhưng được vài phút thì Du thấy mệt mỏi, cơ thể nặng nề và mắt bắt đầu hoa lên. Cô sốt cao do vết thương ở bụng tự dưng nhức kinh khủng.

Bên cạnh đang xới đất cho mấy luống rau, chị Giáo chợt để ý một tay Du siết mấy nhánh cỏ tay còn lại ôm bên hông bụng, mặt mày tái xanh và mồ hôi đầm đìa liền lo lắng hỏi có bị làm sao không? Du lắc đầu, khẽ quệt những giọt nước mặn đang chảy giàn giụa xuống cằm. Cố gắng chịu đựng, Du nghe tiếng nữ cán bộ hô nghỉ giải lao. Đầu óc choáng váng khiến Du đứng dậy loạng choạng. May thay chị Giáo nắm tay cô giữ thăng bằng.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chị Hận phát hiện dáng vẻ khập khiễng kỳ quặc của Du. Quan sát chốc lát, chị ta đoán Du bị đau vì đang bặm môi, da mặt nhợt nhạt. Lại nghĩ ra

trò vui thú mới, chị Hận huých nhẹ cánh tay của con Xíu. Nó nheo mắt nhìn Du rồi quay qua cười nham nhở với "chị đại". Con Xíu lại bắt đầu tương đi kênh kênh, tiến về phía này. Vờ lướt ngang qua, nó lập tức dùng vai đẩy mạnh vai Du. Cú đẩy bất ngờ cộng thêm chân đứng không vững làm Du ngã nhào xuống đất. Trước mắt tối sầm lại, cô lịm dần.

Đúng lúc, Đồng Văn và bác sĩ Hiên đi ngang qua, liền ngừng cuộc trò chuyện bởi bất gặp cảnh nhón nháo của các phạm nhân nữ trong vườn cây. Hai cán bộ hồi hả chạy đến nói gì đấy mà không lâu sau, họ thấy bốn nữ phạm nhân tức tốc khiêng một người chạy về phía khu bệnh xá. Chẳng nhiều lời, bác sĩ Hiên chào Văn rồi rời đi. Dõi theo nhóm phạm nhân kia, dù không rõ nhưng Văn vẫn kịp nhìn ra người ngất xỉu chính là Du.

Khi cán bộ yêu cầu mọi người trở về làm việc tiếp thì con Muội hướng mắt qua chị Hận với con Xíu. Ban nãy con Xíu đến gần thì Du liền đột ngột ngã xuống nên nó nghi ngờ hai kẻ này đã giở trò. Khó chịu với tia nhìn dò xét đó, chị Hận đằng hắng, tao có làm gì nó đâu chứ! Con Muội chẳng nói gì mà lẳng lẳng đi uống nước. Phun bãi nước bọt, con Xíu chửi tục với "cái đura cứ thích xía vô chuyện người khác". Đã gai mắt con Muội từ chuyện hôm qua rồi, chị Hận liền gườm nó:

- Rồi tao sẽ dạy cho con nhỏ đó một bài học!

Du được đưa vào khu bệnh xá với tình trạng sốt cao, mồ hôi ướt nhem cả người như vừa tắm xong. Nằm trên giường, Du thở nặng nhọc còn miệng cứ lảm bảm những từ ngữ không rõ ràng. Bác sĩ Hiên khám bệnh thấy Du siết chặt lớp vải áo bên hông thì mở ra xem. Vết thương mà một tuần trước ông may chỉ hiện giờ sưng đỏ và sắp làm mủ. Đã rõ nguyên nhân khiến phạm nhân phát sốt, ông chuẩn bị tiêm thuốc rồi lau rửa vết thương.

Còn Du tuy chìm vào mê man nhưng chưa hoàn toàn mất đi ý thức. Bên tai nghe văng vẳng tiếng người nói, âm thanh va chạm lạnh tanh từ dụng cụ y tế. Nơi vết thương đau buốt được thấm thuốc sát trùng lạnh lẽo bất giác làm Du tỉnh táo hơn. Đôi mắt lịm dim mở hé, cô gái trẻ mơ màng trông thấy một bóng áo blouse trắng. Từng đường nét nhòe nhoẹt, là ảo ảnh ư? Bởi vì sao Du không nhận ra gương mặt bác sĩ Hiên mà thay vào đó là bác sĩ Dương? Anh vẫn thế, đứng bên cạnh mỉm cười thân thiện ấy thế cô nữ nhẫn tâm đâm một nhát vào tim anh, cướp đi cả cuộc đời tươi

trẻ anh đang có.

Nỗi ám ảnh bủa vây lấy cơ thể cứng ngắc cùng sự sợ hãi chảy tràn vào tim Du. Nụ cười của bác sĩ Dương méo mó lần vẹo vọ đến kỳ dị, tiếp theo Du nghe anh hỏi bằng giọng: Tại sao lại giết tôi? Bất thành lời Du gạt mạnh tay bác sĩ Hiên đang lau vết thương ra rồi vùng dậy một cách kịch liệt. Trước phản ứng kích động ấy, những bác sĩ tỏ ra kinh ngạc. Du co người mặc cho máu rỉ thấm vào lớp áo ngay bụng, hai tay ôm đầu run rẩy:

- Xin lỗi... xin lỗi... Tôi không cố ý... Xin hãy tha lỗi cho tôi...

- Phạm nhân 3969 hãy bình tĩnh! - Một bác sĩ trấn an.

Bản thân chẳng còn nghe và hiểu chuyện gì nữa, Du vẫn ôm đầu cúi rạp người xuống giường, run lẩy bẩy khi chỉ nói bằng hơi thở:

- Tha thứ cho tôi... Thật sự xin lỗi... Tôi sai rồi bác sĩ Dương...

Tình hình phạm nhân trở nên tệ hơn, bác sĩ Hiên ra dấu cho vài bác sĩ khác kìm giữ Du lại để ông mau chóng chích mũi thuốc an thần. Sau vài phút kích động, cuối cùng Du cũng chìm vào giấc ngủ yên bình.

Bác sĩ Hiên gặp Văn ngoài cửa khu bệnh xá. Văn có ý chờ ông cùng đi ăn trưa, ngoài ra còn vì muốn hỏi thăm về tình hình của Du. Lúc nghe Văn hỏi, bác sĩ Hiên thở dài trầm tư rồi kể lại phản ứng kỳ lạ của nữ phạm nhân. Văn nhú mày khi lặp lại lần nữa:

- Nữ phạm nhân đó liên tục xin lỗi một bác sĩ tên Dương sao?

- Đúng, với tâm trạng hoang mang lẫn kích động. Mà nếu tôi nhớ không lầm thì đấy là người mà cô ấy đã giết.

- Đây là biểu hiện của sự hối hận?

- Hoặc có thể cô gái này không cố ý sát hại nạn nhân.

Câu phỏng đoán từ vị bác sĩ trung niên lần nữa khiến sự tò mò trong lòng Văn càng trở dậy nhiều hơn.

Vào buổi sáng nói chuyện với Phó giám thị Dũng, Văn từng nghĩ Vân Du vô cùng tàn ác và nhẫn tâm khi đã giết mẹ kế cùng một bác sĩ còn rất trẻ. Nhưng hành động xin lỗi đầy sợ hãi của Du qua lời kể từ bác sĩ Hiên, ngay lúc này làm anh cảm thấy phân vân. Liệu kẻ thủ ác có thể hối hận, hay thật sự đằng sau vụ án đó còn những uẩn khúc? Văn muốn thử tìm hiểu tuy nhiên lại chẳng rõ phải làm gì, bắt đầu từ đâu. Chắc chắn rằng, Du sẽ không bao giờ nói cho anh biết.

Sau giờ trưa, Văn đến khu giam I khám cho các phạm nhân nam. Trên đường trở về bệnh xá, Văn vẫn còn chìm trong mớ suy nghĩ mông lung và lúc đi ngang qua phòng đăng ký thăm tù, anh chợt nghe giọng con nít vang lên:

- Ngoại ơi, con muốn gặp mẹ Du!

Không hiểu sao hai từ "mẹ Du" khiến Văn liên tưởng đến Vân Du. Dừng bước, Văn chậm rãi quay qua. Cách đó không xa là cảnh một đứa bé gái trạc sáu tuổi đang nắm tay người đàn ông trung niên ngoài năm mươi, dáng kheo khur với gương mặt khắc khổ đen đúa. Vẻ như ông ta đang gặp khó khăn khi vừa nhìn cái giỏ đồ trên tay vừa nhìn vào phòng đăng ký. Linh cảm mách bảo Văn đây có thể là cha và con gái của Du.

Đang nắm tay ông ngoại nằng nặc đòi đi gặp mẹ thì Hoàng Oanh chợt rụt người bước lùi ra sau lưng ông vì thấy Văn từ xa tiến lại gần. Con bé vốn sợ người lạ. Ông Thạch cũng khó hiểu trước nụ cười của chàng trai không quen biết. Khi đã đứng trước mặt hai ông cháu, Văn từ tốn giới thiệu:

- Chào chú, cháu tên Văn, bác sĩ tâm lý của Trại. Thấy chú hình như gặp chuyện nan giải nên cháu đến hỏi thử.

Ông Thạch mừng rỡ vì tìm được người giúp đỡ, tức thì bảo ngay:

- Tôi vào thăm con gái đang ở trong tù nhưng chẳng biết làm sao mong cậu chỉ hộ.

- Chú chỉ cần vào phòng đăng ký nói với cán bộ để nhận giấy vào thăm là được. Mà cháu có thể hỏi con gái chú tên gì, phạm tội gì mà lại bị bắt?

Ông Thạch đảo mắt, ra điều lường lự. Như hiểu nên Văn cũng nói thêm:

- Chẳng giấu gì chú, cháu đang điều trị tâm lí cho một nữ phạm nhân tên Vân Du, vừa vào đây hơn hai tuần trước. Ban nãy nghe bé gái này gọi "mẹ Du" thì liền nghĩ đến cô ấy.

Đôi mắt sáng bừng do nghĩ Văn quen biết mẹ Du, Oanh quên nỗi sợ liền bước ra nắm lấy tay anh, hớn hờ reo:

- Mẹ con tên Vân Du đó ạ, chú dẫn con đến chỗ mẹ đi mà.

Văn chưa kịp trả lời thì đã nghe ông Thạch lên tiếng nhắc nhở cháu, tiếp ông nhìn trở lại chàng bác sĩ đang chờ đợi, khẽ khàng đáp:

- Tôi tên Thạch, là cha của Vân Du, nó bị bắt về tội giết người chắc cậu biết rồi. Lúc nhận được tin, tôi bàng hoàng lắm. Rồi tôi được công án báo Du định tự tử ở trong tù nên tôi muốn vào thăm. Ngặt nỗi mãi lo chuyện ma chay cho bà nhà, đến hôm nay mới dẫn con Oanh đến đây. Cậu là bác sĩ chữa bệnh cho Du à, nó hiện giờ thế nào hả cậu?

Văn không muốn ông Thạch thêm lo lắng mới nói trấn an rằng Du vẫn ổn, chỉ là cần điều trị tâm lí một thời gian. Nếp nhăn nơi đuôi mắt dần ra, ông Thạch thấy nhẹ nhõm và bảo muốn đi gặp con gái. Văn lại nói sáng nay Du phát sốt, giờ đang nằm nghỉ trong bệnh xá không thể gặp thân nhân. Oanh nghe thế liền quay sang hỏi ông ngoại, vậy là con không được gặp mẹ ạ? Thấy ông gật đầu thì nó buồn bã, đôi mắt to tròn rơm rớm nước.

Dẫu biết lúc này chưa thích hợp nhưng sự tò mò thôi thúc Văn phải tìm hiểu về Du, người đang mang những bí mật kỳ lạ.

- Cháu cứ thắc mắc lí do khiến Du giết mẹ kìa...

Câu nói lấp lửng từ Văn khiến đôi mắt đứng yên của ông Thạch có điều gì mơ hồ vụt thoáng qua. Nhưng sự im lặng không kéo dài lâu, ông nói qua loa chính mình cũng không hiểu nguyên do. Văn nhận ra ông đang tránh né.

- Liệu giữa họ có mâu thuẫn gì chăng?

- Thịnh thoảng cũng có nhưng không đến nỗi gì... Thôi, chắc tôi vào xin cán bộ được phép gửi đồ cho Du. Chào cậu.

Văn vẫn muốn biết thêm một điều nữa nên cố gắng hỏi với theo:

- Chú có biết cha của bé Oanh là ai không?

Ông Thạch nhìn xuống cháu gái đang thút thít vì không được gặp mẹ, rồi nhìn Văn lắc đầu. Tự dưng bé Oanh vừa chùi nước mắt vừa ngoái lại đáp rành rọt:

- Mẹ Du nói Hoàng Oanh không cần phải có cha ạ!

Ông Thạch lại nhắc cháu đừng nói bậy. Như muốn kết thúc sự hiếu kỳ quá mức của anh chàng bác sĩ, ông trả lời nốt lần cuối:

- Chuyện của Du tôi chẳng mấy tường tận vì nó bỏ nhà đi sáu năm rồi.

Dứt lời, ông Thạch nắm tay Oanh đi nhanh vào phòng đăng ký trong khi con bé cứ vẫy tay với Văn: "Chú nói với mẹ là cháu nhớ mẹ lắm nha". Văn mỉm cười gật đầu, trong đầu sắp xếp lại những điều vừa nghe.

Du bỏ nhà đi sáu năm vậy tại sao ông Thạch tìm ra bé Oanh nhanh như vậy? Có lẽ ông biết rõ nơi Du đang sống nhưng lí do gì lại không bảo con gái về nhà? Chẳng lẽ do mâu thuẫn giữa Du với mẹ kế? Dầu chưa biết đó là gì nhưng Văn chắc rằng nó chẳng hề đơn giản như ông Thạch nói và không chừng đây cũng chính là nguyên nhân dẫn đến hành động giết chết bà ấy của Du.

... Du mở mắt ra, một vùng sáng đèn huỳnh quang đổ ập xuống cái nhìn vẫn còn mơ màng. Du như vừa trải qua giấc mơ kỳ lạ, bị rượt đuổi và đeo bám. Chẳng hiểu sao trái tim cứ chùn xuống trĩu nặng, Du nhớ mang máng mình đã nhìn thấy bác sĩ Dương vụt thoáng qua. Đó là ảo ảnh, cô biết, nhưng vẫn sợ hãi. Du chưa kịp nhắm mắt tĩnh tâm đã nghe chất giọng trầm bên cạnh:

- Phạm nhân Du thấy trong người thế nào?

Con người đảo nhẹ, Du nhận ra gương mặt hiền từ của bác sĩ Hiên. Trái

với đêm đầu tiên lúc Du vào Trại, ông không hề tỏ ra bất an hay lo lắng nữa mà lúc này lại ân cần quan tâm hơn khi hỏi han tình hình cô gái trẻ. Ánh mắt vẫn tối lắm nhưng đầy u buồn, Du nói mình ổn. Bác sĩ Hiên mỉm cười bảo cô cứ nằm nghỉ ở bệnh xá cho khỏe, sáng mai sẽ có cuộc gặp với bác sĩ Văn cho lần điều trị thứ hai.

Du lặng im cho đến lúc bác sĩ Hiên rời đi.

Du tự hỏi ngày mai sẽ thế nào nếu anh chàng bác sĩ Đồng Văn ấy phát hiện cô chưa ghi lấy một từ nào vào cuốn nhật kí điều trị? Biết đâu anh ta sẽ thấy chán nản và từ bỏ...

Trái với suy nghĩ của Vân Du, Đồng Văn không hề khó chịu hay chán chường trước việc cầm cuốn nhật kí lên xem mà chỉ toàn giấy trắng, kể cả dòng đề ngày tháng năm cũng chẳng có. Phản chiếu trong đáy mắt hồ hững của Du là vẻ mặt hết sức bình thản từ đối phương. Cứ như thể Văn đã sớm đoán ra được chuyện cô sẽ không viết nhật kí vậy.

Nhẹ nhàng đặt cuốn sổ xuống bàn, Văn chậm rãi hỏi Du về tình hình sức khỏe. Du đáp bản thân rất tốt. Văn lại hỏi lí do vì sao không viết nhật kí. Du biết ngay nên im lặng, càng cố tỏ ra cứng đầu. Cứ ngỡ Văn sẽ khuyên nhủ nhưng nào ngờ, anh bỗng nói một câu làm cô không lường trước:

- Trưa hôm qua tôi đã gặp Hoàng Oanh, con gái cô. Đứa bé rất đáng yêu.

Du nhìn Văn, đôi mắt đã không còn hơi hợt nữa mà trở nên tập trung hơn.

- Bé Oanh nhờ tôi gửi lời đến cô: "Con rất nhớ mẹ".

Lần đầu tiên khi nói chuyện với Văn, giọng Du đứt khoát đến thế:

- Ai đã đưa con bé vào đây?

Văn cũng trả lời nhanh chóng, là ông Thạch! Đúng như Du nghĩ, cha mình đang chăm sóc Oanh. Là công an đã gửi con bé cho ông hay ông tự tìm đến phòng trọ đó? Sự thật thì Du chẳng còn muốn liên hệ gì đến ông Thạch, tuy nhiên giờ đây ngoài ông ra thì ai có thể chăm sóc Oanh chứ.

Đối diện, Văn bảo:

- Ông Thạch nói cô bỏ nhà đi sáu năm trước nhưng về như ông ấy luôn biết rõ cô sống ở đâu. Tôi tò mò vì sao ông ấy không gọi cô về nhà.

- Dù ông ta có gọi, tôi cũng tuyệt đối không về lại căn nhà ấy.

- Có phải giữa cô và mẹ kế, một trong hai nạn nhân, xảy ra mâu thuẫn lớn?

- Ông ta nói gì với bác sĩ sao?

- Ngược lại, tôi cảm giác ông Thạch muốn che giấu điều này. Tôi cũng có hỏi về cha của bé Oanh và ông ấy bảo không biết...

Mỗi lần nghe nhắc đến "cha của Hoàng Oanh" là Du đều phản ứng y như nhau, gương mặt trở nên lạnh tanh còn đôi mắt tối đen đó sáng vụt lên một tia bén sắc, phần uất. Nó khiến đầu lưỡi Văn bắt giác hơi cứng lại, mặc dù anh luôn là người điềm tĩnh trước mọi tình huống. Tiếng Du trở nên khê khàng hơn:

- Bác sĩ đừng quan tâm quá nhiều về chuyện người khác.

Nếu như bình thường thì hẳn Văn sẽ im lặng hoặc đáp một câu thần nhiên, ấy vậy giờ đây anh lại giải thích bằng điều lạ lùng:

- Tôi chỉ mong có thể nói chuyện với cô nhiều hơn.

Sự đề phòng mau chóng biến mất trong ánh mắt, Du bắt đầu ngạc nhiên. Ý của anh chàng bác sĩ này là gì? Một bác sĩ tâm lý muốn trao đổi nhiều hơn với bệnh nhân hay Văn muốn tìm hiểu Du với vai trò khác? Lần đầu gặp gỡ, Du có đôi chút nhận ra hai người khá giống nhau, dường như Đồng Văn cũng mang những bí mật, những nỗi niềm chôn kín. Và khi này nghe Văn nói thế, Du cảm giác nó xuất phát từ một tâm hồn đồng cảm.

Văn nghĩ mình vừa nói câu không phù hợp với vị trí bác sĩ nên chuyển cuộc đối thoại trở về đúng với ban đầu:

- Văn câu nói cũ, tôi hi vọng cô hãy viết nhật kí. Nếu cô cần ai đó để giải

bày và chia sẻ, tôi xin sẵn sàng. Cô muốn gặp lại con gái đúng không?

Dấu chấm hỏi cuối cùng ấy khiến lòng Du thổn thức. Nỗi khao khát được thấy mặt con đã trở thành dòng cảm xúc không thể ngăn nổi.

Vân Du trở lại buồng giam vài ngày sau. Lúc đứng chờ mở cửa buồng, Du nghe quản giáo Ngà hỏi han. Du chỉ gật đầu, dù chữ nghe chữ mắt. Tiếp, chị hỏi Du có bị bạn tù bắt nạt không? Du nhớ đến chị Hận với mấy trò trả đũa, nếu nói ra thì người chịu thiệt vẫn là mình nên Du lại lắc đầu. Thấy cô em gái ít nói quá, quản giáo Ngà vỗ vai động viên:

- Chuyện gì nhịn được thì nhịn, nhưng quá đáng quá thì em báo với cán bộ để kịp thời xử lý nhé. Đây là giỏ đồ của thân nhân gửi cho em.

Du ký tên xác nhận xong đưa lại chị Ngà, rồi ôm giỏ đồ bước vào buồng giam. Các phạm nhân nữ thay phiên nhau nhìn theo mỗi lần Du đi ngang qua họ. Chẳng biết nhờ này bị gì mà hôm đó sốt cao đến ngất xỉu. Chắc do trận đòn hôm bữa của bà chị Hận! Du vừa ngồi xuống chỗ nằm, chị Giáo đã lật đật hỏi:

- Em khỏe chưa? Vết thương có sao không?

- Em khỏe rồi nên bác sĩ mới cho về buồng.

- Ủ vậy thì đỡ, thấy mặt em cũng bớt xanh. Mà em có đồ người nhà gửi hả?

Du đáp dạ, mở giỏ đồ được buộc kỹ càng bằng những sợi dây ni lông. Bên trong là ba chiếc áo khoác, mấy hộp sữa giấy, bánh kẹo và mứt cùng một mảnh giấy nhàu nhĩ với dòng chữ viết vội vã:

"Du à, cha muốn vào thăm con nhưng không được nên gửi cho con ít đồ. Nhớ giữ gìn sức khỏe con nhé, cha sẽ chăm sóc bé Oanh và một lần dẫn nó vào gặp con."

Du vò tờ giấy trong tay, mím môi. Rồi chợt, Du thấy một bức hình vẽ hai mẹ con nắm tay nhau, liền cầm lên xem. Hình vẽ trái tim nguệch ngoạc được tô màu đỏ nằm ở giữa tờ giấy đập vào mắt cô. Du nhớ mình từng

nói với con rằng, trái tim thể hiện sự yêu thương. Có lẽ Oanh vẽ nó để gửi niềm thương yêu đến mẹ.

Du đặt tay lên môi ngăn tiếng nấc khẽ. Đây là bức vẽ Oanh tặng mẹ. Nhìn từng nét màu siêu vẹo, Du lại nhớ con kinh khủng đến nỗi chẳng kìm nổi nước mắt. Trông thế, chị Giáo vuốt nhẹ lưng Du, lo lắng hỏi sao vậy? Du quệt nhanh hai gò má, lắc đầu. Chị nhìn bức hình trên tay cô em gái, hiểu kỳ:

- Của ai vẽ mà em xúc động thế?

- Con gái em...

- Ủa, nó bao nhiêu tuổi rồi?

- Sáu tuổi ạ.

- Em có con khi còn nhỏ tuổi hả?

Du thoáng gật đầu. Nhận thấy sự tĩnh lặng trên mặt Du, chị Giáo chỉ thở ra chứ không nói gì thêm, cũng chẳng có ý hỏi về cha đứa bé. Là người từng trải và đang ở tù, chị hiểu mỗi người đều mang một câu chuyện riêng, những nỗi niềm riêng khó giải bày. Hỏi làm chi khi người ta muốn quên, cửa dao vào vết thương làm gì để nó chảy máu?

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Thôi ráng đi em, mình ở trong này nhớ con thì cũng đành chịu.

- Con nó nhớ em, tội quá chị ạ.

- Ủ, con không có mẹ thì khổ lắm. Như con chị đây, hai tháng nữa là sinh rồi, chị chỉ được nuôi con ba năm sau đó người ta sẽ đưa nó đi. Chỉ nghĩ đến đây thôi là chị rút nước mắt hoài. Tội con mình...

Chị Giáo ngược mặt lên cao để nước mắt đừng chảy tràn qua khóe mắt. Về phần Du, cô áp tấm hình vẽ vào ngực và cố dần lòng với tiếng nức nở nghẹn lại.

Nằm bên cạnh, con Muội mở mắt thao láo, nhìn mà như không nhìn khi nghe lời tâm sự tỉ tê của hai người mẹ.

Ngồi trên tầng nhìn xuống chỗ Du, con Xíu huýt một tiếng ra điều khinh bỉ. Ban nãy trông cảnh Du đi vào tay ôm chặt giỏ đồ, nó đoán là có cái gì đấy hay ho. Nhìn hồi lâu cũng chỉ thấy vài món đồ thường thôi, duy cái bức hình vẽ xấu xí kia là Du xem như báu vật. Nghe mang máng nhỏ này có con rồi. Con Xíu rung đùi, hứng chí nói lát nữa trộm tấm hình vẽ cho Du khóc chơi. Bên cạnh, chị Hận dăm chiêu, phán ngay chữ không!

- Bộ chị hết muốn chọc con Du rồi à?

- Tao rất muốn đập nó như tử nhưng nãy giờ bà chị Ngà cứ đi qua lại ngoài cửa sổ. Chắc vụ nó sốt làm bà nghỉ ngơi, giờ kiểm chuyện với nó thì mệt.

- Thế là hết trò vui.

- Không, tạm thời khoan xử con Du mà chuyển qua đứa khác.

Con Xíu nheo mắt hỏi ai. Chị Hận cười nhạt, nhướn mày và hướng mắt sang chỗ con Muội đang nằm suy tư.

Buổi chiều, các phạm nhân nữ ngừng lao động và kéo nhau trở về buồng lấy khăn với xà bông đến nhà tắm. Du đang lấy đồ thì chị Giáo rủ lát nữa hai chị em cùng tắm chung cho vui. Rồi chị hỏi vóng sang con Muội, thấy nó lẳng lặng lấy đồ xong đứng dậy đi tuốt chẳng nói tiếng nào, chị liền chặc lưỡi. Trên tầng, con Xíu đang nằm ườn liền mau chóng ngồi dậy gọi chị Hận. Chị ta đứng lên, ra dẫu thêm ba đứa con gái nữa cùng đi theo.

Du để ý thấy đám chị Hận đi xuống nên hơi dè chừng vì sợ chị ta lại gây chuyện. Nhưng chị ta chỉ liếc Du một cái rồi cùng bọn đàn em bước nhanh ra khỏi buồng giam. Trông đáng vẻ ngó quanh ngó quất đó, Du

đoán chắc họ lại sắp làm chuyện gì không tốt đẹp. Chợt, Du nghe chị Giáo giục đi tắm thôi.

Khu nhà tắm lúc này chỉ còn lác đác vài người tắm rửa. Con Muội đang ngồi vục đầu dưới vòi nước, chà xà bông cục lên tóc gội thì đột nhiên một bàn tay ấn mạnh đầu nó xuống gần sát đất. Chưa hết, thêm ba đứa nữa nhào vô lột áo nó, đấm đá túi bụi. Vốn là dân lưu manh chẳng phải dạng vừa, con Muội cũng chống trả quyết liệt. Dù vậy, cái tư thế bị đẩy đầu xuống đất khiến nó gặp nhiều khó khăn trong việc phản đòn. Con Muội đang tự hỏi bọn này là ai thì vừa lúc, chị Hận giật giật chùm tóc nó và dạy nghiêm:

- Cho mày chết! Chừa từ nay đừng bày đặt xía vô chuyện của tao nha mày!

Giờ thì con Muội đã biết ai đánh hội đồng mình rồi. Mím môi mím lợi, nó dùng hết sức thụi vào bụng chị ta. Đau điếng, chị Hận càng nắm chặt tóc đối phương đồng thời bảo bọn đàn em đánh mạnh vô.

Những người còn lại thấy ghê quá liền chạy ra khỏi nhà tắm để tránh bị liên lụy. Đúng lúc, Du và chị Giáo đi vào. Thấy vài người ôm đồ hốt hải, chị hỏi xảy ra chuyện gì. Một đứa trả lời, đám chị Hận đang đánh con Muội quá chừng kia!

Quả nhiên Du đoán không sai, tức thì cô chạy vào trong và chị Giáo cũng đi theo coi thử. Du trông cảnh chị Hận nắm đầu con Muội giật mạnh, bốn đứa còn lại cứ đánh, cứ đấm đá liên hồi. Nhớ đến con Muội từng giúp mình, Du không thể đứng làm ngơ nên định chạy đến ngăn thì chị Giáo giữ lại, sốt sắng:

- Em chớ dại đột xen vào kéo mang họa đấy! Máy vụ đánh hội đồng này không mang thương tích thì cũng bị kỷ luật nếu cán bộ phát hiện ra!

- Muội từng giúp em một lần, giờ em phải giúp lại...

Thấy Du kiên quyết lao vào cuộc chiến dữ dội kia, chị Giáo cắn môi chẳng biết làm sao, nghĩ tới nghĩ lui sau cùng chị chạy đi tìm cán bộ giải quyết.

Bốn đứa con gái đang đánh hăng say thì thành linh bị Du đẩy qua hai

bên. Chị Hận trừng mắt chưa kịp quát thì cũng bị Du đẩy mạnh ra sau, giải thoát cho con Muội. Được cứu, con Muội lập tức hất tóc lên thì biết kẻ vừa giúp mình chính là Du.

Chị Hận nghiêng răng nghe ken két:

- A, mày giỏi lắm con kia! Hôm nay tao không đập chết hai đứa mày thì tao không mang tên Hận! Tụi mày đánh chúng nó cho tao!

Du và con Muội đứng ở giữa, chị Hận và bọn đàn em đứng dàn ra xung quanh. Ai nấy, trừ Du ra, đều chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Rồi rất nhanh, con Xíu với ba đứa khác lao vào con Muội tung đòn. Còn lại chị Hận thì lăm le Du. Có lẽ chị ta muốn mình là người xử "cái con nhỏ không biết lễ độ" này.

Mắt tròn tròn, răng cắn chặt môi, hai bàn tay siết lại, chị Hận như thể muốn xé xác Du ra thành trăm mảnh. Lúc chị ta giờ nắm đấm lên, Du nhanh nhẹn cúi thấp người và lách ra phía sau chị ta. Cười khinh, chị Hận xoay lại đồng thời bóp tay bẻ cổ nghe răng rắc. Biết lần này chị ta sẽ chẳng dễ dàng cho mình thoát, Du liền đưa mắt quan sát xung quanh để tìm một vật nào đó làm vũ khí. Cô đâu giỏi đánh nhau.

Mau chóng, Du thấy cái vòi nước ở gần đấy. Bất ngờ, chị Hận tấn công chớp nhoáng, cào một phát vào má đối phương. Du lại bước lùi đến chỗ vòi nước, cảm nhận da mặt rát rát. Chị ta tiếp tục phóng đến, Du ngay tức khắc mở khóa nước và cầm vòi lên hướng vào chị ta. Một luồng nước cực mạnh phun trào xối xả vô người khiến chị Hận ngã nhào xuống đất. Du nhanh tay quay vòi nước vào bốn người kia, giải vây cho con Muội.

Con Muội cũng lấy thêm vòi nước, làm y hệt Du. Đám chị Hận bị nước xối tùm lum chẳng thể làm được gì ngoài việc đưa tay lên mặt che chắn. Vừa lúc ấy, âm thanh chạy huỳnh huých bên ngoài vang lên kèm theo tiếng hô của cán bộ. Du nhìn sang con Muội, cả hai cùng hiểu ý liền buông vòi nước ra rồi nằm xuống đất nhắm mắt rên khế.

Chiêu giả vờ trở nên hữu hiệu khi quân giáo Ngà cùng hai cán bộ ập vào, chứng kiến cảnh đám chị Hận đứng đó ướt nhem quần áo, còn Du và con Muội nằm dưới đất như thể họ là nạn nhân bị đánh rất dữ dội. Vết cào trên mặt Du cùng mấy vết bầm đỏ trên người con Muội đủ làm bằng

chứng tố cáo. Mặc cho chị Hận la lên rằng "hai đứa nó cũng đánh tôi", nhưng cán bộ vẫn không tin mà giải cả bọn lên phòng kỷ luật.

Quản giáo Ngà đưa Du với con Muội đến bệnh xá xem qua thương tích. Do chẳng mấy nghiêm trọng nên cả hai được trở về buồng giam. Trên đường đi, Du nhìn qua con Muội đang xem vết bầm trên cánh tay, hỏi:

- Em bị đánh nhiều không?

Bình thường mặt con Muội lạnh tanh nhưng giờ dễ chịu hơn, đáp cộc lốc:

- Bị nhiều đây nhằm nhò gì, còn mặt chị thì sao?

- Bị cào ba đường, chắc phải vài ngày mới hết.

- Đàn bà con gái đánh nhau chỉ muốn hủy hoại dung nhan. Mà sao chị liều vậy, xông vô chỉ để bị đánh?

- Lần trước em giúp chị vụ miếng chai, giờ chị giúp lại thôi.

Con Muội lặng thinh chốc lát, tiếp theo đi sát lại Du nói nhỏ, chiêu giả dò của chị hay lắm! Nhờ thế mới thoát bị kỷ luật! Du gật đầu. Sau đó cả hai không nói gì nữa, dấu thế sự im lặng này như đang kéo họ lại gần nhau hơn.

Thấy hai cô em gái về đến nơi, chị Giáo mừng rỡ hỏi thăm tình hình. Nghe Du bảo không bị kỷ luật, chị cười khà khà:

- Nhờ chị đi kêu cán bộ đó, không là hai đứa ngủm! Đám con Hận bị kỷ luật, giam ở phòng riêng một thời gian đấy, phạt nặng thế cho chúng chừa!

- Đây là lần kỷ luật thứ hai rồi. - Con Muội nằm vật ra.

- Ủ, nhỏ đó ghê lắm chứ đâu có vừa. Nó vô tù cũng do đánh người gây thương tích nặng nề rồi còn cướp tài sản nữa.

Nhờ chị Giáo kể mà Du mới biết chị Hận bị ngồi tù mười một năm, giờ chỉ mới thụ án ba năm thôi mà gây ra bao nhiêu chuyện. Bản chất đâu dễ

thay đổi.

Tối, trong khi tất cả đã ngủ thì Du lặng lẽ lôi cuốn nhật kí ra đặt lên bậu cửa sổ. Đêm nay là rằm, trăng sáng vằng vặc như rưới từng giọt vàng xuống không gian tối hơn hũ nút. Có trăng làm đèn, Du sẽ dễ dàng viết hơn. Cầm cây bút bi mà ban nãy mượn của quản giáo Ngà, Du thoáng lưỡng lự. Một thời gian dài cô không ngồi viết tản mạn thế này nên lúc bắt đầu cũng khó khăn. Nhưng bản thân đã quyết tâm thì sẽ không ngừng lại.

Du nhớ đến lời Văn, viết đơn giản thôi về những gì mình nghĩ và những chuyện đã trải qua. Dẫn đo hồi lâu, Du viết dòng đầu tiên. Hình như lại có tiếng chim hót đâu đó...

Ngày... tháng... năm...

Tôi muốn hỏi, bác sĩ biết ở đây có một con chim không? Tỉnh thoảng lúc sẩm tối, tôi lại nghe nó hót. Mà tiếng hót sao buồn quá. Da diết, não ruột như mong chờ điều gì.

Nhật kí tù nhân 3969.

Đôi mắt dừng lại ở dấu chấm cuối cùng, Đồng Văn tự thấy hơi buồn cười. Khó khăn lắm mới thuyết phục được Vân Du viết nhật kí, thế mà chỉ vồn vện có hai dòng, hoàn toàn đối lập với sự rớt ruột chờ đợi trong anh. Đã vậy, cứ tưởng Du bộc bạch điều gì nào ngờ lại hỏi Văn về một con chim nào đó mà chính anh cũng chưa từng nghe nó hót.

Dù không được như mong đợi nhưng Văn thấy kết quả này không tệ. Du đang dần mở lòng, có thể sẽ giải bày nhiều hơn vào thời gian tới. Văn tự hỏi, bản thân mong chờ cuộc điều trị này trở nên tốt đẹp hay vì muốn thỏa mãn nỗi tò mò suốt mấy ngày qua. Tiếp theo, Văn tự trả lời mình rằng, lí do là gì cũng được miễn là anh đang giúp đỡ Du.

Văn đã viết đáp lại một câu ngắn gọn ở bên dưới những dòng chữ kia trước khi đóng cuốn nhật kí. Giờ thì phải ngủ một giấc hoặc không thì cũng nhắm mắt nghỉ ngơi cho đến khi lại nhận được cú điện thoại hỏi hả nào đó từ các quản giáo. Ngả đầu ra phía sau thành ghế, hai tay đặt trên

bụng và Văn hướng mắt lên trần phòng. Hàng mi từ từ khép lại, với anh giấc ngủ thường đến thật khó khăn.

Rất nhanh, đôi lông mày nhú chặt, Văn lại thấy chúng - những hình ảnh kỳ dị. Mặc dù chúng rất vẹo vọ, nhưng một gương mặt xương xóc với hai hốc má trũng sâu cùng đôi mắt sâu hoắm vẫn hiện lên mồn mọt. Gã trai với hình dáng gầy nhom, tướng đi khập khiễng và trên tay cầm con dao. Ánh nhìn tàn bạo.

Hình ảnh hấn chột nhòe đi, thay vào đó là người phụ nữ xinh đẹp, mái tóc đen dài mượt mà. Bà mặc váy trắng, nhưng không lâu sau thì nó chuyển sang màu đỏ. Nhuốm máu. Bà nhìn Văn trùng trùng, vô hồn.

Văn mở choàng mắt, trán ướt đầm mồ hôi, lồng ngực như bị ai đè ngộp thở. Văn dựng người dậy, cuống họng bất giác bật ra một âm vực ngắn, khô và lạnh hết như bị hóc xương. Văn thấy cơn ác mộng ấy hàng vạn lần rồi, gần mười lăm năm qua. Bao giờ cũng chỉ lặp đi lặp lại như thế. Rất hiếm khi anh ngủ một giấc đến sáng. Lồng bàn tay trở nên lạnh, tâm hồn run rẩy, Văn biết đêm nay mình sẽ thức trắng.

Hôm nay Vân Du và các phạm nhân nữ được điều đến xưởng may gia công của trại. Ngoài việc chăm sóc vườn cây bây giờ họ phải làm thêm công việc may vá để tăng năng suất lao động. Chuyện này với Du cũng còn mới mẻ quá, và chắc là cô phải được chỉ dẫn vài ngày. Ngoài may gia công ra, phạm nhân nữ có thể nhận cả việc khâu hạt cườm.

Tuy có phần vất vả hơn chuyện chăm vườn cây nhưng việc này giúp Du bớt đi thời gian suy nghĩ lung tung về bản thân và con gái. Những phạm nhân còn lại cũng thế, trông họ đang tập trung vào công việc cũng thấy vui vẻ hơn. Bầu không khí trong xưởng may thật bận rộn, và mọi người lao động hăng hái đến tận trưa.

Giờ nghỉ trưa, mọi người kéo nhau về buồng giam ngủ. Nằm chưa bao lâu, Du ngồi dậy, lấy rổ hạt cườm ra nhặt để khâu vào dây chuỗi. Bên cạnh chị Giảo ngáy khe khẽ, còn con Muội nằm đọc báo thành thoi. Được nửa tiếng, Du đưa mắt ra ngoài cửa sổ nhìn cái nắng hè oi bức chảy tràn hết vườn cây xanh um phía xa. Tự dưng muốn có một trận mưa rào cho dịu mát. Dòng suy nghĩ bị cắt ngang khi Du nghe âm thanh mở

cửa buồng, quần giáo Ngà đi vào nói to:

- Phạm nhân Muội ra nhận đồ của thân nhân.

Du thấy tờ báo che hết mặt con Muội, và nó vẫn nằm yên hệt chẳng nghe gì cả. Quần giáo Ngà phải lên tiếng lần nữa. Cô chị nằm kế bên con Muội bắt đầu quạ quọ vì bị đánh thức, hắng giọng bảo nó mau đi lấy đồ. Con Muội chặc lưỡi, uể oải ngồi dậy. Ký tên xong, con Muội lôi cái giỏ đồ to dùng vào chỗ nằm. Có vài người góc đầu dậy ngó thử.

Du nhận ra con Muội chẳng mấy vui vẻ gì khi nhận đồ của thân nhân, liền hỏi ai gửi? Nó tiếp tục đọc báo, mắt không ngó ngang gì đến những thứ hấp dẫn ở bên trong giỏ, đáp cụt lủn: "Là bà!". Du chưa kịp hỏi "bà" là ai thì ba, bốn phạm nhân nữ khác ngồi xuống gần con Muội, cười bảo:

- Lần này có cho bọn chị hết giỏ đồ không em?

- Mấy chị cứ lấy phát hết cho mọi người đi.

Du tròn xoe mắt khi trông cảnh mọi người tụ đến hơn hờ lơi lơi kéo kéo mấy thứ có trong giỏ ra. Sao con Muội lại thản nhiên để bạn tù lấy hết đồ của mình như thế? Là bị ép buộc? Nhưng con Muội đâu phải dạng dễ bắt nạt, vậy lí do là vì nó không cần ư? Chợt, có chị cầm lấy một bức thư nằm trong giỏ rồi ném nhẹ qua chỗ con Muội, nói "của mẹ em nè". Và giờ thì Du mới biết người gửi đồ là ai.

Lúc mọi người tủa ra, Du nhìn vô cái giỏ trống lóc, hỏi con Muội:

- Đồ của mẹ gửi sao em không lấy?

Con Muội miễn cưỡng đáp, không thích! Du lại hỏi vì sao. Nó trợn mắt nhìn lên thở hắt ra đầy khó chịu, ngoẹo đầu nhìn Du:

- Tôi ghét bà lắm! Đâu phải người mẹ nào cũng thương con giống như chị!

Con Muội đứng lên, mau chóng đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Du nghe tiếng chị Giáo vang khẽ ở sau lưng, mới chậm rãi quay qua. Chị đỡ cái bụng bầu để ngồi dậy, kín đáo ngó cửa phòng vệ sinh khép hờ, nói nhỏ với Du:

- Chẳng biết trước khi vô đây đã xảy ra chuyện gì mà con Muội ghét mẹ mình dữ lắm. Nghe nó bảo vu vợ rằng mẹ tái hôn, bỏ rơi con gái ruột để nó hư hỏng. Con Muội đi theo giang hồ, năm rồi đánh bị thương người ta nên mới vô tù lãnh án ba năm. Bà mẹ hay gửi đồ, nó cho mọi người hết. Vài lần bà với chồng vào thăm, nó từ chối không gặp mà.

Du im lặng trước lời kể của chị Giáo. Ban đầu Du biết con Muội là dân giang hồ nhưng nghĩ nó mồ côi nào ngờ vẫn còn mẹ và cha dượng. Không rõ điều khuất tất đằng sau đó là gì mà khiến con Muội căm ghét mẹ ruột đến thế. Liệu mối mâu thuẫn ấy có lớn như giữa Du và bà Nhuệ, mẹ kế mình?

Cửa buồng lại mở, quản giáo Ngà bước vào và gọi tên Du. Du đi đến, thấy chị đưa cuốn nhật kí kèm theo lời dặn sáng mai gửi lại cho bác sĩ Văn. Lúc Du trở lại chỗ nằm, chị Giáo hỏi đó là gì? Cô nói là sổ nhật kí điều trị tâm lí. Như hiểu vấn đề này không thể tham gia vào, chị liền búi tóc đi rửa mặt, chuẩn bị cho buổi lao động chiều. Du cất cuốn sổ dưới gối nằm, tối sẽ mở ra xem Văn có trả lời lại hay chỉ mỗi cô "độc thoại".

Quản giáo Ngà ra đến cổng khu II để gặp Văn và báo về việc đã đưa cuốn sổ cho phạm nhân. Văn gật đầu rồi nghe chị nói tiếp:

- Thời gian gần đây trông phạm nhân Du đỡ hơn một chút, lúc mới vào trông u uất quá. Giờ thấy em ấy nói chuyện với bạn tù rồi. Chắc việc điều trị tiến triển tốt hả bác sĩ?

- Em chưa làm gì đâu chị, chủ yếu do tinh thần phạm nhân Du tự khá lên. Chắc là vì cô ấy muốn gặp con gái.

- Trẻ măng vậy mà có con rồi à?

- Có đứa con gái sáu tuổi.

Quản giáo Ngà chặc lưỡi cảm thông. Nghĩ còn nhiều việc chưa làm xong, Văn chào chị và toan cất bước thì chợt nhớ ra một chuyện:

- Trong đây chị có nghe tiếng con chim nào hót không?

Trước câu hỏi lạ lùng đó, quản giáo Ngà ngẩn người ra vài giây. Lát sau,

chị như sức nhớ, mới à lên một tiếng:

- Là con chim đỗ quyên của quán giáo Thái đây mà. Vài tháng trước nó bị thương bay lạc vô đây, anh Thái nhặt về chăm sóc rồi nuôi đến giờ. Chim quyên hay hót vào đầu hè, ban ngày thì im còn chiều tối mới hót. Thường là sau mưa hay trăng sáng. Nhưng quyên hót nghe buồn lắm.

Văn nhớ đến những điều Du ghi trong nhật kí, hẳn là con chim ấy rồi. Văn cũng muốn nghe tiếng hót "da diết, náo nê" đó. Chẳng biết tối nay chim quyên có hót không?

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm, Du lại là người thức sau cùng, khẽ khàng lấy cuốn nhật kí ra đặt trên bậu cửa sổ. Bầu trời không trăng không sao, ánh đèn neon tù mù trong buồng giam soi mờ lên từng dòng chữ trên trang giấy.

Tôi không nghe thấy tiếng chim hót nào, hay có thể do tôi ít để ý. Nhưng tôi cũng muốn nghe thử tiếng hót của nó. Sao cô không kể cho tôi biết về những chuyện diễn ra trong ngày? Cô đã trò chuyện được với ai chưa?

Bác sĩ Văn.

Đọc câu hỏi xong, Du thấy Văn đang bắt đầu khơi gợi cảm xúc viết trong cô. Du nghĩ nếu kể cho Văn nghe chuyện mình và con Muội đã "đánh nhau" với chị Hận cũng chẳng tệ. Thế là Du kể lại ngày đầu mình vào buồng giam, đã gặp ai và xảy ra những chuyện gì. Những dòng chữ cho lần viết nhật kí thứ hai, cô ghi rằng:

Ngày... tháng... năm...

Dường như con người luôn thích làm đau người khác, dù là người hoàn toàn xa lạ hay chỉ vừa gặp lần đầu. Ngược lại có những người thích giúp đỡ và an ủi người mới quen biết dẫu hoàn cảnh của họ cũng chẳng tươi sáng hơn.

Đêm đầu vào buồng, tôi bị chị Hận trưởng buồn đánh cho một trận, và tôi đã ngủ với vết thương đau nhức bên hông. Chị Hận còn ngáng chân khi tôi lấy cơm sáng, để miếng chai dưới chân tôi. Nhưng tôi được chị Giảo và em Muội giúp. Buổi chiều hai ngày trước, chị Hận đánh hội đồng Muội trong nhà tắm. Tôi đã nghĩ mình thật liều khi xông vào giúp em ấy. Tôi dùng vòi nước chống trả lại chị Hận, cuối cùng cán bộ đến kịp và may là tôi với Muội không bị kỷ luật.

Tôi không biết rõ về chuyện của chị Giảo và Muội, họ cũng chưa biết gì về chuyện của tôi. Tôi nghĩ tất cả muốn san sẻ với nhau nhưng thật khó khăn để nói về nỗi đau của chính mình. Khi bị tổn thương quá nhiều, người ta chẳng còn tha thiết mong người khác hiểu mình nữa, bác sĩ có nghĩ như vậy?

Nhật kí tù nhân 3969.

Đêm trước và hôm nay không có tiếng chim hót dù Đồng Văn đã cố tình đứng bên cửa sổ lắng nghe thật kỹ. Có lẽ con chim quỳên ấy không hót thường xuyên. Văn vừa đọc xong nhật kí của Du, lần này cô viết khá nhiều. Ngay dòng đầu tiên, Du đã khiến Văn suy nghĩ, đúng là con người có thể sẵn sàng làm tổn thương một người hoàn toàn xa lạ.

Văn cũng mang một niềm đau, một nỗi ám ảnh trong quá khứ khi vẫn còn là cậu bé. Về gã trai với đôi mắt sâu hút cùng con dao sắc bén, về người phụ nữ đẹp đẽ mang nửa dòng máu với Văn bị giết hại. Chưa từng kể cho bất kỳ người nào nghe về bi kịch khủng khiếp đó, vì Văn sợ phải đối mặt với những cơn ác mộng kéo dài. Nên cảm giác của Du khi nói về sự "né tránh tổn thương", anh hiểu rất rõ. Văn đã viết lại bằng câu ngắn gọn:

Tôi từng đọc ở đâu đó rằng, khi sự tổn thương đã trở thành thói quen thì người ta sẽ biết cách sống thanh thản hơn.

Tiếng chim hót cô hay nghe là của chim đỗ quỳên. Quán giáo Thái đang nuôi nó, thời điểm này là đầu hạ và nó thường hót, nhưng chỉ vào lúc chiều tối hay những đêm trăng sáng thôi. Tôi chưa nghe nó hót bao giờ.

Bác sĩ Văn.

Văn tựa người vào cửa sổ, nghe âm thanh rả rích của côn trùng giữa đêm tối tĩnh mịch cô liêu. Văn biết việc né tránh nhìn vào nỗi đau chỉ giúp người ta vờ như "thanh thản" nhưng kỳ thật, tâm hồn chưa bao giờ được cứu rỗi.

Vào giờ nghỉ trưa ngày hôm sau, Vân Du bất ngờ khi nghe quản giáo Ngà báo có thân nhân đến thăm. Ngày gửi đồ cho con, ông Thạch có nói sẽ dẫn Hoàng Oanh đi thăm Du lần nữa, và ngay bây giờ cô đoán hẳn con bé nhất định đã theo cùng ông ngoại vào đây. Với suy nghĩ mừng rỡ ấy, Du gấp gáp bước theo quản giáo đến phòng thăm. Vừa nghe cán bộ nhắc về thời gian trò chuyện tối đa là một tiếng xong, Du vội vã bước vào trong.

Nhác trông cảnh Oanh ngồi bên cạnh ông Thạch với vẻ khấp khởi, là Du đã cay xè sống mũi. Còn Oanh vừa thấy Du thì lập tức hét to: "Mẹ Du ơi!" rồi nhảy xuống ghế, chạy sà vào vòng tay mẹ.

Bao nhiêu ngày không được gặp, Du ôm chặt con trong lòng, hôn lên mái tóc loe hoe, lên gương mặt ướt tèm lem nước mắt đó. Mặc cán bộ nhắc nhở Du hãy ngồi vào chỗ thì cô vẫn chưa chịu buông tay. Oanh cũng bầu chặt cổ mẹ chẳng rời, nó sợ nếu mình rời khỏi thì mẹ sẽ lại bỏ đi. Cảnh bịn rịn đầy nước mắt của hai mẹ con diễn ra vài phút.

Khi đã ngồi vào chỗ, Du nhìn khắp người Oanh, soi thật kỹ xem con có thay đổi gì so với lần cuối cùng mình gặp. Vẫn gương mặt tròn phúng phính, đôi mắt hột nhãn rầu rĩ, bờ môi nhỏ xinh lúc nào cũng bặm chặt. Trông Oanh rất khỏe, nhưng vẻ như nó hơi gầy một chút. Thương con và xót xa, Du đưa tay vuốt nhẹ mái đầu nhỏ đó. Mũi sụt sịt, bé Oanh buồn bã hỏi:

- Mẹ Du ơi sao mẹ ở chỗ này hoài vậy ạ? Mẹ về với con đi.

Du muốn rót nước mắt trước nét mặt ngây thơ của con gái, bản thân chẳng biết trả lời thế nào để nó hiểu. Du không thể nói mình giết người và vào đây để chờ xét xử. Du nhìn Oanh hồi lâu, đành lựa lời giải thích với con trước cái nhìn từ người cán bộ phòng thăm:

- Tạm thời mẹ chưa về với Oanh được... Mẹ phải chờ.

- Chờ gì ạ?

- Chờ bị phạt vì mẹ đã làm sai...

Giờ thì Oanh hiểu rồi, mẹ Du phạm lỗi nên vẫn phải ngồi trong này để chờ bị phạt. Chắc do mẹ làm đau bà ngoại kể, vậy là mẹ sai rồi. Oanh tự nhủ và gục gặc cổ như thể đang thuyết phục mình về điều đó. Dầu thế Oanh nhớ mẹ Du lắm, mẹ vô đây lâu quá chừng khiến nó ở nhà buồn nhớ.

- Mẹ Du nói mấy chú phạt nhanh nhanh để mẹ về nhà với con đi ạ.

Kìm tiếng nấc khẽ trong cổ họng, Du chẳng biết làm gì hơn ngoài việc mỉm cười gật đầu. Không muốn cháu hỏi mẹ bằng những lời khó xử, ông Thạch liền nhắc nó, để ông được nói chuyện với mẹ Du. Oanh xị mặt đáp dạ.

Bấy giờ mới nhìn sang Du, ông Thạch thật khó mở lời bởi nhận ra con gái vẫn mang gương mặt lạnh tanh, hờ hững với đôi mắt chẳng còn thiết tha để nhìn cha. Ông hiểu rõ, khoảng thời gian trước bản thân đã không chăm sóc Du tử tế vì vậy khiến con căm ghét, chẳng còn muốn nói lời nào với mình.

Ông Thạch gượng gạo hỏi mấy lời thăm hỏi thường tình như "con có khỏe không", "ở trong này có tốt không". Du im lặng, hết kiêu những câu nói đó như gió thoảng qua tai, chẳng đáng để bận tâm. Ông thấy Oanh chớp mắt nhìn mình và mẹ Du trước cái cảnh kẻ thì hỏi người lại thờ ơ, thì đành vớt vát câu sau cùng:

- Nếu con có cần gì thì cứ nói, cha sẽ mang vào cho.

Du quay qua nhìn vẻ mặt tội nghiệp của người cha bị con gái lãnh đạm, bảo:

- Thứ tôi cần chỉ có một, là mong cha đừng vào đây làm phiền tôi nữa.

- Du à...

Tiếng thốt lên hụt hơi của ông Thạch chẳng khác nào nốt nhạc cao đột ngột bị rơi xuống. Với Oanh thì chuyện này đã quen thuộc rồi, cái cảnh ông ngoại thì nhăn nhó khổ sở còn mẹ vẫn lạnh lùng bỏ mặc. Bắt đầu từ nhiều năm trước, khi Oanh còn nhỏ xíu là lần đầu tiên ông ngoại tìm đến căn phòng trọ tối tăm ấy. Nó chứng kiến cảnh mẹ Du giận dữ rồi la hét đuổi ông đi. Nhưng ông cứ đến, cứ chăm sóc chơi đùa cùng cháu gái.

Bé Oanh còn nhỏ nên chẳng hiểu chuyện người lớn, nhưng nó từng nghĩ sao mẹ giận ông lâu quá. Như Oanh đây, mỗi lần nó phạm lỗi là mẹ Du chỉ vờ giận rồi sau đó lại ôm nó cười khúc khích.

Không muốn tỏ thái độ tức giận trước mặt cán bộ, Du chậm rãi nói tiếp:

- Tốt nhất, cha hãy chăm sóc bé Oanh thật đàng hoàng. Tôi không muốn để nó ở bên cạnh cha nhưng vì đã hết cách. Nếu con bé xảy ra chuyện gì thì dù đang ở trong tù tôi cũng sẽ tìm đến cha.

Chẳng chờ ông Thạch đáp lời, Du mau chóng đưa mắt sang Oanh, dặn dò:

- Oanh ở nhà với ông phải ngoan nhé, đừng chạy nhảy lung tung và nhớ uống thuốc. Bé Oanh khỏe mạnh thì mẹ mới yên tâm.

- Dạ... Chừng nào mẹ về với Oanh hả mẹ?

- Một thời gian nữa, mẹ sẽ xin các chú được trở về với Oanh...

Oanh cười mừng rỡ, thật ă? Còn Du cố nuốt nước mắt đón đau vào lòng trước lời nói dối ấy. Cô biết mình mãi mãi không thể thoát khỏi chốn giam cầm này. Rồi Du thấy con gái lúi trong giỏ đồ ra một lọ thủy tinh nhỏ, bên trong có mấy con hạc giấy. Oanh hớn hờ đưa cho mẹ, khoe:

- Mỗi ngày con đều gấp hạc giấy chờ mẹ về. Mẹ Du từng nói Hoàng Oanh là chim oanh vàng nên chỉ cần mẹ nhìn thấy hạc giấy thì sẽ nhớ đến con.

Du cầm lấy lọ thủy tinh, nghe tim mình thổn thức. Đúng lúc cán bộ nói đã hết giờ thăm tù rồi yêu cầu Du bước ra ngoài trở về buồng giam. Du liền cúi xuống ôm con lần nữa, còn Oanh bắt đầu meo meo. Cán bộ

nhANH chóng nắm cánh tay Du kéo dậy, đưa đi. Oanh muốn chạy theo nhưng bị ông Thạch giữ lại, mới khóc òa và không ngừng gọi mẹ.

Đôi chân Du bị kéo giật vì nghe tiếng khóc của con gái. Du liên tục ngoái lại nhìn cửa phòng thăm trong khi quản giáo Ngà giữ chặt vai cô đưa đi. Bước vòng qua những dãy hành lang, Du vẫn còn nghe văng vẳng tiếng gọi "mẹ ơi", liền đưa tay bịt miệng ngăn âm thanh nức nở. Nước mắt chảy ra từ khóe mắt đỏ hoe, Du nghe bên tai lời an ủi từ chị Ngà.

Trở về buồng giam với dáng vẻ thất thần, Du ngồi bệt xuống chỗ nằm, tựa đầu bên song cửa sổ nhìn mông lung theo cái nắng trưa đang nhảy nhót trên lá. Chị Giáo ngạc nhiên thấy cô em gái vừa đi gặp thân nhân xong mà thần sắc tệ quá, mới hỏi thăm. Du nói vì mình gặp con gái nên giờ thấy đau lòng. Chị xoa xoa vai Du:

- Em phải cứng rắn lên, con nó mà thấy mình khóc là không được.
- Em đi rồi mà nghe tiếng con khóc theo đó chị... Tôi nghiệp, nó hỏi khi nào em về nhà, em nói dối là một thời gian nữa thôi... Khốn nạn mà!

Du gằn từng chữ trong cuống họng nghẹn đắng, tự trách mình đã nói dối con. Du đánh nhẹ lên ngực mình, nước mắt rơi lã chã. Tim đau như bị ai xé vụn. Chị Giáo vừa gật đầu vừa ngăn sự xúc động, liền ôm lấy em gái đáng thương vỗ về. Áp mặt Du vào bầu ngực thơm ngát của mình, chị nói khẽ:

- Rồi con nó sẽ hiểu cho mình mà em. Mình nói vậy cũng vì nó...

Bản thân chẳng thể nghĩ thêm gì nữa, Du cứ khóc, nghe đứt quãng.

Trông Du đã bình tĩnh lại, chị Giáo liền bảo cô nằm xuống ngủ một giấc cho khỏe. Đầu óc hiện giờ trống rỗng và mệt mỏi, Du làm theo như cái máy. Đặt lưng nằm xuống chiếu rồi mắt nhìn lên cái quạt trần quay vù vù, Du nấc một tiếng khô ran. Kế bên chị Giáo quạt cho Du mát như thể là người mẹ hiền lành.

- Chị cũng có hai đứa con gái đang chờ ở nhà, ngày chị bị bắt chúng hỏi

khi nào má về? - Chị Giáo cười buồn - Làng chị nghèo lắm đâu dễ tìm được miếng cơm. Vài người không chịu nổi cảnh nghèo khó liền lao vô con đường nghiện ngập. Chị lấy phải một người đàn ông không ra gì, suốt ngày rượu chè đánh vợ đánh con, rồi sau dính vào ma túy. Lúc mang bầu đứa trong bụng nè, chị hoang mang lắm chẳng biết sống sao. Tự dưng bữa nọ có bà bạn quen đến rủ đi bán cái này nhiều tiền, một chuyến thôi là đổi đời.

Du liền hỏi chị đi bán cái gì. Chị Giáo thở dài trả lời rằng, là bán ma túy.

- Cũng tại mình khờ và con đói khóc nên chị làm liều luôn. Lúc đầu chị bán lượng ít thôi vì sợ bị bắt, may mắn sao cũng trót lọt. Kiếm được số tiền mà từ trước đến giờ chẳng bao giờ mơ tới, chị mừng quýnh thế là thỉnh thoảng lại làm vài vụ. Đợt cuối cùng, chị buôn với số lượng khá lớn rồi bị công an tóm gọn. Tòa định xử tử hình nhưng vì chị mang bầu nên giảm xuống chung thân.

Lời tâm sự của chị Giáo chợt nhiên trầm xuống buồn bã. Du không nghĩ câu chuyện của chị lại nhuộm màu đói nghèo như vậy. Từ ngàn xưa rồi, cái nghèo quấn quanh lấy con người, khiến họ không góc đầu lên được. Cũng vì nó mà bao nhiêu bị kịch, bao nhiêu tội lỗi diễn ra chồng chất.

- Ngày chị trở về nhà sẽ không bao giờ có, mà để mấy đứa con ở lại một mình chị không biết chúng sống sao nữa... Thương con nhưng chị cũng trách bản thân. Hồi trước, chị từng chứng kiến người trong làng nghiện ngập khổ sở ra sao, gia đình tan nát thế nào vậy mà chị lại đi bán cái thứ hàng trắng đó. Chị làm khổ biết bao nhiêu người, như là giết người ta. Chị có tội nên phải ở trong đây trả nợ cho đời.

Chị Giáo kéo vạt áo chấm nước mắt chực trào, tội cho con mà cũng tội cho chính mình đồng thời thấy có lỗi với những người mình từng gieo "cái chết trắng". Giờ cái giá phải trả chính là nửa phần đời còn lại chị phải sống nơi cửa tù. Chẳng được thấy ngày về, chẳng được trông cái cảnh con lớn lên thế nào. Du ngồi dậy siết chặt tay chị. Những giấc ngủ khác đã yên bình, riêng cõi lòng của người mẹ lầm lỡ ấy chưa một lần thôi dậy sóng.

Du mở cuốn nhật kí ra, tâm trạng ngổn ngang chẳng biết viết gì. Mà dẫu thế, Du cứ lại muốn viết. Thật lạ lùng! Phải chăng thứ cần viết ra ở đây chính là sự nặng nề, đau xót trong lòng cô? Du mong được giải phóng

mớ cảm xúc rồi bởi này thật nhanh. Du cần ai đó sẽ lắng nghe mình nhiều hơn nữa. Cảm lấy viết bi xanh, Du khẽ khàng đưa nét chữ lên cao rồi xuống thấp.

Ngày... tháng... năm...

Bác sĩ đã bao giờ thương nhớ ai một cách mãnh liệt chưa?

Tôi nhớ Hoàng Oanh, nhớ ngày nhớ đêm, trong mơ cũng nhớ. Nhiều đêm, tôi mơ thấy con bé đứng dưới gốc cây liễu của nhà trọ, buồn bã chờ mình. Nó đã khóc, đã gọi mẹ. Tôi chạy đến, nhưng càng chạy thì Oanh càng đi ra xa hơn đến khi mất hút vào vùng trắng xóa. Tôi bật dậy vào lúc nửa đêm rồi khóc lặng lẽ. Tôi khao khát được ôm con dù chỉ một lần thôi.

Hôm nay Hoàng Oanh đến thăm tôi. Con bé gầy hơn trước mà nụ cười vẫn tươi sáng. Nó hỏi tôi "khi nào mẹ về" và tôi chỉ còn biết nói dối. Tôi thấy mình thật bất lực! Ngay cả khi Oanh khóc và gọi theo lúc tôi rời khỏi phòng, tôi cũng chẳng biết phải làm gì. Chỉ mỗi việc ôm lấy con gái, với tôi bây giờ cũng trở nên khó khăn.

Tôi nghe chị Giáo kể về chuyện chị ấy bán ma túy lãnh án chung thân, để lại bầy con thơ ở ngôi làng nghèo khó. Chị ấy nói mình là người mẹ tồi tệ. Bác sĩ à, tôi cũng vậy đấy.

Đêm nay tôi biết mình sẽ không ngủ được, sẽ khóc và sẽ mơ thấy cảnh Hoàng Oanh đứng chờ bên gốc cây liễu. Và tôi lại muốn mình được ra khỏi tù dù biết là không thể.

Vì tôi có tội!

Nhật kí tù nhân 3969.

Du ngừng viết bởi mắt đã nhòe nhoẹt. Nước mắt âm thầm rơi xuống trang giấy, ướt đẫm những con chữ như thể thấm vào trái tim căn cỗi vì chịu đựng.

Đây là lần gặp điều trị thứ ba trong tháng giữa Vân Du và Đồng Văn.

Lúc đầu họ có vẻ xa cách và chẳng ai có thể đến gần được đối phương bởi mỗi người đều mang một bí mật riêng, nhưng sau vài lần trao đổi qua nhật kí thì dường như hiện tại cả hai bắt đầu cởi mở với nhau hơn. Bằng chứng là bây giờ, Du và Văn ngồi đối diện nhau bằng dáng vẻ bình thường, không đề phòng hay tỏ ra lạnh nhạt, thờ ơ. Tuy vẫn chưa thân thiết nhưng chí ít họ thấy thoải mái.

Văn đặt hai tay lên cuốn nhật kí, mở đầu cuộc đối thoại trước:

- Thời gian qua tôi đã xem những gì cô viết. Tôi vui vì cô đã chịu cởi mở và san sẻ với tôi về những gì cô nghĩ, cô làm.

Du chậm rãi ngược lên, nét mặt vẫn u buồn dù vậy có chút gì đó thân thiện:

- Tôi cũng cảm ơn bác sĩ đã đọc chúng và luôn hỏi âm lại.

- Nếu chỉ mỗi mình viết thì cũng tự thấy buồn, với lại tôi mong muốn đây là một cuộc trò chuyện giữa hai người nên đã viết đáp lại cô.

- Tôi có thấy bác sĩ nói về con chim đỗ quyên.

- Tôi nghĩ là cô rất muốn biết về tiếng hót ấy nên đã hỏi thử người khác. Máy hôm nay nó không hót nữa, tôi thì lại mong được nghe thử một lần.

- Chắc bác sĩ sẽ không thích tiếng hót bi ai đó đâu.

Văn đã nghĩ, cô gái lạnh lùng ấy vừa nói đùa. Quan sát biểu hiện có chút mơ màng của Du, Văn tự nhiên hỏi:

- Đêm qua cô lại không ngủ được và khóc sao? Trông cô khá mệt mỏi.

- Ở nơi giam cầm này, có ai khỏe mạnh được chứ. Sợ hãi, ám ảnh và thương nhớ đủ vắt kiệt sức người ta.

- Nếu cô nhớ con gái như vậy thì có thể viết thư gửi cho bé.

Đôi mắt Du chợt sáng hơn, miệng lặp lại, viết thư ư? Văn gật đầu, mỗi tháng phạm nhân có thể gửi và nhận thư từ thân nhân một hoặc hai lần. Nghe xong, lòng Du bất giác nhen nhúm một niềm vui mong manh. Du

sẽ gửi thư cho Oanh, và ông Thạch sẽ đọc nó cho con bé nghe. Biết đâu Oanh sẽ gửi lại mẹ một bức hình vẽ. Đang tưởng tượng về những lá thư thì Du nghe Văn đề cập đến chuyện khác:

- Thời gian tới nếu tâm lí đã ổn định thì cô sẽ đi gặp luật sư. Nếu có gì khuất tất, cô hãy giải bày rõ với họ.

Du lặng thinh. Khuất tất ư? Bản thân có chứ, nhưng điều đó chẳng giúp ích gì cả càng không phủ định những việc đã xảy ra. Du có tội khi đã giết hai mạng người, đây là sự thật đâu thể chối cãi. Vậy Du giải bày điều gì đây? Trước sự im lặng đột ngột ấy, Văn liền hỏi cô có chuyện gì. Du chỉ khẽ lắc đầu.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sắp hết giờ trị liệu, Du chậm rãi đứng dậy cúi chào. Văn cũng đứng lên và định đưa cô cuốn nhật kí nhưng đã khựng lại vài giây. Thật ra, Văn muốn hỏi Du một chuyện, ngay từ lần đầu gặp anh đã rất muốn hỏi câu ấy. Nhưng vỏ bọc đơn độc bao quanh Du khiến Văn khó mở lời. Thậm chí ngay bây giờ anh cũng cảm giác có điều gì ngăn cản mình. Vẻ như là chưa đến thời điểm thích hợp.

- Bác sĩ còn chuyện gì sao?

Câu hỏi từ Du mau chóng kéo Văn trở về thật tại. Văn bảo chẳng sao cả, tiếp tục trao cho Du cuốn nhật kí. Và trong khoảnh khắc đó, ngón tay hai người tình cờ chạm nhau. Một luồng điện rất nhẹ chảy truyền qua từng người khiến họ hơi giật mình lẫn bối rối. Du thoáng rút tay lại, riêng Văn vẫn còn cầm cuốn sổ. Chỉ đơn thuần là sự va chạm thông thường nhưng đủ khiến lòng cả hai bất giác nảy sinh một chút cảm giác lạ lùng. Hay vì họ nhận ra hơi ấm từ đối phương?

Du cầm lại cuốn nhật kí, mau chóng chào bác sĩ. Dõi theo những sợi tóc ngắn hơi rối kia qua song sắt cửa sổ, đôi mắt Văn trở nên mông lung. Lát sau chàng trai trẻ nhìn xuống ngón tay mình, nhận ra vẫn còn vương chút

hơi ẩm lạ.

Tranh thủ thời gian ngủ trưa, Vân Du ngồi viết thư cho Oanh. Dù đang ở xa, dù không được gặp mặt hay ôm hôn, Du vẫn muốn tiếp tục kiên cường với tình yêu thương dành cho con gái bé bỏng. Du sẽ mạnh mẽ hơn nữa, giờ đây những lá thư sẽ là thứ kết nối duy nhất giữa hai mẹ con. Du nghe âm thanh trở mình ngay bên cạnh của con Muội, rất nhanh nó hỏi với giọng ngái ngủ:

- Chị đang viết nhật kí điều trị à?

- Không, chị viết thư cho con gái.

Tự dưng con Muội thoáng im lặng, chẳng rõ là đang suy nghĩ hay đang ngủ tiếp, lát sau nó chợt hỏi tiếp con gái Du tên gì. Du đáp, tên Hoàng Oanh! Con Muội khen cái tên nghe sang dữ, là chim oanh vàng tự do bay khắp nơi. Du nói Oanh là chú chim nhỏ bé quý giá mà trời ban cho mình. Bất giác tiếng thở từ con Muội trở nên nhẹ tênh:

- Thật ngưỡng mộ tình thương của chị dành cho con gái!

Du nhận ra có một sự hờn trách thoáng qua, lại nhớ lần chị Giáo kể con Muội ghét mẹ ruột, rồi còn trẻ mà đã đi theo giang hồ. Du nhìn con Muội nằm nhắm mắt, ngực thở đều đều nhưng biết chắc nó còn thức, liền cất tiếng khẽ khàng:

- Em vẫn còn cha mẹ đúng không?

Con Muội ngằn ngừ rồi đăng hắng:

- Cha tôi chết lâu rồi, còn mẹ thì có cũng như không.

- Mẹ em tái hôn à?

- Chị cũng biết nhiều dữ, ừ thì bà thích một ông có tiền sau đó thì lấy luôn. Bà chẳng lo gì cho tôi cả, suốt ngày chỉ biết kiếm tiền, buồn buồn thì la mắng quản thúc. Tôi ghét quá nên bỏ học, đi giang hồ chơi. Chắc chị nghĩ tôi có phúc mà không biết hưởng chứ gì.

- Chị cũng đâu có một gia đình trọn vẹn, mẹ mất khi chị còn nhỏ, cha thì

cũng ít quan tâm và sau đó đi thêm bước nữa. Chị và mẹ kế không hòa thuận...

Du ngừng lại vì chẳng muốn kể tiếp nữa, và cũng bởi nhớ đến cảnh mình thẳng tay đâm chết người đàn bà ấy. Con Muội thấy Du trầm tư quá mới chặc lưỡi, dựng người ngồi dậy nói tiếp về quãng đời mình.

Con Muội ghét tiền dù không thể phủ nhận sự quan trọng của đồng tiền. Nhưng để sống chết vì cái thứ mà "xuống mồ cũng chả mang theo được" ấy thì có đáng chăng? Mẹ con Muội suốt ngày lao đầu vô kiếm tiền, lại mê đắm đuổi đàn ông... Nó ghét cha dượng, cứ gặp mặt là ông lại nhắc nhở luôn mồm, mết cả tai. Ô lạ, ông có sinh ra nó đâu mà quản chi? Con Muội chán cái nhà không có lấy bóng người, không có lấy bữa cơm gia đình đàng hoàng, càng không có cảm giác ấm áp.

Con Muội nhớ ngày xưa mẹ hay ôm mình, mỉm cười dịu dàng và thích nấu cơm cho nó ăn. Khi đó vẫn còn cha, gia đình ba người cứ thế sống hạnh phúc. Rồi ông mất, mẹ tự dung đổi tính. Nó thêm khát quãng thời gian tươi đẹp lúc xưa nhưng biết đi đâu mà tìm?

Quá khứ cứ hiện hữu rồi trở thành nỗi ám ảnh giày vò, cuối cùng con Muội đập tan hiện tại. Nó đóng cánh cửa ước mơ lại, đi theo bọn giang hồ. Thấy nó mặc áo sexy, xăm trổ mình mẩy, lại còn hút thuốc, mẹ giận dữ đánh mắng. Con Muội đời nào chịu nghe, càng hả hê hơn khi thấy bà khổ sở vật vờ. Nó trả thù mẹ bằng cách hủy hoại chính mình.

Rồi con Muội theo "đám bạn tốt" đi đánh nhau và giờ trò cướp giật. Một thời gian sau, công an biết đến tên nó. Bữa nọ nó kéo lũ đầu gấu đi đánh con nhỏ tình địch, lúc công an chạy đến thì mấy đứa kia bỏ chạy mất dạng để nó lại một mình lãnh tội. Đối phương nhập viện thương tật hơn mười phần trăm, tòa xét thấy vụ việc khá nghiêm trọng nên phán nó ba năm ngồi tù để cảnh tỉnh. Thế là xong!

Du hỏi mẹ con Muội ra sao khi hay tin nó ngồi tù? Con Muội nói vu vơ là bà dùng tiền chạy chọt thuê luật sư đủ thứ để con gái không phải ngồi tù nhưng đâu ăn thua gì. Mà kể từ ngày vô tù, nó nhận ra mẹ quan tâm mình hơn vì bà cứ ra vô thăm tù hoài.

Ngặt nỗi con Muội đâm buống, quyết không gặp mặt bà với cha dượng. Duy có lần gặp hôm bữa, ngồi nói chuyện chưa tới mười phút là nó khó

chịu đứng dậy nói mấy câu chọc tức rồi bảo hai người đừng đến nữa. Và sau lần đó con Muội luôn từ chối đến phòng thăm, bao nhiêu đồ mẹ gửi thì nó mang cho người ta hết.

Con Muội kể xong thì lấy giấy màu dưới gối Du ra xếp hạc giấy tinh bơ, cứ như câu chuyện này giờ là cuộc đời của một con nhỏ nào lạ hoặc lạ huơ. Du nhìn nhỏ em gái bướng bỉnh tự hủy hoại tuổi trẻ của mình.

Con Muội mới hai mươi, cái tuổi không còn nhỏ dại nhưng cũng chưa đủ lớn để hiểu chuyện. Ở cái tuổi mà người ta dễ trở nên nổi loạn điên cuồng, và cảm thấy thế giới dường như đều chống đối lại mình. Rồi nó đứng giữa lằn ranh của sự ngoan ngoãn và hư hỏng. Phải oằn mình, dùng cả sức lực trẻ dại mà đánh bật với số phận. Nó muốn được yêu thương nhưng lựa chọn sai lầm.

Chợt, hai chị em nghe tiếng sấm rền phía xa xa. Nắng đang gay gắt đột nhiên tắt màu, đám mây xám xịt chằng rỗ ở đâu kéo đến vùi lấp ông mặt trời. Du và con Muội liền xích lại gần cửa sổ, hướng ánh mắt mong mỏi ra bên ngoài. Hệt như lũ trẻ chờ đợi một điều gì thú vị. Và không lâu sau, những hạt mưa đầu hạ bắt đầu trút xuống. Cái nóng hầm hập biến mất, bầu không khí dịu mát hơn.

Các phạm nhân nữ khác ngồi dậy khi tiếng mưa rơi lộp độp. Họ kháo nhau đến bên hai ô cửa nhỏ hẹp ngắm nhìn vô số hạt nước trong lành tuôn xuống.

Cái mùi đất xộc lên nồng nồng khiến Du thấy bình yên lạ lùng.

Buổi sáng hôm sau, một người cán bộ đưa Vân Du đến gặp vài nhà báo xin phỏng vấn để viết bài. Trên đường đi, Du lồng hai tay vào nhau, siết chặt. Mồ hôi dần tuôn ra ướt lòng bàn tay, hoàn toàn tỉ lệ thuận với nỗi lo lắng đang ngập tràn trong lòng.

Du biết mình sẽ ngồi trong căn phòng lạnh lẽo, đối diện với mây ánh mắt đầy chất vấn và các câu hỏi cứ tua đi tua lại. Dĩ nhiên các nhà báo sẽ yêu cầu Du tường thuật lại toàn bộ sự việc ngày hôm đó, cả nguyên nhân vì sao giết người. Du thật sự chưa rõ mình nên nói những gì và không nên nói những gì.

Cho đến khi mới suy nghĩ ngón ngàng kia kết thúc thì cũng là lúc Du bước chân vào phòng. Du đưa mắt nhìn, căn phòng khá trống trải chẳng có gì nhiều ngoài cái bàn để ngồi. Ngoài các phóng viên và nhà báo ra, dĩ nhiên còn có công an.

Du cảm thấy lo lắng dù chỉ mới ngồi xuống ghế, hai tay bị còng lạnh toát y như cái đêm mưa cô bị bắt đến Trại giam. Người cán bộ nói về việc các nhà báo và phóng viên đến đây để phỏng vấn Du. Họ đứng sau lưng cán bộ để chụp hình và ghi chép.

Đầu tiên một nhà báo hỏi Du về lí lịch, quê quán. Bất giác Du thấy đầu lưỡi như cứng lại, nên trả lời khá chậm. Tiếp theo, anh ta đi vào vấn đề chính:

- Chị và bà Ngô Thị Nhuệ có mối quan hệ gì?
- Là mẹ kế và con chồng.
- Còn bác sĩ Nguyễn Đăng Dương?
- Anh ấy là bác sĩ điều trị của con gái tôi.
- Giữa chị và hai nạn nhân trước đó có xích mích hay mâu thuẫn gì không?
- Giữa tôi và bác sĩ Dương không có chuyện gì cả.
- Còn bà Nhuệ thì sao?
- Tôi và bà ấy... vài năm trước có xảy ra mâu thuẫn...
- Vài năm trước ư? Mâu thuẫn đó là gì, chị có thể kể rõ?

Đôi mắt đảo liên tục, Du nuốt nước bọt khô ran. Du không muốn kể về cái quá khứ kinh khủng năm ấy, càng không muốn đối diện với nó vào lúc này.

Du sợ báo chí sẽ ghi lại rồi đưa lên trang báo và hôm sau tất cả mọi người trên cả nước đều biết về mình. Còn Oanh sẽ ra sao nếu bị người ta

kì thi. Miệng lưỡi người đời sẽ đào bới chuyện con bé không có cha lẫn quá khứ bất hạnh của người mẹ.

- Tôi... tôi...

Du chẳng rõ mình đã lặp lại chữ "tôi" bao nhiêu lần trong sự ngạc nhiên của những người còn lại. Đột ngột, một nhà báo cầm máy ảnh lên chụp hình. Ánh flash lóe sáng khiến Du chói mắt, đồng thời vô số hình ảnh hiện lên chớp nhoáng trong đầu cô. Về bà Huệ và bác sĩ Dương vào đêm mưa hôm ấy. Đôi mắt sâu cay của người đàn bà đó. Sự lo lắng hiện diện trên nét mặt chàng bác sĩ trẻ. Tiếng khóc của Oanh. Nỗi căm phẫn khiến Du quơ lấy cây kéo, đâm mạnh một nhát.

Tất cả vụt tắt. Du nghe câu hỏi từ người công an. Hay anh nhà báo vô tình va trúng lọ bút trên bàn. Âm thanh va chạm nhau giữa mấy cây viết bi cũng trở nên lung bùng. Chúng khiến Du nhớ đến cú rơi lạnh băng của chiếc kéo nhuộm máu xuống nền sàn đêm đó. Cuối cùng hình ảnh bùng sáng trước mắt cô là thân thể ngã quỵ của bác sĩ Dương.

Nước mắt rơi liên tục lúc nào không biết, Du đưa hai tay lên ôm đầu, nấc lên:

- Không... Tôi không cố ý... Tôi xin lỗi...

Du cảm giác người mình nghiêng đi, như mất hết trọng lượng. Hình như Du đã ngã xuống, để cho bóng tối tràn đến. Lan nhanh. Nuốt trọn lấy mình.

Du được đưa đến bệnh xá. Bác sĩ Hiền nói với các cán bộ, Du không bị bệnh gì trầm trọng chẳng qua là tâm lí hơi kích động nên choáng ngất. Trong lúc những âm thanh ào ào trời dậy thì Du đã tỉnh rồi, tuy nhiên vẫn không muốn mở mắt ra. Cô sợ phải trở lại căn phòng ấy. Và Du đã giả vờ nằm yên trên giường cho đến hết ngày.

Lúc chiều buông, Du nghe bên ngoài trời đổ mưa. Không gian yên ắng của phòng bệnh xá được khóa lấp bằng âm thanh rơi đều từ những hạt mưa xuống mái tôn, nền đất và trên mấy chiếc lá non. Lòng Du thấy có chút khoan khoái, chút bình yên. Mưa rào đến nhanh và cũng đi nhanh.

Du khẽ trở mình nằm nghiêng, mũi còn chốc chốc xộc vào mũi cô. Du

không cho phép bản thân có được cái cảm giác bình yên, vì tội lỗi. Cứ hễ nằm ở đây, trên chiếc giường trắng rồi bắt gặp những bóng áo blouse trắng đi qua lại là nổi cựa cào khó thở trời dậy. Du nhắm nghiền mắt, để nước mắt rơi xuống gối nằm.

Sẩm tối, Du lại nghe văng vẳng tiếng chim quyên hót. Sau cơn mưa ướt át, tiếng hót đó càng khiến đêm đen thêm bí ảm, thê thiết. Du nhồm dậy, lấy cuốn nhật kí ra viết. Đề dòng đầu tiên, cô đã hỏi một câu đầy run rẩy:

Ngày... tháng... năm...

Bác sĩ đã bao giờ nằm mơ thấy ác mộng chưa? Những thứ kinh hãi khiến bác sĩ mất ngủ từ ngày này qua ngày khác?

Kể từ lúc vào đây, không đêm nào tôi không mơ thấy cơn ác mộng của đêm mưa đỏ. Cái ngày mà đôi tay tôi nhuốm máu. Tôi thấy bác sĩ Dương với bờ ngực đỏ vì bị chiếc kéo đâm xuyên vào da thịt, đôi mắt trắng dã vô hồn liên tục hỏi tôi vì sao...? Anh ấy không biết đã chết bao nhiêu lần trong giấc ngủ chập chờn của tôi. Để rồi mỗi lần thức dậy, tôi sờ lên chiếc gối kê đầu thấy ướt đẫm nước mắt.

Tôi không biết phải làm sao để thoát khỏi nỗi ám ảnh giày vò này.

Hôm nay phóng viên đến gặp để hỏi tôi về vụ án, và tôi chẳng thể kể lại chuyện mình đã giết người ra sao, cả lí do dẫn đến thảm kịch ấy. Tôi lại thấy hình ảnh bác sĩ Dương hiện lên, tôi hoang mang và ngất đi. Bác sĩ à, tôi chợt nghĩ: bản thân tôi từng bị tổn thương nhưng rồi chính tôi lại tiếp tục làm tổn thương người khác. Có lẽ tôi đang trốn chạy chính mình.

Chiều nay có cơn mưa rào, đến khi sẩm tối tôi lại nghe tiếng chim quyên hót. Liệu bác sĩ có nghe thấy chăng?

Nhật kí tù nhân 3969.

Phản chiếu trong đáy mắt ngân nước của Du là trang nhật kí với những đốm nước mắt loang lổ làm nhòe con chữ.

Bị kịch quá khứ biến Du trở thành người gai góc. Ít khóc nhưng đồng thời cũng ít cười. Du như cây đại sau cơn mưa bão táp, bị gió đập vùi, vẫn mạnh mẽ vươn lên. Đặc biệt từ khi sinh Hoàng Oanh, Du càng vững

vàng và mang cái vẻ lạnh lùng cô độc. Nhưng rồi giờ đây, đêm nào cô cũng nhún chìm mình trong nước mắt sợ hãi, ân hận. Chỉ vì Du không ngờ rằng, cái giá phải trả cho khoảnh khắc sai lầm ấy lại tàn khốc đến vậy.

Đồng Văn bước xuống chiếc taxi đang đậu trước một con hẻm nhỏ vắng vẻ. Trả tiền cho tài xế xong, Văn bước nhanh đến đứng dưới tán cây bàng to, ngược mặt quan sát những dãy nhà lụp xụp hai bên hẻm. Ánh nắng gay gắt buổi trưa khiến anh nheo mắt.

Tư lự một lúc, Văn lấy trong túi áo khoác ra một mảnh giấy xé vụn với số địa chỉ viết bằng bút bi đen. Vài tia nắng len qua khoảng trống giữa những chiếc lá trên cao, chiếu lổ chỗ lên mảnh giấy được cầm bởi bàn tay ngập ngừng. Văn đảo mắt nghĩ ngợi nhưng sau cùng vẫn tiếp tục chuyến hành trình đi tìm hiểu sự thật, đến nhà ông Thạch.

Văn biết chuyện Du ngất xỉu rồi đọc những dòng nhật kí đau đớn của cô. Đến nước này thì Văn không thể nhẫn nại ngồi yên chờ đợi, bản thân kiên quyết phải tìm hiểu rõ những sự việc quay quanh cô gái kỳ lạ ấy, và nếu may mắn thì anh sẽ biết được bí mật giấu kín trong lòng cô. Quá khứ lẫn quãng thời gian sáu năm Du rời khỏi nhà. Người duy nhất ở hiện tại có thể cho Văn lời giải đáp chỉ là ông Thạch.

Lúc Văn dừng trước một ngôi nhà có cái gác lửng nằm sâu hút trong hẻm thì đã thấy ngay ở bậc cửa, Hoàng Oanh ngồi cong lưng, tay nâng đỡ chiếc cằm nhỏ và đang cặm cụi tô tô vẽ vẽ vào trang giấy đặt trên hai chiếc đùi chụm lại. Khi nghe chất giọng cất lên gọi tên mình, Oanh liền ngẩng đầu nhìn, đôi mắt tròn xoe chớp vài cái ngạc nhiên rồi hỏi:

- Chú tìm ông ngoại ạ?

Văn gật đầu đến gần hơn, cúi người xuống thấp để ngang tầm mắt con bé:

- Oanh có nhớ chú không? Lần đầu tiên Oanh cùng ông ngoại đến thăm mẹ Du đó, chú là bác sĩ tên Văn ngày hôm ấy.

Con người to như hột nhãn lồng đảo qua lại, Oanh phồng má ra đáng suy

tư.

- Oanh nhớ rồi ạ! Chú mặc áo màu trắng dài thật dài, nói là quen với mẹ Du.

Văn cười cười, vỗ nhẹ mái đầu Oanh. Đúng lúc ông Thạch từ dưới nhà bước ra rồi thoáng sững lại khi nhận ra anh chàng bác sĩ tên Đồng Văn đã tỏ ra rất tò mò về chuyện của con gái mình. Văn đứng lên, khẽ cúi chào một tiếng. Ông Thạch lén thở dài.

Văn ngồi trên chiếc ghế gỗ cao đã bị một ăn gần hết chân, kín đáo quan sát ngôi nhà nhỏ hơi bề bộn. Đôi mắt Văn nhìn lên tấm ảnh thờ của một người phụ nữ mà anh ngầm đoán là mẹ kế Du. Đối diện, ông Thạch rót ly nước mời khách, gương mặt không bộc lộ điều gì. Bên cạnh, Oanh nhón chân tựa cầm lên chiếc bàn, vừa tô màu vừa nhìn chú bác sĩ. Khi ông Thạch đặt ấm nước xuống thì một khoảng lặng kéo đến. Nghĩ mình đột ngột tìm đến nên Văn liền lên tiếng trước:

- Xin lỗi chú vì cháu đến mà không báo trước.

- Không sao, tôi cũng đang rảnh rang. Bác sĩ đến đây có việc gì thế? Hay là con Du gặp chuyện gì à?

- Văn Du vẫn khỏe, chú yên tâm.

- Vậy thì...

- Thật ra hôm trước Du đến phòng gặp phóng viên, chưa nói được gì cả thì cô ấy ngắt xiu nhưng tình hình hiện tại thì đã ổn.

- Con Du ngắt xiu? Nó bị bệnh gì hả bác sĩ?

Văn hơi lưỡng lự khi nhìn sang bé Oanh đang giương mắt về phía mình. Dầu không hiểu lắm nhưng hẳn con bé vẫn nhận ra phần nào mẹ Du đang gặp chuyện chẳng lành bởi qua chất giọng lo lắng từ ông ngoại. Ông Thạch như hiểu ý nghĩa qua ánh mắt Văn, liền bảo Oanh ra ngoài chơi để người lớn nói chuyện. Buồn bã, Oanh hạ chân xuống rồi lúi húi hết giấy, bút màu lẳng lặng đi ra ngoài hiên ngồi bệt xuống. Bấy giờ Văn mới nói tiếp:

- Du bị ám ảnh bởi việc mình đã giết người, tinh thần thường bị kích động do sợ hãi nên hay ngất xỉu.

Ông Thạch buông một câu thần thờ: Vậy sao? Giọng Văn trở nên dần đo:

- Chú Thạch, cháu biết có thể mình đã can thiệp quá nhiều và đây cũng không phải quyền hạn được giao nhưng cháu thật sự muốn biết rõ về Du.

- Ý bác sĩ là gì?

- Cháu muốn biết về quá khứ của Du: giữa cô ấy và mẹ kế đã xảy ra chuyện gì, lí do cô ấy rời khỏi nhà và thời gian sáu năm cô ấy sống bên ngoài thế nào.

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ông Thạch nhìn chằm chằm Văn, bản thân đã đúng khi đoán chàng trai ấy tìm đến tận con hẻm sâu hút này là vì muốn hỏi mình về quá khứ của Du. Hiển nhiên ông không thích thế, chẳng ai lại thích cái việc đi nói cho người ngoài nghe chuyện lục đục của gia đình. Về phần Văn, anh nhanh chóng phát hiện ra sự khó chịu vụt qua tia nhìn kia. Trước đó đã chuẩn bị sẵn cho tình huống này, Văn bảo:

- Chú à, Du đang viết nhật kí điều trị tâm lí và cháu là người đọc nó. Ban đầu cháu nghĩ Du thật tàn nhẫn khi ra tay giết người nhưng dần dần cháu nhận thấy cô ấy không phải người xấu. Nỗi sợ hãi, đau đớn, dằn vặt lẫn khổ sở mà Du giải bày trong nhật kí đủ chứng tỏ cô ấy không cố ý giết người. Và cháu muốn giúp Du. Cháu cần biết chuyện gì đã xảy ra để khuyên Du nói rõ với luật sư.

Nghe từng lời chân thành của Văn, vẻ khó chịu dần biến mất trên mặt ông Thạch. Ông không ngờ con gái lại đang chịu đựng sự giày vò cùng cực đến vậy, bản thân cũng rất muốn giúp con thế nhưng có những điều người ta chưa dám nói ra, vì chưa đủ can đảm. Bởi, chính ông cũng mang một phần lỗi khi đẩy Du đến bước đường cùng hôm nay, điều mà

có lẽ Văn chẳng bao giờ biết được.

- Tôi hiểu tấm lòng của bác sĩ, chỉ là chuyện của con Du quả thật tôi không rõ gì mấy. Tôi có thể nói về mối mâu thuẫn giữa con Du với vợ tôi, bà Nhuệ. Lúc tôi lấy bà ấy về, con Du vẫn bình thường, không thương không ghét. Nhưng một thời gian sau nó lại tỏ ra không thích, vì bà Nhuệ độc đoán và mê đánh đề, thỉnh thoảng còn cờ bạc. Gia đình vốn khó khăn, bà ấy thường xuyên lấy tiền đi nên con Du mới phản đối gay gắt.

Thêm phần bà ấy chẳng yêu thương gì nó... Bác sĩ cũng biết cái câu: Mấy đời bánh đúc có xương/ Mấy đời mẹ ghẻ lại thương con chồng. Lúc ấy tôi biết rõ nhưng chẳng mấy để tâm vì nghĩ đó là chuyện thường tình giữa mẹ kế con chồng. Nào ngờ đến một ngày... con Du bỏ nhà đi biệt tích. Mãi bốn năm sau tôi mới tìm thấy nó ở một phòng trọ rất xa.

- Mối mâu thuẫn giữa họ đơn thuần chỉ xoay quanh tiền bạc ư?

Trông cái gât đầu gượng gạo của ông Thạch, Văn có chút hồ nghi. Chỉ vì thế thôi mà khiến Du giết bà Nhuệ thì thật vô lí. Đối với một người bình thường khi bị dồn đến mức phải giết người thì lí do ấy phải lớn thế nào. Rõ ràng người cha này còn che giấu điều gì.

- Vậy lúc tìm được Du, chú có gặp cha của bé Oanh?

- Không... Tôi không gặp ai ngoài hai mẹ con nó.

Văn để ý mỗi lần nghe nhắc đến cha của Oanh là ông Thạch có chút biến sắc. Giống hệt Du. Phản ứng đều đối khác. Lúc này thì Văn lại có thêm suy đoán, sự ra đời của Hoàng Oanh mang một ẩn tình sâu xa. Cha của đứa trẻ này là người thế nào, có mối quan hệ gì với gia đình ông Thạch không?

- Tôi đã nói hết những gì tôi biết cho bác sĩ nghe, phần còn lại có lẽ bác sĩ nên hỏi con Du sẽ tốt hơn.

Văn hiểu việc tìm kiếm sự thật nơi ông Thạch đã thất bại lần nữa. Bây giờ có tiếp tục gặn hỏi thì chỉ tốn công vô ích nên Văn gât đầu, như thể mình đã chấp nhận những lời kể vừa rồi là tất cả sự thật. Ông Thạch nhẹ cả người, liền đứng dậy nói mình đi gọt ít trái cây. Văn chưa kịp từ chối

là ông đã rời đi rất nhanh. Văn thở ra, khoanh tay trầm tư. Chợt, anh thấy Oanh len lén nhìn xuống nhà dưới canh ông ngoại rồi nhảy tót lại gần.

- Chú Văn ơi, mẹ Du bị bệnh ă?

- Mẹ Du khỏe lại rồi, bé Oanh đừng lo nhé. Mà con có nhận thư mẹ gửi chưa?

- Rồi ă, ông ngoại đọc cho con nghe. Con sẽ vẽ cho mẹ một bức tranh.

Văn lại vỗ nhẹ mái đầu nhỏ đó, cười gật đầu. Tự dưng Oanh nhìn Văn, hỏi:

- Con nghe chú hỏi ông ngoại về bà ngoại kế.

Văn ngạc nhiên thoáng chốc rồi sực nghĩ, còn một "nhân chứng" Hoàng Oanh có thể giúp mình tìm ra sự thật, liền chậm rãi hỏi tiếp:

- Oanh gặp bà ngoại kế lần nào chưa?

- Dạ rồi, là lần đầu tiên bà đến bệnh viện. Bà đáng sợ lắm và hét rất to. Mẹ Du nói bà là người xấu và bảo con phải tránh xa.

- Oanh có biết mẹ và bà ngoại vì sao lại ghét nhau không?

- Không ă. Nhưng đêm trời mưa hôm đó trong bệnh viện, bà vào thăm con đã đi cùng một người đàn ông khác. Con sợ lắm...

Văn nhíu mày khó hiểu, đúng lúc nghe ông Thạch lớn giọng:

- Oanh! Ai cho con nói lung tung hả?

Tiếng quát của ông ngoại làm Oanh giật mình, liền im thin thít. Ông Thạch phát hiện bản thân vừa hành động hơi quá với cháu, lại lo lắng Văn sẽ nghi ngờ nên liền nhìn anh cười bảo, con nít nói bậy bạ mong bác sĩ đừng để ý. Văn không đáp lời, chỉ gật đầu cho qua. Quan sát Oanh đi đến chỗ ông ngoại, Văn nghĩ những lời con bé nói ban nãy có thể đáng tin hơn. Vì con nít thường nói thật!

Hôm nay con Muội đến phòng thăm tù để gặp mẹ và cha dượng. Lí do khiến nó miễn cưỡng đồng ý đi là vì quản giáo Ngà ra vào buồng giam tận ba lần, bảo nó đến gặp mẹ vì hình như bà đang bệnh. Mấy chị bạn tù khác cũng khuyên nhủ đủ điều, "mày đi cho bà vui không thì tội bà". Nên sau cùng con Muội đành theo quản giáo Ngà thôi. Nó nghĩ, giờ mẹ mang cả chuyện bệnh tật ra mà ép con phải đến gặp mặt. Con Muội tin chắc cuộc trò chuyện chẳng kéo dài bao lâu.

Bước vào phòng thăm, con Muội trông cảnh mẹ mặt mày trắng bệch, vẻ mệt mỏi lắm. Bên cạnh cha dượng không ngừng xoa lưng nhẹ nhẹ. Tự đứng nhìn cảnh đó con Muội thấy xốn con mắt, vô thăm tù mà hai người cũng tình tứ dữ.

Dường như cố tình hay sao mà con Muội kéo ghế ra thật mạnh rồi ngồi xuống cái phịch. Mẹ và cha dượng nó cũng phải giật mình.

Con Muội mở đầu bằng câu hỏi cộc lốc như mọi lần:

- Sao mẹ vô thăm tôi hoài vậy? Tôi không muốn gặp mẹ mà.

Cha dượng liền lên tiếng nhắc:

- Con ăn nói lễ phép với mẹ một chút đi!

Con Muội nhìn ông cười khinh:

- Tôi không hứng ngồi nghe cha mắng mỏ hay giảng đạo nghĩa gì đâu à!

Mẹ nó đưa tay qua ngăn chông lại như thể quá quen với thái độ hỗn hào của con gái từ lâu rồi. Bà cất tiếng, nghe có vẻ mệt:

- Dù con không thích gặp nhưng mẹ vẫn mong thấy mặt con, có vậy mới yên tâm. Đạo này con khỏe chứ, ăn uống có đầy đủ?

- Không nghe mẹ cần nhần, tôi sống khỏe hơn đó. Mẹ đừng hỏi mấy câu nhạt thếch vậy nữa, nói nhanh để tôi còn về buồng.

Cha dượng lại chen vào, bảo với giọng chua xót làm sao:

- Muội ơi Muội, con hãy thương mẹ chứ con! Đêm nào mẹ con cũng thao thức vì lo cho con, buồn riết giờ sinh bệnh.

- Ông cứ để mẹ con tôi được nói chuyện. - Mẹ con Muội cắt ngang, ho khục khục - Muội à, mẹ đã đi gặp cô gái mà con đánh để xin lỗi rồi.

Tức thì con Muội chung hững, mẹ làm thế chi? Mẹ nó vuốt ngực, giọng hơi khàn:

- Để người ta tha thứ cho con chứ làm gì nữa. Con đánh người ta, để người ta thương tật thế kia là tội lỗi lắm. Cô ấy cũng có cha mẹ, họ xót con họ lắm chứ. Rồi nhớ sau này con ra tù, người ta ghi hận trong lòng đến trả thù con thì sao.

- Nó mà dám trả thù, tôi đập cho nó chết luôn!

- Muội! Con làm ơn đừng có sống kiêu này nữa, vô tù rồi mà vẫn không hối hận ư? Mẹ không có sống hoài để lo cho mày đâu con ạ!

- Tôi đâu cần mẹ lo.

Lần này cha dưỡng hết kìm nổi cơn giận, gất lên thật to:

- Mày đúng là hết thuốc chữa rồi!

Cán bộ phòng thăm liên nhắc nhở thân nhân của phạm nhân giữ trật tự. Cha dưỡng cố dần lòng xuống nhưng cơn giận dữ khiến người ông cứ run lên. Còn con Muội thì gương mặt vẫn bơ bơ vô cảm tuy nhiên trong lòng hả hê vì chọc tức được ông.

Mẹ con Muội ho xong lại tiếp tục nói khê khàng, do bản thân chẳng còn hơi sức mà la mắng đứa con gái bất trị này nữa:

- Dù sao mẹ đã thuyết phục cô gái đó rồi, cô ấy cũng đồng ý vào đây gặp con.

- Con nhỏ đó gặp tôi làm gì? Mẹ muốn nói chửi vô mặt tôi à?

- Mẹ muốn con hãy nói xin lỗi người ta.

Con Muội trợn mắt, dường như không tin vào tai mình. Mẹ nó nghĩ gì mà lại bảo nó xin lỗi nhỏ tình địch mình ghét cay ghét đắng? Nó thù hằn lắm mới đánh nhỏ đó ra nông nổi này. Con Muội cười nhạt nhẽo nghĩ, mẹ kiếm tiền nhiều quá nên đầu óc hỏng rồi hay sao? Nếu phải hạ mình xin lỗi kẻ địch thì thà nó chết đi còn sướng hơn. Tức thì con Muội đứng phắt dậy, gằn giọng:

- Tôi không bao giờ làm cái việc như thế! Mẹ về đi!

Chẳng kịp để cán bộ phòng thẩm cất tiếng nhắc nhở lần hai là con Muội đã nói mình thấy mệt nên muốn về buồng giam. Mặc cho mẹ và cha dượng không ngừng gọi theo, nó kiên quyết rời khỏi phòng đi theo quản giáo Ngà. Được một đoạn, nó còn nghe tiếng ho dữ dội của mẹ nhưng vẫn lạnh lùng chẳng quan tâm.

Thấy con Muội trở về với vẻ hậm hực, chị Giảo liền hỏi chuyện. Lòng khó chịu quá, nó chẳng đáp chẳng rằng nằm vật xuống chiếu, nhắm mắt ngủ. Chị Giảo nhìn sang Du, lắc đầu. Đúng lúc, Du nghe quản giáo Ngà gọi ra nhận thư.

- Con gái em gửi phải không? Lần trước thấy em gửi thư cho cháu, chắc giờ cháu gửi lại. Cháu nó biết viết chữ rồi hả?

- Dạ, là em tập cho cháu học chữ. Con bé cũng mới viết được vài chữ thôi.

- Thấy cháu thương mẹ lắm. Dễ thương hết biết à!

Chị Ngà cười khen, một tay cầm lấy sổ ký nhận còn một tay đưa thư cho Du. Trở lại chỗ nằm, Du nghe chị Giảo hỏi thư của ai. Du trả lời của con gái rồi cẩn thận mở nắp bì thư được dán keo cứng ngắt. Bên trong là tờ giấy đôi với mấy dòng chữ siêu vẹo nhưng được viết tần mẩn bởi bàn tay nhỏ bé:

"Ông ngoại đọc thơ của mẹ Du cho Oanh nghe rồi ạ. Giờ con "diết" thơ lại cho mẹ. Con còn "dễ" bức hình xếp thành máy bay "dáy" nữa, mẹ Du và Oanh sẽ được "bai"."

Du buồn cười trước lá thư sai lỗi chính tả của con. Cô lấy ra một chiếc máy bay giấy, từ từ mở các nếp gấp. Bức hình nguệch ngoạc vẽ hai mẹ

con ngồi bên nhau cười vui. Những nét chữ ngây ngô bằng bút sáp đen khiến Du rơi nước mắt: Con nhớ mẹ Du. Đôi tay run run gấp máy bay lại, cô để nó lên bậu cửa sổ.

Biết đâu một ngày, gió sẽ đưa chiếc máy bay đến nơi bình yên.

Du hướng đôi mắt ra khỏi song cửa sổ, về phía bức tường cao sừng ở xa với một mong mỏi khắc khoải.

Lần điều trị trước, Vân Du và Đồng Văn thoải mái trò chuyện bao nhiêu thì lần gặp thứ tư này, cả hai im lặng bấy nhiêu. Vì mỗi người đều chìm vào những suy tư riêng của chính mình. Họ ngồi đối diện nhau, nhưng liệu có nhận ra sự hiện diện từ đối phương hay phía trước chỉ là một khoảng trắng mờ mịt?

- Tình hình sức khỏe của cô đã tốt hơn chưa?

Trước khi Văn kịp nhận thức rõ hành động của mình thì câu hỏi thừa thãi ấy đã phát ra rồi. Du gật đầu, lại tiếp tục nói lời cảm ơn thật dư thừa. Văn thấy đầu óc có chút trống rỗng khi nhìn Du, bởi lòng cứ để tâm đến những lời ông Thạch kể, cả sự tiết lộ bí mật từ bé Oanh. Lát sau Văn tự nhủ, bản thân giữ mãi thắc mắc cũng chẳng được gì trong khi người anh muốn tìm hiểu đã ở ngay trước mặt. Văn thở ra nhẹ nhẹ, hỏi sang chuyện khác:

- Cán bộ có nói khi nào cô sẽ đi gặp luật sư không?

Một chút ớn lạnh chạy dọc sống lưng Du, giọng nói trở nên khó khăn:

- Là vào tuần sau, có thể sẽ lâu hơn nữa.

- Về như tinh thần cô vẫn chưa ổn định? Xem ra việc uống thuốc và viết nhật kí không giúp ích được lâu dài. Tôi sẽ dùng cách trị liệu khác.

Du lặng thinh, không ai hiểu mình bằng chính mình. Thời gian qua, nhờ uống thuốc rồi viết nhật kí điều trị khiến Du cảm giác dễ chịu hơn. Ít ra, nó giúp cô giải tỏa những xúc cảm tồi tệ đang đè nặng. Nhưng điều này không làm Du vui đi nổi ân hận, giày vò. Đúng hơn là, chỉ khi nào tâm

hồn tội lỗi của Du được cứu rồi thì lúc đó cô mới thật sự bình ổn. Du muốn nói rõ với Văn như thế, vậy mà sau cùng lại nói một điều lạ lùng:

- Bác sĩ đã không viết nhật kí gửi lại tôi...

Văn không nghĩ việc mình không viết đáp lại Du đột vừa rồi lại khiến bệnh tình của cô trở nên nặng hơn, mới bảo:

- Vì tôi bận suy nghĩ một chuyện, lòng cứ vương mắc chẳng yên.

- Chuyện có liên quan đến tôi phải không?

Mọi lần, Văn sẽ lưỡng lự nhưng bây giờ bỗng dưng lòng kiên quyết đến không tưởng nên đã nhìn trực diện vào Du, hỏi rành rọt:

- Tôi rất muốn biết vì sao cô lại giết người?

Chẳng rõ Du vừa đánh rơi mất biểu cảm trên gương mặt hay do bình thường vốn đã là người lạnh lùng, mà ngay lúc này vẻ mặt cô hoàn toàn tĩnh lặng. Đầu óc gần như trống rỗng, Du chưa sẵn sàng cho việc có thể kể hết mọi chuyện của mình cho Văn nghe. Dẫu Du hiểu, anh chàng bác sĩ ấy luôn tò mò về quá khứ mà cô đang lẩn tránh và che giấu, nhưng khi vừa nghe anh hỏi xong thì tim cô vẫn nhói lên như bất ngờ bị kim châm vào.

- Lí do gì bác sĩ lại muốn biết chuyện của tôi?

- Bản thân cô cứ dằn vặt về chuyện giết người, vậy sao cô không chia sẻ với tôi?

- Tôi chưa thể nói về chuyện đó.

- Cô cứ giấu mọi thứ ở trong lòng rồi một mình chịu đựng tất cả.

Đôi mắt hờ hững chợt chuyển qua buồn bã khi Du nhìn thẳng vào Văn:

- Chẳng phải bác sĩ cũng đang che giấu trong lòng một bí mật mà chẳng muốn giải bày với người khác ư?

Văn thoáng kinh ngạc. Lẽ nào Văn đã vô ý để lộ điều gì bất thường sao?

Hay bởi cả hai quá giống nhau nên Du cảm nhận được nỗi u uất chất chứa trong lòng Văn cũng như anh từng thấy điều này ở nơi cô trong lần gặp đầu tiên?

- Bác sĩ cũng hiểu việc giải bày đó là không hề dễ dàng.

Lòng ngực Văn bắt giắc khó thở hơn, hệt bị ai vét hết không khí ra ngoài. Và buổi gặp mặt trị liệu hôm nay trở thành bế tắc với cả phạm nhân lẫn bác sĩ. Nó kết thúc sau câu nói tự sự của Du, và cả việc cô không lấy theo cuốn nhật kí nữa.

Chiều chiều, các phạm nhân nữ làm việc ngoài vườn cây. Chỉ còn nửa tiếng là kết thúc buổi lao động nên ai nấy đều rất thông thả, vừa làm vừa nói chuyện khe khẽ. Chị Giáo ngồi bệt dưới gốc cây sung quệt mồ hôi, ngó thấy Vân Du và con Muội còn lẳng lẳng nhỏ cỏ thì liền gọi hai đứa lại đây ngồi nghỉ chờ đến hết giờ. Con Muội dạo này hay bướng, lắc đầu chẳng chịu nghe theo. Về phần Du, ngược nhìn mặt trời đang dần xuống thì thấy thích cái việc ngồi ngắm cảnh hơn nên gom đống cỏ lại cho gọn gàng, rồi đến bên chị Giáo đang cầm nón lá quạt mát. Vài phạm nhân nữ cũng đã ngồi nghỉ uống nước.

Chị Giáo khoe hôm trước nhận được thư của hai đứa con gửi vô. Chúng nó hiện giờ đang sống với dì Tàng, em gái chị. Chúng kể nhiều lắm, nào là mọi người ở làng tội cho chị đi tù nên thương hai đứa con nhỏ ở lại vì vậy mà họ có gì đều mang qua nhà dì Tàng một ít, coi như là thay nhau chăm nuôi lũ trẻ. Hồi trước chị Giáo cũng hay giúp đỡ hàng xóm, giờ người ta giúp lại. Họ cũng hiểu chị vì cái đói cái nghèo mà đi vào vòng tù tội.

Các con chị còn kể, bọn trẻ trong làng không có xa lánh chúng ngược lại đến nhà chơi nhiều hơn. Thêm cái mừng, chồng chị đã cai nghiện, do thấy có lỗi với vợ mà quyết tâm đi làm thuê cho người ta. Nhỏ Hai hơn hờ viết: Tháng sau ba dẫn bọn con vô thăm má!

Chị Giáo mừng rơn, đôi mắt ươn ướt. Nghĩ lạ, sao lúc mình còn ở làng thì chuyện nó không tốt được như vậy cả? Phải chi còn cái tình cái nghĩa thế này, rồi con ngoan chồng thương thì đâu nghèo khổ đến mấy chị cũng không đời nào đi bán ma túy. Nghe tiếng chị Giáo đầy tiếc nuối, Du

mới bảo:

- Nhưng chị như thế cũng may rồi, sống mà người ta nhớ đến mình, thương cho mình chứng tỏ là mình ăn ở nghĩa tình.

- Nghe nói cứ như em toàn gặp người xấu.

Du chẳng đáp, chỉ cười băng quơ. Trông nụ cười buồn da diết ấy, chị Giảo chặc lưỡi, mình đâu có quyền đòi hỏi người ta phải đối tốt với mình em ạ! Du biết, nhưng chỉ ít người ta cũng đừng làm khổ mình! Giữa hai chị em không phát ra âm thanh nào ngoài nhịp thở khe khẽ, tiếng gió vút qua từ chiếc nón lá phe phẩy và tiếng lao xao xung quanh.

Cả hai đều hướng mắt về phía xa, nơi những ngôi nhà đang chìm ngập trong cái màu ráng chiều thê lương. Mặt trời ngoi ngóp đằng sau đám mây to như cổ núu kéo ngày dừng tàn. Vài tia nắng nhỏ nhoi cứ nhảy múa lung linh trên các mái tôn, cành cây cong oằn, hay dưới bãi cỏ xanh muốt ở đây. Dáng ngồi cong vồng của con Muội thật buồn bã, ngược chiều nắng làm bóng đổ in dài xuống cỏ trông liêu xiêu. Gió cuộn từng cơn thổi thốc đến, mát mẻ dễ chịu. Có mùi ngai ngái từ đất, đánh thức khứu giác của mọi người.

Du nhắm mắt, tận hưởng khoảnh khắc thanh thản hiếm hoi trong nhịp sống gấp gáp này. Bên tai nghe gió vờn lá, cảm nhận nắng chảy tràn trên người mình, thân thể trở nên bông bênh dịu êm như trôi về một miền khác. Và dáng vẻ an nhiên lạ thường đó của Du đã được Đồng Văn bắt gặp.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tình cò đi ngang qua, Văn dễ dàng trông thấy Du ngồi dưới gốc cây sung. Thật nhỏ bé và dịu dàng. Có lẽ là lần đầu tiên Văn nhận ra một Văn Du như thế. Người mà mỗi đêm đều khóc, đều đau đớn trong thâm lạnh, cũng có lúc được bình yên ghé qua?

Đứng bên kia dãy hàng rào kẽm, Văn quay đầu nhìn về phía chân trời. Nắng sắp tắt, rồi hoàng hôn đến nhanh thôi. Kỳ lạ, những thứ càng mau chóng biến mất thì càng đẹp. Như biết sẽ không bao giờ trở lại nên chúng muốn một lần được trở nên rực rỡ.

Trái Đất vẫn quay, ngày lại nối tiếp ngày, ấy vậy nắng chiều của hôm nay hình như không giống với hôm qua. Bởi, thiên nhiên cũng thay đổi hay do cái nhìn của người ta đã trở nên khác đi vào mỗi ngày? Nắng rút dần, bóng râm ngày càng lấn sâu. Văn nhìn qua vai, nắng chơi trò cút bắt núp sau lưng mình.

Tiếng cán bộ cất lên, nhắc nhở các phạm nhân nữ đã hết giờ lao động. Bây giờ con Muội mới ngừng việc cắm mặt xuống cỏ, đứng dậy nhìn về phía hai cô chị. Chị Giảo đưa tay vẫy nó đến đây, còn Du toan quay đi thì bất chợt có điều gì níu chân lại.

Du ngược nhìn mặt trời tuột xuống đám mây, hoàng hôn tan loãng như lòng đỏ trứng bị đánh tan. Du đưa bàn tay lên cao, xòe rộng. Thứ ánh sáng cuối cùng còn sót lại của ngày xuyên qua kẽ tay, chiếu vào mắt cô chói lòa. Tự dừng phản chiếu trong đáy mắt là hình ảnh những vòng kẽm gai sắc bén trên bức tường ở phía xa. Các góc nhọn sáng lóe.

Mong muốn được thoát ra ngoài bỗng trĩu nặng trong lòng, và Du đã đứng nhìn vòng kẽm gai hết như bị thôi miên. Ngay cả Văn cũng khó hiểu trước hành động kỳ quặc ấy. Chàng bác sĩ chờ đợi... Một cơn gió mạnh từ phía sau thổi ngược lên tường chừng có một bàn tay to lớn đẩy Du về phía trước.

Sự thôi thúc vẫn còn khiến Du thò tay vào túi quần, lấy ra chiếc máy bay giấy mà Oanh gửi. Kín đáo nhìn hai cán bộ đang nói chuyện với phạm nhân, Du nhích lên vài bước, cầm máy bay giấy đưa lên qua đầu. Biết đây là món quà của con gái nhưng Du vẫn muốn làm cái chuyện mình mong mãi bấy lâu nay.

Gió nổi. Không chần chừ Du phóng máy bay giấy lên cao, hướng nhắm đến hàng rào kẽm gai trên gờ tường cao. Ánh mắt Du đầy khát khao dõi theo đôi cánh nhỏ chao liệng trong không trung. Rồi chợt gió tắt, nó không đủ sức vượt qua tường. Cái nhìn chờ đợi của Du dịu lại, bỗng nhận thấy bản thân vừa hành động ngớ ngẩn. Kẻ có tội mà lại vọng tưởng muốn tự do sao? Du liền xoay bước.

Vân đã chứng kiến nãy giờ việc làm của Du. Vào cái lúc Du phóng máy bay giấy kia lên cao, chính anh cũng đã hi vọng nó sẽ bay ra ngoài. Là gió không đủ mạnh hay giấy không đủ nhẹ? Là bức tường kia quá cao hay sự trừng phạt quá nặng? Có lẽ trong đời mỗi người, ai cũng đã từng một lần thử nhảy qua bức tường tội lỗi.

Phía trên cao, chiếc máy bay giấy mắc kẹt lại trong vòng kìm gai, nằm im lìm.

Ngày kia, con Muội nhận được tin dữ: Mẹ nó bị xe đụng chết! Dù quản giáo Ngà lặp đi lặp lại cái thông báo chấn động ấy đúng năm lần thì nó vẫn còn chưa tin. Nó cố nhớ lại xem hôm nay có phải ngày cá tháng tư không. Mà hình như tháng tư qua lâu rồi đó chứ.

Con Muội đứng trơ ra bất động, nghĩ sao con người có thể chết dễ dàng đến vậy? Tuần trước mẹ nó mới vô tù thăm con gái, lúc ấy bà chỉ ho vài tiếng và vẫn còn khỏe mạnh lắm. Con Muội chưa thấy chuyện nào phi lí như cái chuyện này. Các phạm nhân nữ khác cũng bất ngờ chẳng kém.

- Cha dượng em đang ở phòng thăm, em đến gặp ông đi.

Chị Ngà khuyên nhủ. Hình như sốc quá nên con Muội chẳng nghe thấy gì, không biết phản ứng ra sao. Trông thế, mấy chị bạn tù giục nó mau mau đến gặp cha dượng hỏi rõ sự tình cái chết của mẹ. Nhận ra đôi chân con Muội đang run, Vân Du liền nhẹ nhàng đẩy nó bước đến cửa buồng giam. Chị Ngà vỗ nhẹ vai, như một mệnh lệnh buộc nó phải đi theo. Và con Muội theo gót quản giáo đi thật nhưng trong tình trạng vô thức, trống rỗng.

Con Muội chẳng rõ mình đã đi qua bao nhiêu dãy hành lang, bao nhiêu khúc cua mà chỉ đến khi thấy cha dượng ngồi lặng lẽ bên bàn thăm thì nó mới bừng tỉnh. Không hề vội vã, con Muội chậm rãi ngồi xuống phía đối diện, chẳng để ông kịp lên tiếng là đã hỏi:

- Mẹ tôi đâu? Sao hôm nay bà ấy không vào thăm tôi?

Cha dượng có chút ngạc nhiên, lẽ nào quản giáo Ngà không báo cho con

gái biết?

- Muội à, nghe cha nói... Ba hôm trước mẹ con bị xe đụng mất rồi.
- Tôi có nghe nhưng chả tin đâu, làm sao mà mẹ tôi chết dễ vậy được. Cha về bảo với bà ấy vô đây thăm tôi đi, như mọi lần đó.
- Muội ơi Muội, lúc này mà con còn đùa giỡn với cha hả?

Tức thì con Muội đánh tay cái rầm xuống bàn, khiến ai nấy đều giật mình. Giọng nó nghen ừ vậy mà vẫn cố nói thật to:

- Mẹ tôi không có chết!

Cán bộ phòng thăm yêu cầu phạm nhân đừng quá kích động. Con Muội chẳng còn bận tâm gì nữa, để mặc nước mắt rơi lã chã dù bản thân không hề muốn khóc. Đối diện, cha dựng kính ngạc trước biểu hiện giận dữ nhưng đau khổ của nó thì ông như chợt hiểu phần nào, đưa con gái búng bình này vẫn thật yếu đuối. Ông nói nhẹ nhàng như muốn xoa dịu vết thương trong lòng con Muội:

- Cha biết con bị sốc nhưng sự thật vẫn là sự thật, mẹ con đã mất.
- Tại sao mẹ lại bị xe đụng trong khi lúc nào cũng ngồi xe hơi?
- Mẹ con đi qua đường, do mãi suy nghĩ nên không để ý có xe ngược chiều.
- Bà ấy đi đâu chứ?

Thấy thái độ hờn trách từ con Muội, cha dựng nén tiếng thở dài buồn bã:

- Mẹ con đến nhà cô gái bị con đánh để xin lỗi người ta.

Con Muội tròn xoe mắt, nghĩa là gì? Cha dựng nhìn con gái mà như thể nhìn về một nơi xa xăm nào đấy, hồi tưởng lại những chuyện chưa kịp kể.

Lúc con Muội vô tù, đêm nào mẹ nó cũng khóc và tự trách. Không lo

được cho con khỏi tù tội, bà liền tìm đến nhà nạn nhân, cút xin người ta tha thứ cho con. Hồi đầu cha mẹ cô gái mắng nhiếc sỉ vả nhiều bao nhiêu, bà vẫn nhẫn nhịn chịu đựng. Hết xin lỗi rồi quỳ lạy, mẹ con Muội làm đủ mọi cách. Ngày nào bà cũng đến nhà thăm hỏi và bị cha mẹ cô gái đó đuổi hoài. Nhưng bà không bỏ cuộc, kiên nhẫn đến cùng.

Ngày này qua ngày nọ, dần dà rồi cô gái thấy xiêu lòng vì tội nghiệp cho một bà mẹ thương con. Gia đình cô ấy, tuy chưa hoàn toàn tha thứ nhưng cũng nguôi ngoai mà chấp nhận sự thành tâm của người đàn bà đau khổ đó. Mẹ con Muội mừng dữ lắm, cố gắng thuyết phục người ta vô tù gặp con Muội để cho nó cơ hội được xin lỗi. Cô gái nhất quyết không chịu, vì hiểu rõ con Muội chẳng đời nào chịu cúi đầu. Nên hôm trước, bà mới vào gặp con Muội khuyên nó đủ thứ. Cuối cùng thì đúng thật là nó không đồng ý.

Sau ngày đó, mẹ con Muội tiếp tục đến nhà người ta xin tha thứ cho con gái bà. Rồi vào buổi sáng đẹp trời, bà từ nhà cô ấy đi ra và băng qua đường, chiếc xe khách chạy ngược chiều xuống không kịp nhìn thấy bóng dáng đó...

Con Muội ngồi nghe kể sao cứ thấy giống phim Đài Loan nhiều tập quá. Về một người mẹ vì đưa con gái ngỗ ngược mà phải tìm đến nhà van xin, quỳ lạy người ta tha thứ. Có chết, nó cũng chẳng bao giờ nghĩ "cái người" mà chỉ luôn sống vì tiền ấy lại hành động như thế vì mình. Lâu lắm rồi con Muội vẫn tự hỏi, mẹ còn thương con không? Thương mà sao bỏ con đi kiếm tiền hoài, thương mà sao cứ để con một mình chống chọi với nỗi mất mát của tuổi mới lớn?

Bất giác, con Muội mếu máo. Nước mắt khó ưa lắm, lúc muốn thì không rơi, đến lúc không muốn thì rơi mãi. Đưa tay lau mặt liên tục mà chẳng ăn thua, nó để mặc luôn. Tự dưng giờ nó biết hối hận, lại còn nghĩ "giá mà hôm đó mình nói chuyện nhẹ nhàng với bà thì có phải tốt không". Phải chi con Muội đừng giả vờ buồn. Phải chi nó có thể nói thật lòng là con nhớ mẹ. Phải chi nó được ông trời báo, đây là lần gặp cuối cùng của hai mẹ con. Phải chi... Phải chi... Ừ, nhiều quá hai cái từ đó khiến lòng nó đau kinh khủng.

Ngày trước con Muội hình như có hận mẹ, nhưng giờ nó thấy hận chính mình. Nó ghét cay ghét đắng bản thân, cái con người lúc nào cũng ngang ngược, cũng sống không thành thật. Và ghét cái con người mà ngay cả

việc mình đang được bảo vệ mà cũng chẳng biết. Nếu con Muội may mắn gặp lại mẹ, dù là trong giấc mơ, thì nó sẽ hỏi: Có đáng không mẹ? Có đáng vì một đứa con gái như con mà đánh đổi như thế không hờ mẹ?

Trước lúc rời khỏi phòng thăm, con Muội kịp nghe cha dượng bộc bạch: Đừng có trách mẹ ghen con! Khi cha con mất, mẹ con đau lòng quá mới vùi đầu vô công việc, suốt ngày chỉ kiếm tiền. Mẹ từng nói với cha, điều bà ân hận nhất cuộc đời là lúc đó đã vô tình để lạc mất đứa con gái duy nhất. Con thành ra như vậy cũng do trời trù phạt bà ấy! Nên, đừng trách mẹ nữa nha con...

Đồng Văn đóng hồ sơ bệnh lí, dùng hai ngón tay bóp nhẹ vàng trán mỗi một, ngả đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Đêm đã khuya, không gian tĩnh lặng đến mức Văn nghe tiếng thở khò khè trong cuống họng khô khốc của mình. Côn trùng lại kêu rí rả, có âm thanh gọi nhau náo nê của con vật nào đó.

Văn nhớ lại buổi tối nay đã nghe loáng thoáng tiếng chim quên hót. Khi xa khi gần, khi thật khi ảo, cứ như Văn đang chìm vào mộng mị. Vì lúc ấy anh lơ ngơ gục trên bàn làm việc. Dù không rõ ràng nhưng Văn vẫn cảm nhận sự bí ẩn, thê thiết của tiếng hót. Đúng là nghe buồn thật! Nỗi vô thường của trần đời.

Văn lại nghĩ đến Vân Du. Lần gặp vừa rồi, Du không lấy cuốn nhật kí về chứng tỏ không còn muốn chia sẻ, giải bày với anh nữa. Điều đó buộc Văn phải có cách trị liệu khác, chỉ ít để báo cáo với Phó giám thị Dũng về tình hình của phạm nhân. Dẫu Văn tự thấy phương pháp viết nhật kí điều trị rất tốt, mình chứng là thời gian qua tinh thần Du có khởi sắc. Nhưng bây giờ cô từ chối nó thì Văn phải làm gì? Ép buộc hay thuyết phục? Chắc hẳn Du sẽ phản kháng.

Văn biết rõ, Du không thích anh tìm hiểu quá nhiều về quá khứ của mình. Chỉ là Văn khó kìm chế cái mong mỏi được biết Du từng trải qua những chuyện gì. Hay thậm chí việc anh muốn đến gần Du, chạm vào tâm hồn còn nhiều uẩn khúc của cô. Chính bản thân Văn cũng không rõ tại sao.

Văn mở mắt ra ngồi thẳng dậy, với tay lấy cuốn nhật kí để mở dưới ánh

đèn bàn. Khẽ khàng lật từng trang cho đến trang viết cuối cùng của Du, Văn đọc câu cô từng hỏi: "Bác sĩ đã bao giờ nằm mơ thấy ác mộng chưa?". Văn có chút suy tư. Du nói anh đang che giấu một bí mật, và cô đúng. Có phải Du cũng muốn biết điều Văn che giấu là gì?

Hắn, đã đến lúc Văn nên đối diện với cái quá khứ đáng sợ ấy. Văn muốn người khác giải bày thì trước hết, anh phải giải bày với họ. Văn cầm viết, đôi tay có chút run rẩy nhưng không sao, mọi thứ sẽ ổn thôi.

Từ sau hôm nhận tin mẹ mất, con Muội nằm buồn chổng buồn chơ. Cứ chốc chốc lại lôi ra mấy cái lá thư hồi đó mẹ nó gửi vô đều đặn mà nó chẳng thèm ngó qua một lần, đọc đi đọc lại mãi. Trước giờ các chị bạn tù quen nhìn một con Muội lạnh lùng, cộc cằn và gai góc, nay chỉ thấy một con Muội nằm khóc tỉ tê, khi thì nấc lên khi thì sụt sịt mũi. Ai nấy chỉ biết thở dài, thương cho nó.

Chị Giao cũng rầu theo, có bận nọ còn nói chơi, chị sinh con ra chắc mặt nó cũng ủ ê cho xem. Bầu không khí của buồng giam số 5 trở nên lặng lẽ, buồn bã. Còn Du nhiều lần trông cảnh con Muội ngồi bó gối, ôm đồng thư của mẹ vào lòng, thần thờ ngó ra ngoài cửa sổ như thể trên tầng mây cao vợi vợi kia là nơi mẹ nó đang sống. Mỗi đêm nghe con Muội khóc thầm vì nhớ mẹ, Du chợt nghĩ, khi chết đi thì người ta mới được đối xử tử tế.

Cho đến hôm nay, con Muội đi đến quyết định, viết thư cho "nhỏ tình địch" nói nếu nhỏ chịu vô tù gặp thì nó sẽ cúi đầu xin lỗi. Mọi người có hơi bất ngờ, nhưng cũng ủng hộ bảo làm thế là đúng rồi.

- Nếu có thể học cách tha thứ sớm hơn thì mọi chuyện đã khác đi.

Câu nói từ con Muội khiến Du suy nghĩ. Một phần nào đó, điều ấy cũng giống như cuộc đời cô. Tiếng xôn xao chợt tắt khi quản giáo Ngà gọi Du ra ngoài. Du thấy chị đưa cho mình cuốn nhật kí quen thuộc mọi lần, rồi bảo:

- Bác sĩ Văn dặn em tối nay phải mở nhật kí đọc những gì bác sĩ viết. Sau khi xem xong em hãy quyết định là muốn viết gửi lại hay không.

Du lưỡng lự cầm lấy cuốn sổ, miệng chẳng đáp lại lời nào.

Khuya ấy, Du trở mình liên tục trên manh chiếu. Lòng bứt rứt chẳng yên vì nghĩ đến lời dặn của quản giáo Ngà. Du không muốn xem cuốn nhật kí, chính xác là sợ thấy Văn lại viết cái câu: "Tại sao cô lại giết người?", nhưng đồng thời cũng thắc mắc anh đã ghi gì mà lại yêu cầu cô phải đọc bằng được. Du nằm nghiêng, áp mặt lên mu bàn tay, đôi mắt mở thao láo nhìn cuốn nhật kí đặt bên cạnh gối kê đầu. Vô tình thế nào, một góc thư lộ ra bên ngoài những trang giấy.

Du chậm rãi ngồi dậy, thật khẽ khàng để không đánh thức chị Giáo với con Muội. Đặt cuốn nhật kí lên bậu cửa sổ, Du từ từ lật ra đúng chỗ có vật lạ kẹp vào. Một bì thư nằm ngay ngắn, chưa dán nắp. Bên ngoài đề dòng: Gửi Vân Du. Du nhận ra nét chữ của Văn, tại sao anh lại viết thư cho cô mà không ghi vào nhật kí như mọi lần. Chẳng lẽ Văn không muốn những điều này sẽ lưu lại trong sổ, tránh việc quản giáo kiểm tra?

Không cần chần chừ thêm, Du mở bao lấy ra lá thư được viết khá dài và tỉ mỉ.

"Gửi Vân Du,

Cô từng hỏi: "Bác sĩ đã bao giờ nằm mơ thấy ác mộng chưa?", tôi sẽ nói rằng, có! Tôi luôn mơ thấy một cơn ác mộng đáng sợ, gần mười lăm năm nay. Phải, với ngần ấy thời gian dài như thế chưa khi nào tôi có được giấc ngủ bình yên.

Trong cơn ác mộng bắt đầu từ khi còn bé, tôi thường bắt gặp hình ảnh gã thanh niên với gương mặt xương xẩu, hai hốc mắt sâu hút hết vực thẳm không đáy. Nụ cười trên môi hằn rất ma quái, như thể luôn có thứ thú vị khiến cho hắn vui thích. Hắn cao dong dỏng, tướng đi khập khiễng vì một chân bị tật. Trên tay hắn cầm con dao sắc lẹm.

Mười lăm năm trước, hắn là tên tử tù, với tội danh giết hai mạng người. Không phải cướp của hay thù oán, hắn giết người chỉ để thỏa mãn thú vui bệnh hoạn.

Vụ án ấy từng gây xôn xao trong dư luận lúc bấy giờ về cách gây án tàn nhẫn của hung thủ. Và cô biết không, hai nạn nhân mà hắn ra tay giết hại chính là cha mẹ tôi. Khi đó tôi chỉ mới mười ba tuổi, theo một cách may

mắn nào đấy, là người duy nhất còn sống sót trước lưỡi hái của Tử thần.

Vào cái đêm tối đó, mẹ đánh thức tôi dậy và gấp gấp bảo tôi hãy mau trốn vào tủ quần áo. Thấy tôi bắt đầu sợ hãi, mẹ liền siết chặt vai tôi rồi dặn dò kỹ lưỡng, tôi phải ở yên trong này, dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng không được la lên!

Mẹ khóa trái tủ rồi gọi điện cầu cứu. Đúng lúc ấy, tên hung thủ xuất hiện ở cửa phòng. Qua cái lỗ tròn nhỏ trên cánh cửa tủ, tôi nhớ rất rõ hình dáng hắn. Một dáng người cao lêu nghêu, gương mặt xương dài ngoằng, đôi mắt đục ngầu tàn ác. Hắn cầm con dao sắc bén nhuốm máu, chân bước khệnh khiêng vào phòng.

Hắn vung dao lên đâm vào bụng mẹ tôi. Máu ướm đầm chiếc váy ngủ màu trắng. Tôi kinh hoàng đưa tay bịt miệng nhưng không ngăn nổi tiếng nấc khế. Và hắn nghe thấy âm thanh đó nên liền tiến về phía chiếc tủ quần áo. Vào khoảnh khắc ấy, mẹ tôi đã cố lết lại gần, ôm lấy chân hắn giữ lại.

Tên hung thủ tàn bạo đó ấn mẹ tôi nằm sát xuống sàn, tiếp tục đâm. Cả người tôi run rẩy, nước mắt lẫn mồ hôi chảy ướm đầm mặt mũi. Tôi muốn hét lên nhưng cổ họng nghẹn ứ như có một bàn tay bóp nghẹn. Thân thể mẹ tôi nằm trong vũng máu chảy loang. Một mái tóc đen xõa dài trên đất. Đôi mắt mẹ mở trừng trừng vô hồn...

Rồi hắn lập tức chạy đi. Tiếp theo, có người xuất hiện và tôi được đưa vào bệnh viện do tinh thần bất ổn. Điều trị một khoảng thời gian dài, tôi trở lại bình thường. Nhưng, cũng từ sau ngày kinh hoàng đó, tôi bắt đầu gặp ác mộng. Và không biết bao nhiêu lần mẹ đã chết ngay trước mắt tôi. Nếu không vì cứu tôi thì có lẽ mẹ tôi đã có thể sống.

Mười lăm năm qua, tôi không ngừng tự trách mình trong dần vật lẫn đau đớn. Tôi thường xuyên mất ngủ và thỉnh thoảng phải dùng đến thuốc an thần. Nhưng đôi khi thuốc trở nên vô tác dụng, vào những lúc mơ màng tôi lại thấy mẹ bị đâm chết. Hình ảnh dã man ấy lặp đi lặp lại hàng ngàn lần...

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôi căm thù tên tử tù năm đó. Tôi quyền rửa hã dù hã đã về thế giới bên kia. Đường như tâm hồn tôi chưa được giải thoát, luôn có nỗi ám ảnh khôn nguôi.

Tôi chọn học ngành Y, điều trị tâm lí cho phạm nhân cũng vì muốn chứng kiến cảnh những tên tử tù giết người phải đón nhận sự trừng phạt.

Quá khứ tàn khốc đó tôi luôn giữ kín trong lòng. Và thật kỳ lạ khi tôi lại kể tất cả cho cô nghe. Tôi không rõ mình muốn gì cho việc làm này, nhưng tôi biết mình thật sự cần phải giải bày. Tôi xin lỗi về sự đường đột ấy.

Trong thâm tâm, tôi vẫn mong được tiếp tục đọc những dòng nhật kí cô viết.

Nếu sự tò mò của tôi khiến cô khó chịu thì tôi hứa sẽ không bao giờ hỏi cô lí do vì sao cô giết người. Ai cũng có quyền giữ lấy cho riêng mình những bí mật.

Bác sĩ Văn."

Hạ bức thư xuống, Du ngồi yên lặng trong một thoáng, ánh mắt vô định hướng ra bên ngoài màn đêm đen đặc quánh. Du vừa đọc xong những lời tâm sự day dứt từ một quá khứ chưa thể ngủ yên bởi nỗi ám ảnh của tuổi thơ.

Ngạc nhiên làm sao khi có người lại giải bày, chia sẻ điều bí mật giấu kín suốt bao nhiêu năm qua với Du, kẻ sắp lãnh án tử. Du nhắm mắt lại, hình dung cảnh Văn phải khó khăn thế nào mới viết nên bức thư này. Có lẽ khi người ta đủ dũng cảm để đối diện với vết thương lòng thì cũng là lúc họ mong muốn được giải thoát.

Trăng tròn, sáng vàng vạc.

Vân Du đang theo quản giáo Ngà đến phòng thăm. Đây là lần thăm tù thứ hai của Ông Thạch và bé Oanh. Mỗi tháng phạm nhân chỉ được gặp thân nhân một lần. Du đã rất sốt ruột chờ đến lần thăm tiếp theo này. Vừa chào cán bộ là Du bước vội vào phòng. Vẫn như lần trước, bé Oanh hớn hờ chạy vù đến ôm chầm lấy cổ mẹ. Du ôm siết thân thể nhỏ bé, áp mặt vào cổ con, vội vã ngửi lấy mùi thơm thân thuộc.

Du chỉ ôm con gái được một chốc rồi buông ra, đến bên bàn ngồi xuống. Bé Oanh leo tót lên ghế ngồi bên cạnh ông ngoại, thút thít hỏi mẹ Du vẫn chưa được về nhà? Du cố gắng mỉm cười, lại tiếp tục nói dối, sẽ nhanh thôi con gái! Bé Oanh lắc đầu nguầy nguậy, đôi tay nhỏ liên tục quệt nước mắt. Trước cảnh con khóc, Du bặm môi kìm nén tiếng thôn thức trong lòng ngực. Đã lỡ một lần nói dối con, giờ cô chỉ biết im lặng.

Thấy Du ngồi buồn quá, ông Thạch đỡ lời thay con gái khi nói với bé Oanh:

- Con đừng vội vĩnh, mẹ sẽ buồn đó. Một thời gian nữa mẹ sẽ về nhà, nên con phải ngoan mới được. Nghe lời ông, nghen.

Hết nhìn ông ngoại rồi lại nhìn qua mẹ, bé Oanh đành ngừng khóc, tự nhủ phải làm một đứa trẻ ngoan để mẹ vui. Nó liền đưa ngón tay út ra, đòi mẹ ngoéo tay hứa là sẽ nhanh nhanh trở về nhà. Du trông đôi mắt hột nhãn kia bừng sáng, trong veo, lòng chẳng nỡ hứa một lời hứa mà mình không thể thực hiện. Du khẽ khàng nắm lấy ngón tay con, lắc nhẹ. Nước mắt chảy ngược vào lòng.

- Mẹ thấy bức hình con vẽ có đẹp hông ạ?

- Ừ đẹp lắm, mà thư con viết gửi mẹ sao sai chính tả nhiều vậy?

- Vì con hông nhớ hết mặt chữ mẹ Du ơi.

- Bé Oanh lười học bảng chữ cái hả? Lúc trước mẹ dạy thế nào, con phải chăm chỉ học chữ. Có gì không biết, con hỏi ông ngoại nha chưa.

Bé Oanh xì mặt vì bị mẹ mắng, chỉ biết gật đầu đáp dạ nhỏ xiu.

Ông Thạch chờ hai mẹ con nói chuyện xong, mới cất giọng hỏi Du:

- Anh chàng bác sĩ tên Đồng Văn đang điều trị cho con ấy, dạo này có hỏi con cái gì về chuyện hồi trước không?

Du nhìn cha với vẻ khó hiểu, ông Thạch dẫn đo vài giây rồi tiếp:

- Hai tuần trước, anh ta đến tận nhà mình để hỏi cha về chuyện lúc trước của con với mẹ kế, và chuyện sáu năm con bỏ nhà đi.

- Thế cha đã nói những gì?

- Con yên tâm, cha không có nói gì nhiều cả, về chuyện con với mẹ Nhuệ...

Ông Thạch hơi ngập ngừng khi nhắc đến tên bà Nhuệ, bởi bất gặp đôi mắt lạnh lẽo và u uất của Du. Chính ông là người hiểu rõ nhất mỗi bất hòa giữa con gái với vợ lớn đến dường nào, cũng như những việc mà người đàn bà ấy đã gây ra cho Du, khiến cuộc đời cô hoàn toàn thay đổi. Chết giọng Du trở nên vô cảm:

- Tốt nhất là cha nên im lặng, đừng nói những điều không nên nói.

- Con đừng lo, cha biết mà. Vả lại, anh ta chắc sẽ không đến nữa đâu vì chẳng tìm hiểu được gì. Nhưng con cũng đừng trách người ta, âu là vì quan tâm thôi.

- Tôi hiểu, cha không cần lo.

Chẳng hiểu sao, ông Thạch cảm giác Du đã bớt cộc cằn với mình hơn lần trước, tuy ánh mắt vẫn hờ hững lắm nhưng thái độ lẫn lời nói hình như nhẹ nhàng hơn. Điều đó khiến ông lấy làm mừng lắm. Bao nhiêu năm bị con gái căm ghét, ông khổ sở biết bao. Giờ đây có một chút hi vọng le lói, lòng ông dấy lên niềm mong mỏi. Liệu, ngày nào đây Du sẽ thứ tha cho người cha như ông?

- Du à, tha thứ cho cha ghen con...?

Câu hỏi nào lòng cất lên làm Du không khỏi ngạc nhiên, chậm rãi quay qua.

Du thấy một gương mặt già nua khắc khổ mang cái nhìn đau đáu đang

hướng vào mình với nỗi niềm xót xa. Từng nếp nhăn trên mặt ông Thạch co rúm lại khiến Du cứ ngỡ đây là người cha đáng thương bị con gái hắt hủi. Du lặng im, biết trả lời thế nào khi lòng chưa thật sự nguôi ngoai nỗi đau trong từng ấy năm. Người cha đó là thủ phạm gián tiếp hại cuộc đời cô thành ra thế này. Đau càng nhiều, càng không dễ dàng tha thứ.

Du không đáp lại sự chờ đợi của cha, mà dặn dò bé Oanh vài lời trước lúc buổi thăm kết thúc. Ngay cả khi đứng dậy rời khỏi phòng, Du vẫn chẳng ngoái nhìn ông Thạch một lần. Nhưng lúc đi theo quần áo Ngà, Du cứ nghe văng vẳng trên từng bước chân nặng trĩu của mình, cùng câu hỏi tha thiết ban nãy:

- Du à, tha thứ cho cha ghen con...?

Mái đầu Du cúi thấp, từng sợi tóc tém bay xòa khóa lấp gương mặt u buồn.

Đồng Văn đã nghĩ hẳn vì bức thư kể về quá khứ của mình mà buổi trị liệu hôm nay mới mang một bầu không khí lặng lẽ đến tẻ nhạt. Ngồi đối diện nhau gần mười lăm phút rồi nhưng chẳng ai nói gì, ngay cả âm thanh thở ra của họ cũng tan loãng vào không gian trống trải nơi đây.

Văn khó lòng đoán được Du đang suy nghĩ gì sau khi đọc bức thư dài ấy. Có lẽ với cô là khá đột ngột. Văn không muốn Du tưởng rằng, anh kể cô nghe về quá khứ mà mình cố chôn giấu chỉ vì mục đích ép buộc cô phải nói ra hết bí mật cất giấu trong lòng. Văn muốn hiểu Du hơn, nhưng nếu điều ấy làm cô khó xử thì anh chẳng cần nữa. Sau cái ngày Văn gửi thư, Du vẫn không viết nhật kí.

Cuối cùng sự tĩnh lặng cũng bị phá vỡ khi Du chột lên tiếng:

- Tôi cảm thấy vui khi nhận được bức thư của bác sĩ.

- Tôi chỉ sợ cô thấy khó chịu. - Văn nhìn một điểm vô định trên bàn.

- Không đâu, tôi còn muốn cảm ơn bác sĩ.

- Về điều gì?

- Vì đã tin tưởng tôi.

Văn đưa mắt nhìn Du, một vẻ mặt điềm tĩnh và chân thành. Chính thế, lòng Văn nhẹ đi hết vừa trút bỏ một tảng đá nặng nề. Anh nhận ra mình đã không sai lầm. Nhiều năm dài, Văn chưa lần nào tâm sự với ai thành thật như vậy. Và càng không ngờ, người mà mình sẵn sàng nói ra lại là một nữ tù. Văn thở ra một luồng khí chất chứa nhiều tâm sự:

- Thú thật khi viết bức thư đó, tôi thấy ngơ ngai phần nào. Mong rằng thời gian tới tôi có thể ngủ ngon.

Lặng thinh nhìn dáng vẻ mỗi một vì đang phải chịu đựng ấy, Du hỏi:

- Bác sĩ vẫn dùng thuốc an thần mỗi đêm?

- Không đến nỗi mỗi đêm, nhưng tần suất cũng nhiều hơn trước.

- Bác sĩ chưa hết bị ám ảnh?

- Điều đó khó lắm. Đêm về, tôi không thể không nghĩ về chuyện năm đó. Từng giờ từng phút, tôi chưa tha thứ được...

- Bác sĩ chưa tha thứ cho ai?

- Kẻ đã giết mẹ tôi.

Tự dưng Du lắc đầu, lại hỏi một câu:

- Có đúng không? Điều bác sĩ chưa bao giờ tha thứ đó là gì? Là quá khứ? Là tên tử tù năm xưa? Hay... chính là bản thân bác sĩ?

Bất động nhìn Du, Văn lại cảm nhận cái đau còn cào trổi dậy, bụng quặn thắt.

Văn bất giác thấy buồn cười, phải rồi, suy cho cùng kẻ mà anh không thể tha thứ lại là mình. Đứa con vô tình gây nên cái chết đau thương cho người mẹ. Văn nhìn xuống hai bàn tay để mở, chúng đang run lên. Kỳ thật, Văn như nhìn vào quá khứ, có lớp khói sương mờ mịt giăng lối khắp đầu óc anh. Nhưng rồi đột nhiên, một bàn tay dịu dàng áp nhẹ lên

đôi tay run rẩy của Văn, y hết tia sáng le lói xua tan sương mù để giải cứu đứa trẻ đang cố thoát khỏi tuyệt vọng.

- Chết là dấu chấm hết cho tất cả. Mẹ bác sĩ hay tên tử tù đó đã không còn vướng bận gì nữa, kể từ mười lăm năm trước. Người không buông bỏ quá khứ chỉ còn bác sĩ thôi.

Giọng nói của Du rất nhẹ, hơn cả gió thoảng qua. Văn ngồi yên, nhìn chăm chú đôi tay mình được ủ trôn trong một đôi tay khác, ấm áp hơn. Rồi Văn khẽ khàng nhắm mắt lại và gục đầu xuống bàn, tâm hồn bỗng chốc thanh thản hơn.

Trước mặt Du không còn là anh chàng bác sĩ Đồng Văn mang nỗi đau âm ỉ nữa mà là hình bóng của một cậu bé mười ba tuổi năm đó đang chìm vào giấc ngủ an nhiên. Du cũng nhắm mắt lắng nghe tiếng thức tỉnh trong tâm hồn, và có lẽ không chỉ riêng Văn mà chính cô cũng vừa nhận được sự cứu rỗi.

Con Muội không ngờ là nhỏ Dung tình địch lại chấp nhận vào tù gặp mình. Lúc viết bức thư kia, nó nghĩ nhỏ Dung chẳng đời nào đồng ý dễ dàng như vậy. Cũng có thể nhỏ sẽ xé cái tờ giấy được gửi bởi chính kẻ đã đánh mình đến nông nỗi này. Ấy thế dù một cái, nó nghe quản giáo Ngà báo có cô gái tên Dung vô thăm. Nó có chút ngỡ ngàng.

Trên đường đi, con Muội liên tục nghĩ, bản thân sẽ nói gì nếu hai bên giáp mặt nhau? Dù mục đích muốn nhỏ Dung vô đây là để mình cúi đầu xin lỗi, nhưng nó vẫn lo lắng. Vì từ trước đến giờ, nó đâu biết nói xin lỗi. Và nhỏ Dung cũng chưa chắc là người dễ tha thứ. Nén tiếng thở dài trong lòng, con Muội lầm lũi đi, bất giác thấy chân nặng như chì.

Nhỏ Dung đã khỏe nhiều rồi, dĩ nhiên là tốt hơn cái lúc bị khiêng vô bệnh viện mấy tháng trước, nhưng cánh tay phải vẫn còn bó bột. Đó là hậu quả sau khi bị con Muội dùng dao chém một nhát. Lúc bước vào phòng, trông thấy nhỏ Dung đang ngồi yên lặng thì tự dưng con Muội hồi hộp và một nỗi khó chịu cứ cồn cào.

Đôi chân đi thật chậm, con Muội mong cho khoảng cách giữa hai người cứ dài mãi, dài mãi để không phải đối mặt nhau. Cuối cùng thì nó cũng

đã đến bên bàn thăm, và ngồi xuống ghế. Nhỏ Dung mặt tĩnh lặng, nhìn đối phương với đôi mắt xa xăm. Con Muội tần ngần một chốc rồi hỏi câu lạ lùng, nghe cứ như hai đứa là bạn thân lâu năm mới gặp lại:

- Dung dạo này khỏe không?

Nhỏ Dung giương mắt nhìn chăm chăm, đứa con gái đêm đó đánh mình thương tích đầy người vừa mới hỏi một câu như vậy à? Tiếp đến, nhỏ cười khinh:

- Mày gọi tao nghe nhẹ nhàng dữ! Tao với mày đâu phải bạn bè.

Giọng nhỏ Dung nghe lạnh băng, nhưng chưa đến nỗi đay nghiến hay mỉa mai. Con Muội chẳng biết đáp sao nên lặng thinh. Hai đứa đâu phải bạn bè, chỉ qua một thằng con trai bắt cả hai tay mà chúng mới biết mặt nhau. Rồi cũng vì thằng đó mà hai đứa đánh ghen mấy chập. Nghĩ cũng hài, đời bây giờ người ta đối tốt với nhau thì khó nhưng trở thành kẻ thù thì dễ, dù chỉ là những người xa lạ.

Nhận ra con Muội đang khó xử, nhỏ Dung cũng thôi nói cạnh khóe. Dù sao nhỏ đến đây không phải để chỉ chiết đối phương mà chỉ muốn coi thử, đứa con gái ương bướng bất cần đó sẽ xin lỗi mình thế nào. Liệu, con Muội có chấp nhận cúi đầu? Mà ngay cả việc nhận được bức thư đầy thành tâm từ con Muội đã khiến nhỏ Dung kinh ngạc rồi. Nên nhỏ nghĩ phải vào xem sao.

- Mẹ mày ngày nào cũng đến nhà tao xin tao tha thứ cho mày. Dĩ nhiên tao đâu có chịu. Ba mẹ tao mắng nhiếc đủ thứ mà mẹ mày vẫn kiên trì đến hoài. Dần dà, tự nhiên tao cũng thấy tội bà. Mày thật tốt phước! Có mẹ thương như thế lại bỏ đi theo giang hồ.

Con Muội vẫn cúi đầu khi nghe nhỏ Dung kể lại, sống mũi bắt giác cay cay.

- Lúc nghe tin mẹ mày bị xe đụng chết, tao bất ngờ lắm. Nói thật, nếu không vì bà ấy thì tao chẳng muốn vô đây thăm mày làm gì.

- Xin lỗi...

Nhỏ Dung ngừng lại khi thỉnh thoảng nghe hai từ đó phát ra từ con Muội.

Nhỏ tự nhủ mình có nghe lầm chẳng? Còn con Muội cứ cúi đầu, mái tóc dài phủ xòa phía trước che hết mặt mũi nên nhỏ không biết có phải chính cái miệng ấy vừa nói hai tiếng xin lỗi. Nhỏ Dung liền hỏi lại:

- Mày vừa nói cái gì?

Con Muội từ từ đứng dậy với mái đầu vẫn cúi, nói rành rọt:

- Muội xin lỗi Dung! Thật sự xin lỗi!

Lần này thì nhỏ Dung biết mình không hề nghe lầm. Là thật! Ừ, đứa con gái đứng trước mặt đang thành khẩn xin lỗi bằng chất giọng hơi nghẹn, đã vậy còn chẳng dám ngước lên. Nhỏ im lặng chốc lát, cảm giác vừa có cơn mưa dịu mát tưới xuống tâm hồn vẫn còn nhen nhúm sự tức giận và căm ghét. Nhỏ Dung lại nhớ đến mẹ con Muội, vẫn đáng vẻ cúi người nặng nề như thể luôn mang trên lưng một nỗi khổ đau không dứt.

- Bác sĩ bảo cánh tay này của tao khó cử động giống như trước.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Hãy tha thứ cho Muội!

Nước mắt rơi tí tách xuống bàn, con Muội liên tục cúi đầu. Nhỏ Dung vẫn mang nét mặt bình lặng, không nói sẽ tha thứ nhưng cũng không nói là sẽ không tha thứ. Nhỏ cứ ngồi nhìn con Muội, lòng tự hỏi: Vì một thằng con trai chả ra gì mà một đứa mang thương tật còn một đứa thì tù tội, đáng không?

Vân Du thấy con Muội trở về buồng giam mà mặt thất thần, mắt đỏ hoe hơi sưng, liền đoán là nó vừa khóc xong. Đã xảy ra chuyện gì ư? Sao bảo đi gặp người ta xin lỗi mà lại khóc? Hay đối phương chỉ trích mắng nhiếc gì nó?

Vừa chờ con Muội ngồi xuống là chị Giáo đã hỏi han. Con Muội lắc đầu quệt nước mắt, lòng ngực thổn thức. Chị vuốt nhẹ lưng nó, khuyên có gì cứ nói ra cho nhẹ lòng. Kim nén hồi lâu, con Muội quay qua với hai hàng nước mắt:

- Tay nhỏ Dung bị em chém, chắc không lành lại như cũ nữa.

Chị Giáo kêu lên mèn ơi, rồi hỏi nó có nói xin lỗi chưa. Con Muội nắc

lên:

- Xin lỗi thì sao, cũng đâu được gì hả chị! Việc đã xảy ra, hai tiếng xin lỗi chỉ càng làm đôi bên thêm đau thôi...

Bên cạnh Du lặng im, chỉ bỗng nghĩ lời con Muội sao mà đúng quá. Ở chỗ, chuyện đã xảy ra rồi thì có nói ngàn lời xin lỗi cũng vô ích.

Buổi chiều hôm nay, sau giờ lao động các phạm nhân nữ kéo đến phòng đọc sách. Ngoài công việc, đây có lẽ là điều mà Trại giam muốn khuyến khích phạm nhân làm. Còn có chuyện gì ý nghĩa hơn chuyện đọc một cuốn sách hay. Để thuận lợi, mỗi phân trại đều có thư viện riêng và phạm nhân có thể đăng ký mượn sách mang về buồng giam đọc.

Du đưa mắt nhìn những kệ sách, cũ có, đã làm mới lại cũng có. Một căn phòng không quá lớn lại chứa khá nhiều những cuốn sách đủ mọi thể loại. Cái nhìn của Du từ ngạc nhiên rồi chuyển qua tò mò và thích thú. Hồi trước khi còn đi học, Du cũng mê sách, mê đọc. Cứ hàng tuần có ngày rảnh rỗi là cô vui mặt vào mấy con chữ. Nhưng kể từ năm mười sáu tuổi đó, Du không còn cái thú vui này nữa. Nghỉ học, một mình bươn trải để nuôi con thơ, khi đó việc đọc sách đối với Du là một điều rất lạ lẫm lẫn xa xỉ.

Khi cái nghèo bủa vây, đồng tiền không có thì người ta còn tha thiết gì với chữ nghĩa? Cả chuyện nhàn rỗi ngồi trong góc đọc sách, nhâm nhi tách trà ư?

Chị Giảo đứng bên cạnh, mắt cứ dính chặt vô mấy kệ sách, dường như thích lắm. Chị bảo, mình ở làng biết ít chữ nghĩa, có mấy khi cầm một cuốn sách mà đọc đâu nên hỏi sao giờ nhìn thấy sách mà không hiếu kỳ. Chị nói ở đây nhiều sách quá, chẳng biết đọc cuốn nào. Trong lúc chị loay hoay bên kệ sách tôn giáo thì Du lại đi sang kệ tiểu thuyết.

Lướt tay qua những tiểu thuyết kinh điển nước ngoài, Du thấy có nhiều cuốn sách nổi tiếng như "Bay trên tổ chim cú cu", "Tiếng chim hót trong bụi mận gai" hay "Không gia đình". Lướt xuống phía dưới, Du bắt gặp cuốn tiểu thuyết "Hoàng tử bé". Một vài giây lưỡng lự vì bản thân không chắc mình có thời gian để đọc hay không, nhưng rồi sau cùng cô đã lấy cuốn sách đó ra khỏi kệ. Du nghĩ buổi tối sau khi viết nhật ký xong mình vẫn có thể dành ít thời gian để đọc hết.

Chị Giáo vẫn đang tìm sách, Du cầm cuốn tiểu thuyết Hoàng tử bé đến bên chiếc bàn gần cửa sổ và ngồi xuống. Cuốn sách nói về thế giới trẻ em, và rằng, khi chúng ta trở thành người lớn thì chúng ta bắt đầu thay đổi. Chiều nay với ngọn gió rất khẽ, bên ô cửa cùng vài tia nắng sắp tắt, Du đã được trở về bên những trang giấy.

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm xuống, Du lại lặng lẽ ngồi viết nhật kí. Du biết bác sĩ Văn thích đọc những điều mình viết, vì vậy nó như một động lực giúp cô tiếp tục trải lòng. Có vẻ đây cũng đã trở thành thói quen không thể thiếu, Du muốn chia sẻ nhiều hơn, nhiều hơn nữa với chàng trai đó để đến khi lòng mình được nguôi ngoai và thấy bình yên. Hôm nay Du có nhiều chuyện cần kể cho Văn nghe nên đôi tay cứ viết nhanh thoăn thoắt.

Ngày... tháng... năm...

Dạo này, bác sĩ đã ngủ yên giấc chưa? Bác sĩ còn mơ thấy ác mộng nữa không? Tôi mong là, bác sĩ sẽ mỉm cười nói mình ngủ rất ngon.

Gần đây tôi ngủ sâu hơn một chút, cũng ít thức dậy vào nửa đêm và ít khóc. Tôi vẫn thấy con gái đứng chờ và thấy cả bác sĩ Dương. Nhưng lòng tôi đã nhẹ đi đôi phần, vì một lẽ nào đó mà chính tôi cũng chẳng rõ. Có phải tôi đang dần tha thứ cho bản thân? Trong tôi có nhiều mâu thuẫn. Tôi muốn buông tha cho mình nhưng đồng thời không muốn mình quên đi những tội lỗi đã gây ra. Nếu tôi sống vui vẻ thì sẽ càng có lỗi với những người đã vì tôi mà chết...

Hôm nay tôi đến thư viện đọc sách. Tôi tìm thấy vài cuốn tiểu thuyết thú vị và nghĩ thật may mắn nếu có thể xem hết chúng. Khi chạm tay vào từng trang giấy, tôi chợt nhận ra một thế giới tươi đẹp nhỏ bé vẫn tồn tại. Trước đây tôi cũng từng nghĩ như thế, nhưng rồi lại từ bỏ. Ngoài nỗi bất hạnh của bản thân mình, tôi không thấy bất kỳ điều gì khác, tôi quay lưng với mọi thứ dù nó thật sự tốt đẹp.

Hắn bác sĩ cũng biết chuyện mẹ của em Muội vừa mất. Em ấy rõ ràng rất thương mẹ, và khi bị tổn thương em ấy trở nên buồn bã, phản kháng lại tất cả. Với mẹ. Với cha dượng. Với nỗi đau tuổi trưởng thành. Với quá khứ đẹp đẽ thời thơ ấu. Với chính bản thân. Cuối cùng, thứ em ấy nhận được chỉ là những đêm khóc thầm vì hối hận.

Bác sĩ à, khi chúng ta phản kháng với những điều tốt đẹp thì đến lúc tuyệt vọng nhất, ta mới biết chúng quý giá đến nhường nào.

Cũng như lần đầu tiên lúc nghe bác sĩ nói muốn biết về quá khứ của tôi thì tôi đã nghĩ: Bác sĩ làm thế chỉ để thỏa mãn sự tò mò mà thôi! Tôi đã không nhận ra sự quan tâm từ bên trong đó. Tôi thấy mình ngu xuẩn trước lòng tốt của bác sĩ.

Lúc nào đấy, khi đọc xong cuốn Hoàng tử bé tôi muốn được chia sẻ với bác sĩ về những gì mình cảm nhận và suy nghĩ.

Nhật kí tù nhân 3969.

Đồng Văn thức dậy từ sớm, còn đi dạo trong vườn hoa khu bệnh xá. Buổi sáng hôm nay tự dưng Văn thấy trong lành hơn mọi khi. Không rõ là do mỗi ngày Văn không để ý hay do tâm trạng bây giờ đã khá hơn nhiều. Kể từ sau lần gặp điều trị ấy, tối hôm đó Văn đã ngủ một giấc đến sáng. Lần đầu tiên suốt mười lăm năm dài, Văn không dùng đến thuốc an thần mà vẫn ngủ thật sâu và chẳng mộng mị. Giấc ngủ an lành đến kỳ lạ.

Văn vẫn không từ bỏ quá khứ, nhưng sẽ để nó ngủ yên. Văn vẫn nhớ đến mẹ, nhưng sẽ thôi tự trách mình. Văn cố gắng để mình có thể sống thanh thản đến hết phần đời còn lại, vì chỉ những người muốn sống mới đáng được sống.

Văn nhớ đến Vân Du, bất giác có chút lo lắng khi nghĩ đến bản án tử đang chờ. Một phiên tòa xét xử sẽ mở ra sớm thôi, với tội danh cố sát hai mạng người thì Du khó lòng thoát khỏi tử hình. Nếu Du giết người vì một nỗi khổ nào đó, luật sư có thể đệ đơn kháng án xin giảm nhẹ hình phạt. Nhưng liệu, Du sẽ chịu nói ra những khuất tất trong lòng? Văn hiểu cô gái đó thà chấp nhận cái án tử hình còn hơn là giải bày nỗi

khổ của mình, cô đang tự trừng phạt bản thân.

Văn bỗng nghe tiếng quản giáo Ngà, liền quay qua. Chị hỏi bác sĩ nghĩ gì mà thất thần quá, hay thấy mệt trong người? Văn lắc đầu. Chị đưa danh sách các phạm nhân nữ đến kỳ kiểm tra tâm lý tháng này cho Văn rồi cười bảo:

- Sáng nay bác sĩ dậy sớm thế? Mà chị trông sắc mặt bác sĩ tốt lắm nha.

- Đêm qua em ngủ rất ngon nên sáng dậy thấy khỏe khoắn.

- Vậy thì hay quá, hồi trước nhớ bác sĩ thường mất ngủ.

Văn gật khế, đáp từ giờ trở đi mình ngủ ngon được rồi. Đang xem danh sách thì Văn chợt phát hiện quản giáo Ngà cứ kín đáo nhìn mình, nên hỏi:

- Mặt em dính cái gì hả chị?

- Đâu có, tại chị thấy hình như bác sĩ đang thay đổi.

- Thay đổi thế nào?

- Vui hơn, cởi mở hơn và nhẹ nhõm hơn.

Không nói gì, Văn chỉ cười nhẹ. Phải, bây giờ tâm hồn anh đã khác trước rồi. Lúc quản giáo Ngà rời khỏi, Văn chậm rãi ngược nhìn bầu trời buổi sớm. Làn gió dịu mát lướt trên da mặt, mùi cỏ mới thoang thoang khiến đầu óc thật thư thái. Khá lâu rồi Văn mới cảm nhận rõ từng hơi thở, từng sự sống nhỏ nhoi xung quanh mình. Và điều quan trọng là Văn vẫn thấy mình đang sống.

Giờ nghỉ trưa, Vân Du đang đọc cuốn Hoàng tử bé thì chị Giáo khêu khêu vai, hớn hỏ nói sắp tới Trại giam tổ chức chương trình văn nghệ ca hát cho những phạm nhân. Mỗi buồng giam nam, nữ cử ra một nhóm để tổ chức các tiết mục hát, diễn kịch hay kể chuyện đều được. Chị cũng muốn thử nên rủ Du cùng tham gia cho vui. Du từ chối vì mình chẳng biết làm gì cả. Chị Giáo chặc lưỡi:

- Thì em hát cũng được mà.
- Bài hát em thuộc ít lắm, mà em hát cũng không hay.
- Ôi dào, ở đây có ai làm ca sĩ đâu. Tụi mình hát chung một nhóm, ai phân biệt được người nào hát hay hát dở chứ.
- Chị rủ em Muội xem.
- Chị muốn cả hai đứa hát cùng chị luôn. Tóm lại là em phải đồng ý, không có kì kèo trả giá gì nữa. Để có gì chị đăng ký với quản giáo.

Du chưa kịp phản đối lần hai là chị Giáo đã chạy vào phòng vệ sinh tìm con Muội, may là đang mang bầu mà chị cứ nhanh thoăn thoắt giống hệt chú sóc. Du thở ra một tiếng, nghĩ tự dưng lại có chuyện tổ chức văn nghệ gì đó, nếu bắt cô đứng trên sân khấu rồi hát trước bao nhiêu người thì đúng là không tưởng. Gấp cuốn tiểu thuyết đọc dở lại, Du đưa mắt nhìn cuốn nhật kí đặt trên gối kê đầu. Bác sĩ Văn đã viết hồi đáp.

Cảm ơn cô về buổi gặp mặt ngày hôm đó, vì buổi tối tôi thật sự đã có một giấc ngủ yên bình. Và những ngày tiếp theo, tôi đều ngủ rất ngon. Con ác mộng dường như biến mất. Tôi vẫn thấy mẹ, thấy tên tử tù kia nhưng mọi thứ đều trở nên nhẹ nhàng bình yên hơn. Các hình ảnh như đang chìm dần vào khoảng trắng ký ức.

Tôi vui vì cô cũng yên giấc, ít thức dậy lúc nửa đêm và ít khóc nữa. Tôi rất mong tâm hồn cô sẽ nhận được sự thanh thản.

Chúng ta thường chỉ thấy nỗi đau của chính mình. Điều đó chẳng có gì đáng trách. Cũng như trong bóng tối, liệu người ta còn có thể nhìn thấy thứ gì khác?

Vì con người được tạo hóa sinh ra như thế, luôn đặt bản thân lên trên tất cả.

Nhưng thế giới này tồn tại hai loại người. Mạnh mẽ và yếu đuối. Thật kỳ lạ khi người mạnh mẽ, bằng một cách nào đó lại có thể nhìn thấy một tia sáng dù nhỏ nhoi nhất ở ngay bên trong đêm tối mịt mù. Họ biết buông bỏ? Hay vì họ biết tha thứ? Tôi chẳng rõ nữa, nhưng chắc rằng vì

tha là một điều gì đó thật đẹp đẽ.

Hình như người ta phải đi qua nhiều chuyện, nếm trải nhiều nỗi đau thì khi đó mới biết mình sống vì lẽ gì.

Cô biết chứ, khi đêm tối bao phủ thì lúc đó chúng ta mới khao khát nhìn thấy ánh sáng. Cũng giống như những thứ cô đã để mất đi và những thứ cô được nhận lại vậy. Những điều được sinh ra từ sự mất mát, luôn có ý nghĩa riêng của nó.

Tôi vô cùng thích cuốn Hoàng tử bé vì vậy tôi rất mong đọc những cảm nghĩ của cô về nó. À còn một chuyện này, tôi thấy tóc mái của cô hơi dài rồi, cô có thể nói với quản giáo Ngà để được cắt tóc. Lần tới, tôi sẽ nói với cô về những chiếc lá.

Bác sĩ Văn.

Du đóng cuốn nhật kí lại, lòng bất giác nhẹ nhõm kỳ lạ. Du thích lần viết nhật kí này của Văn, vì anh đã chia sẻ với mình nhiều điều thú vị. Về những nỗi đau và cách chấp nhận nó, về những con người sống trong bóng tối mới hiểu rõ nhất giá trị của ánh sáng. Du nhìn ra ngoài cửa sổ đầy tư lự, khi lòng nghĩ đến sự được mất mà mình đang có.

Du đưa tay lên vuốt nhẹ những sợi tóc mái dài qua mí mắt khiến cái nhìn cứ tối sầm. Đúng là tóc dài quá rồi, có lẽ Du nên cắt ngắn đi thôi.

Thế là buổi chiều hôm đó, sau khi lao động xong Du cùng các phạm nhân nữ trở về buồng giam. Trong lúc ai nấy đều chuẩn bị đi tắm thì Du đến gặp quản giáo Ngà nói về việc xin được cắt tóc. Chị Ngà có chút ngạc nhiên vì nghĩ cô em gái này dạo gần đây trở nên khác lạ hơn. Ban đầu mới vô, Du còn chẳng để ý đến bất cứ ai, bất cứ chuyện gì thế mà giờ lại muốn cắt tóc để dễ nhìn hơn. Đường như Du đang thay đổi từng chút một...

Việc Du cắt tóc mái ngắn lên và tỉa lớp tóc ở phía sau cho gọn gàng hơn ít người trong buồng giam biết, và trong số ít ấy dĩ nhiên có chị Giảo với con Muội. Hai người cứ nhìn chằm chằm lúc Du đi tắm trở về. Không còn mái tóc rối phủ lòa xòa trước trán che gương mặt u uất, không còn lớp tóc sau ót lờm chờm y hệt bị máy cắt cỏ xén qua. Hiện tại trông Du sáng sủa dễ nhìn, dù vẫn là kiểu tóc ngắn đó.

Chị Giáo và con Muội tranh nhau hỏi, vì sao cắt tóc thế? Du không nghĩ là chỉ vài đường kéo mà trông mình đã khác đến vậy. Thậm chí chị Giáo còn khen "trông em cũng dễ thương". Du buồn cười nói cắt tóc để "dễ thấy đường đi". Mặc hai người nọ cứ thì thầm với nhau, Du lấy cuốn Hoàng tử bé ra xem tiếp.

Bên ô cửa sổ nơi ánh nắng chiếu vào, và cơn gió nhẹ thổi qua da mặt mát rượi, Du cúi mặt xuống mấy dòng chữ, hôm nay đến đoạn Hoàng tử bé kể cho anh phi công nghe về cuộc gặp gỡ với con cáo. Ý nghĩa của việc cảm hóa và được cảm hóa bởi một ai đó. Du say sưa đọc, quên cả thời gian ở ngoài kia trôi đi thế nào.

Ở phía xa xa, đằng sau hàng rào kẽm là bóng dáng Văn âm thầm đứng nhìn. Lúc này nói chuyện với quản giáo Ngà, Văn nghe chị bảo về việc Du vừa cắt tóc. Và trước khi rời đi, Văn đã nán lại để quan sát Du theo cách thật kín đáo. Trông thấy mái tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng, anh chàng bác sĩ liền cười nhẹ.

Văn tự hỏi, Du đang đọc gì mà chăm chú đến vậy? Lát sau mới chợt nhớ đến cuốn Hoàng tử bé. Hình ảnh cô gái nhỏ nhắn ngồi bên cửa sổ, mái mê với những trang sách bỗng chốc trở nên lung linh rực rỡ, hết như là thế giới cổ tích. Rồi, Văn thấy Du vén nhẹ mái tóc qua vành tai, gương mặt hơi nghiêng chợt bừng sáng. Nắng giống như người phác họa, chiếu rọi đến đâu là từng đường nét trên mặt Du hiện ra rõ rệt. Một biểu cảm thư thái, an nhiên đến lạ lùng.

Và Văn đứng đó rất lâu, để say sưa ngắm nhìn một người trong buổi chiều yên ả.

Vân Du nhận được thư tháng này của con gái. Bức thư dài hơn những lần trước một chút, Hoàng Oanh khoe với mẹ rất nhiều chuyện về việc con bé đã học thuộc bảng chữ cái ra sao, hay ông ngoại tìm được việc làm và hứa năm nay sẽ cho nó đi học lớp một. Rồi bé Oanh hớn hore nói mình đang trồng những bông hoa xinh xinh trong mảnh vườn nhỏ trước nhà. Nó tin, khi nào mẹ Du về thì hoa nhất định sẽ nở. Cuối thư, Du thấy con gái bé bỏng lại hỏi: "Bao giờ mẹ về với con ạ?".

Du khẽ gấp bức thư lại, lòng băng khuâng nhìn ra cửa sổ vào buổi sớm. Tâm trạng cứ nửa vui nửa buồn. Vui vì bé Oanh đang sống rất tốt và khỏe mạnh, chẳng những vậy ông Thạch còn tìm được việc làm, hứa cho cháu gái được đi học. Còn buồn là vì Du biết chắc mình không còn cơ hội để nhìn thấy bé Oanh đến trường như thế nào, rồi liệu những bông hoa kia có nở? Điều làm Du đau đớn nhất vẫn là không biết trả lời con ra sao khi nó cứ hỏi "bao giờ mẹ về". Du hiểu sẽ đến lúc nào đó mình phải đối diện và nói sự thật cho con bé biết. Chỉ nghĩ về cảnh ấy thôi là lòng ngực Du đã quặn thắt từng cơn.

Du đã ngồi thần thờ như vậy khá lâu, cho đến lúc quả giáo Ngà lên tiếng giục các phạm nhân đã đến giờ lao động.

Chiều tối, sau khi tắm rửa sạch sẽ xong tất cả phạm nhân tập trung về khu nhà ăn. Ai nấy đều xếp hàng lấy cơm, âm thanh trò chuyện nghe khe khẽ. Thanh thoảng giọng nhắc nhở của các cán bộ nữ vang lên. Kèm theo đó là tiếng nói phát ra từ chiếc ti vi cũ treo trên trần phòng, về tin tức thời sự nào đấy.

Du ngồi ăn cơm với chị Giảo và con Muội. Được một chốc thì Du lại nghe chị đề cập đến buổi văn nghệ sắp tổ chức vào cuối tháng này:

- Hai ngày nữa là hạn chót đăng ký với cán bộ, chị hỏi lần nữa là hai đứa cùng tham gia với chị phải không?

- Em từ chối rồi còn gì.

- Em cứ làm chị bức mình đấy Du à. Chị nói vậy thôi chứ chị đã quyết là sẽ đăng ký tên em vào chung rồi và em chẳng còn quyền từ chối nữa.

Trước thái độ ép buộc trắng trợn ấy, con Muội nuốt miếng cơm khô ran, bảo:

- Bà chị quá đáng thiệt luôn! Bộ bà hát dở ẹc hay sao mà cần phải có người hát chung cho đỡ xấu hổ?

- Nói cho tử tế nhé con nhỏ này, chị đây muốn hai đứa vui vẻ thôi mà.

- Nhưng bọn này từ đó giờ chỉ biết đánh nhau, hát hò cái nổi gì đâu.

- Thì cứ chọn mấy bài dễ dễ ngắn ngắn mà học, lên hát vài phút là xong.

Con Muội hậm hực, đứng trên sân khấu một giây thôi cũng đủ đái trong quần rồi! Chị Giáo cười sằng sặc, đòi thưởng có đưa con gái nào vác dao đi chém tình địch thì không sao mà chỉ mỗi chuyện đứng hát cho người ta nghe lại đâm ra sợ chết khiếp! Bên cạnh Du vừa ăn vừa nghĩ, giả như có đăng ký rồi thì đến ngày tập dượt sẽ tìm cách rút lui.

Ăn xong, ba người cầm khay lên và rời khỏi bàn. Chị Giáo với con Muội đi trước, Du bước theo sau. Đúng lúc trên ti vi tường thuật về một phiên tòa xét xử phạm nhân giết người. Sau đó, phóng viên hỏi người mẹ của nạn nhân rằng:

- Nhìn thấy thủ phạm khóc và ăn năn trước tòa, chị có suy nghĩ gì?

Bất giác đôi chân như bị kéo giữ lại, Du chậm rãi hướng mắt về phía màn hình lúc này đang quay cận cảnh một người phụ nữ trung niên tóc tai rũ rượi, mặt mày nhẵn nhúm đau khổ với đôi mắt sưng húp do không ngừng khóc than. Bà ấy cất giọng nghẹn ngào, nghe vừa giận dữ vừa uất nghẹn:

- Tôi chỉ muốn... tòa hãy giết chết hắn ta đi!

Phóng viên tiếp tục hỏi: Chị không thể tha thứ dù cho anh ta đã hối hận ư? Du thấy đôi mắt của người đàn bà ấy vằn lên tia máu đỏ, hệt kiểu cầm thù tội độ:

- Tha thứ ư? Làm sao biết chắc rằng hắn ta đã hối hận hay chỉ giả vờ? Cho dù hắn hối hận thật đi chẳng nữa thì đứa con gái đáng thương của tôi cũng không thể trở về! Nó chỉ mới hai mươi bốn tuổi, đang sống rất vui vẻ nhưng phải chết oan bởi một tên chẳng ra gì! Tại sao hắn lại giết nó! Xin lỗi thì có ích gì?

Trước lời kích động của người mẹ đó, Du gần như lặng đi, những ngón tay bấu siết vào khay nhôm run rẩy. Hơi thở trở nên nặng nề dần, Du thấy lồng ngực co thắt khi cứ tưởng tượng bà ấy là mẹ của bác sĩ Dương. Nỗi hoang mang xâm chiếm cơ thể, Du đảo đôi mắt đầy thất thần vì nghe văng vẳng bên tai tiếng gào thét: Tại sao cô giết con trai tôi? Nó còn trẻ và đang hạnh phúc... Chỉ vì đứa con gái chẳng ra gì như cô! Nói đi, vì sao cô giết con tôi?... Mọi thứ xung quanh Du nghiêng ngả.

Thình lình, một phạm nhân nữ vô tình va trúng Du khiến cô chao đảo ngã xuống. Âm thanh va chạm của chiếc khay nhôm với nền sàn nghe thật chói tai. Những người khác rời mắt khỏi tivi nhìn về phía này. Các cán bộ nữ cũng bước đến. Về phần Du, cô như vừa thoát khỏi cơn hãi hùng mà quay về thực tại. Nghe cán bộ hỏi, Du gượng gạo lắc đầu nói không sao. Trong lúc thu dọn những thứ vung vãi ra sàn, Du khẽ khàng nhìn lên màn hình tivi, vẻ mặt đau đớn cảm phần và lời nói của người đàn bà kia không thôi ám ảnh:

- Chỉ khi nào hấn chết đi thì tôi mới nguôi lòng!

Trở về buồng giam, Du quyết định gặp riêng quản giáo Ngà để xin một việc:

- Thưa cán bộ, em có thể hỏi về địa chỉ của... bác sĩ Dương được không? Anh ấy là một trong hai người mà em đã giết...

- Em hỏi để làm gì?

- Em muốn viết thư xin lỗi gia đình bác sĩ. Nếu có thể được, em cũng muốn cha mẹ anh ấy vào đây gặp để em trực tiếp xin lỗi họ...

Nghe Du nói với vẻ khó khăn, quản giáo Ngà cũng hiểu phần nào nỗi lòng ấy.

- Được rồi, để chị đi hỏi và báo lại em sau.

Du cảm ơn, và trước khi kịp quay gót thì cô nghe quản giáo Ngà báo ngày mai Du sẽ đi gặp luật sư.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm khuya, mọi người đều chìm trong giấc ngủ thì mỗi mình Du vẫn thức. Ngồi tựa đầu vào ô cửa, Du chỉ thấy một màu đen kịt. Vài ngày

nửa mới đến rằm, trăng sẽ sáng. Nhưng để làm gì khi lòng cô vẫn là vực sâu thăm thẳm. Du nghĩ về cuộc gặp với luật sư, nghĩ về những người mẹ mang nỗi đau mất con.

Giả như bé Oanh bị giết oan ức, chắc hẳn Du cũng sẽ oán hận và quyền rửa tên thủ phạm. Vậy ngay lúc này khi đang ở trong vai kẻ giết người, liệu Du có đáng nhận sự tha thứ? Du co người tựa đầu lên hai đầu gối, nước mắt ứa ra chảy len qua hàng mi trĩu nặng.

Sáng hôm sau, Vân Du đến phòng gặp luật sư.

Một cách bình tĩnh, Du ngồi xuống ghế rồi đặt hai tay bị còng lên bàn. Đối diện, vị luật sư trung niên sửa lại gọng kính, chuẩn bị hỏi những câu cần thiết. Du luôn những ngón tay vào nhau siết chặt như tiếp thêm sức mạnh cho bản thân.

Buổi gặp mặt luật sư diễn ra không lâu, chưa đầy một tiếng đã kết thúc.

Đang ngồi đính hạt cườm cùng các phạm nhân nữ khác thì chị Giáo chợt thấy Du xuất hiện. Sáng nay chị có nghe nói Du đi gặp luật sư, giờ trông nét mặt cô em gái không vui nên chị mới hỏi: Bộ luật sư tra hỏi ghê quá hả? Du khẽ lắc đầu, làm gì có chuyện tra hỏi như người ta bắt giam gián điệp thế kia. Chị Giáo chặc lưỡi sốt ruột:

- Thì tại ngó mặt em buồn xo nên chị mới lo lắng.
- Không có gì đâu chị, cũng xong hết rồi.
- Mà em có khuất tất gì phải nói rõ ràng để người ta giảm án cho nhen. Cán bộ có báo khi nào mở phiên tòa xét xử em không?
- Chưa ạ nhưng em nghĩ chắc cũng nhanh thôi. Chị này, em quyết định sẽ tham gia buổi văn nghệ cùng chị và em Muội.

Chị Giáo chưng hửng:

- Giờ này mà em mới quyết định về chuyện đó hả? Chẳng cần nữa đâu vì chị đã đăng ký tên em trước đây lâu rồi!

Du cười phì đồng thời đưa mắt nhìn ra ngoài hiên với những làn gió thổi hiu hiu.

Hôm sau, Đồng Văn đi gặp Phó giám thị Dũng để báo về tình hình điều trị của Du. Đưa tay gõ cửa vài cái, Văn nghe tiếng nói phát ra từ trong phòng liền bước vào. Thấy Phó giám thị Dũng đang ngồi chờ, Văn tiến đến bên bàn đưa hồ sơ bệnh lý ra.

- Đây là tình hình điều trị tâm lý của phạm nhân Văn Du thời gian qua. Kết quả khá tốt, hiện tại tinh thần phạm nhân đã ổn định, không còn ý muốn tự tử nữa.

Phó giám thị Dũng xem qua một lúc thì gấp hồ sơ lại, hướng mắt vào Văn:

- Bác sĩ làm tốt lắm, tôi biết phạm nhân Du khá hơn rồi vì thời gian qua ở buồng giam phạm nhân đã có những biến chuyển tích cực.

Rồi Văn bỗng nghe Phó giám thị báo một tin:

- Phiên tòa sơ thẩm xét xử phạm nhân Du sẽ sớm diễn ra.

- Là khi nào?

- Vào đầu tháng sau.

Cái nhìn chột nhiên bất động, để rồi chàng bác sĩ trẻ hoàn toàn im lặng.

Văn vẫn luôn thắc mắc về những điều mà Du khai với công an, liền đánh bạo hỏi. Phó giám thị Dũng thở mạnh: Phạm nhân Du khai rằng sáu năm trước khi bà Nhuệ trở thành mẹ kế của Du thì cả hai luôn xảy ra xích mích, phần lớn là về tiền bạc do mẹ kế thường đánh đề. Mâu thuẫn giữa hai người ngày một lớn cho đến khi Du bỏ nhà đi và lấy theo một số tiền. Thời gian sống bươn trải bên ngoài, Du sinh ra con gái Hoàng Oanh.

- Vậy lý do gì cô ấy giết bà Nhuệ và bác sĩ Dương?

- Phạm nhân Du khai đầu năm nay con gái bị bệnh nên đã đưa nó đến bệnh viện đa khoa. Ở đó bác sĩ điều trị là Nguyễn Đăng Dương. Sau đó bà Nhuệ chẳng rõ nghe ai nói mà tìm được đến bệnh viện. Phạm nhân bị bà Nhuệ đòi lại số tiền đã lấy cắp sáu năm trước, và trong lúc tranh cãi phạm nhân thiếu kìm chế nên liền cầm kéo đâm bà ấy. Lúc đó bác sĩ Dương lao vào ngăn và không may bị phạm nhân lỡ tay đâm chết.

Nghe xong, trông Văn đầy trầm tư bởi có cảm giác đây chưa phải là toàn bộ câu chuyện. Văn không nghĩ rằng lí do giết người của Du lại đơn thuần xoay quanh vụ tiền bạc. Đúng là người ta có thể vì tiền mà giết người nhưng Du thì không phải!

Nhận ra biểu hiện khác thường của Văn, Phó giám thị Dũng dò ý:

- Bác sĩ còn điều gì vướng mắt sao?

Với vai trò chỉ là một bác sĩ tâm lí, Văn hiểu bản thân không có quyền xen vào cuộc điều tra hay kết án phạm nhân nhưng lòng vẫn muốn hỏi điều này:

- Phó giám thị có nghĩ lời khai ấy chưa phải là sự thật?

- Tại sao?

- Trong quá trình điều trị bằng cách viết nhật kí tâm sự, tôi phát hiện phạm nhân Du không phải là kẻ xấu. Về như cô ấy che giấu một nỗi đau thầm kín.

Phó giám thị Dũng thoáng lặng im, tiếp theo liền nở nụ cười nhẹ nhàng hết kiểu đang an ủi tâm hồn một ai đó, rồi đứng dậy:

- Bác sĩ, chúng tôi không chỉ nghe lời khai của phạm nhân mà còn đi điều tra nữa. Mọi mâu thuẫn với mẹ kế là thật, phạm nhân lấy tiền rồi khỏi nhà là thật. Và phạm nhân đã giết chết mẹ kế lẫn bác sĩ Dương ngay trong bệnh viện cũng là sự thật rành rành.

- Nhưng nếu phạm nhân có nỗi khổ...

- Tôi hiểu lòng tốt của bác sĩ nhưng giết người là giết người, thủ phạm vẫn phải lãnh án. Dù là có nỗi khổ nhưng nếu phạm nhân không muốn

nói ra thì luật pháp sẽ tiến hành xét xử trên lời khai và chứng cứ buộc tội.

Đôi mắt dịu lại, Văn hiểu những lời lẽ ấy đều đúng. Luật pháp là sự công bằng với những điều mắt thấy, tai nghe. Luật pháp không có đôi mắt quyền năng để nhìn thấu mọi tội lỗi của trần thế. Có những "sự thật khổ đau" ẩn chứa sâu, rất sâu trong lòng phạm nhân và chẳng ai đủ khả năng để biết, ngoại trừ chính họ.

Sau khi ăn trưa và trở về buồng giam, ai nấy đều làm công việc riêng. Người ngủ trưa, người đọc báo, người nói chuyện phiếm hoặc làm thêm vài thứ. Riêng Du lại ngồi viết thư. Tờ giấy được đặt trên bậu cửa sổ, Du nắn nót viết từng chữ. Vừa nãy Du nhận từ quản giáo Ngà địa chỉ nhà của bác sĩ Dương nên mau chóng viết ngay một lá thư xin lỗi.

"Cháu gửi lời chào đến hai bác.

Cháu tên Văn Du, là người đã lỡ tay giết chết bác sĩ Dương, con trai của hai bác. Cháu đang ở trong Trại giam và chờ phiên tòa xét xử để lãnh án. Cháu biết hai bác đang phải gánh chịu nỗi đau to lớn nên nhất định không muốn nhận lá thư này của cháu đâu. Nhưng cháu vẫn muốn gửi đến hai bác ngàn lời xin lỗi, dù bây giờ chúng thật vô nghĩa. Cháu mong có thể được đập đầu tạ tội trước hai bác.

Đêm nào cháu cũng mơ thấy ác mộng. Cháu luôn khóc nửa đêm vì nỗi ân hận tột cùng. Cháu đáng bị trừng phạt như thế khi gây ra cái chết cho con trai hai bác. Cháu không ngừng mắng nhiếc bản thân lí do gì lại nỡ đâm kéo vào một người tốt bụng như bác sĩ Dương. Cháu chẳng đáng là người!

Cháu cũng là một người mẹ, cũng biết thương yêu và nhớ nhung con gái. Vì vậy cháu càng thấm thía nỗi đau mất con của hai bác. Cháu xin lỗi! Thật sự xin lỗi! Nếu tòa tuyên án tử hình thì cháu sẽ chấp nhận mà không một lời chữa tội, oán than. Đây là điều công bằng nhất để an ủi vong linh của con trai hai bác ở thế giới bên kia."

Du cũng đoán được, có thể cha mẹ anh sẽ xé bỏ lá thư rồi lại quyền rửa mình. Thậm chí biết đâu bà còn hét lên thật to dẫu Du chẳng hề có mặt ở đó, rằng: "Tôi không bao giờ tha thứ cho cô đâu! Chỉ khi nào cô chết

đi!". Tuy vậy Du vẫn tiếp tục viết thư xin lỗi, dù là hàng chục hay hàng trăm bức đi nữa. Viết cho đến khi Du chết. Điều Du mong mỗi nhất là gặp mặt hai con người bất hạnh vì nỗi đau mất con ấy, để quỳ trước họ mà tạ lỗi...

Văn dự định là lần gặp điều trị thứ sáu này sẽ nói với Du những chuyện thú vị nào đó mà mình có thể nghĩ ra, ấy vậy lúc cả hai ngồi đối diện với nhau trong phòng bệnh xá thì anh chỉ im lặng. Hơn ai hết Văn hiểu thời gian gặp mặt của hai người không còn nhiều nữa khi tinh thần của Du đã bình thường trở lại và phiên tòa sẽ diễn ra vào đầu tháng sau. Mọi thứ diễn ra quá nhanh! Văn không tìm được từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng của mình, tất cả âm thanh đều văng lại trong cuống họng một cách khó khăn.

- Cô đã biết khi nào phiên tòa sẽ được mở chưa?

- Nói vậy là bác sĩ biết?

Văn gật đầu, chẳng muốn giấu giếm cái chuyện mà trước sau gì Du cũng biết:

- Phó giám thị Dũng báo là vào đầu tháng sau.

- Thế là được rồi, tôi vẫn đủ thời gian để hoàn thành một số việc.

- Những gì cô khai đều là sự thật?

Du chớp mắt nhìn Văn trong khi chàng bác sĩ trẻ lại không nhìn cô, mà rằng:

- Tôi thấy cô vẫn còn che giấu điều gì đó rất đau đớn ở trong lòng. Tại sao? Cô không muốn được giảm tội ư?

- Bác sĩ, tôi thật sự đã giết người và tôi phải lãnh án.

Trông dáng vẻ bình thản của Du, Văn siết chặt tay và cố kìm nén cảm giác khó chịu đang bóp nghẹt tim mình, tiếng nói trầm xuống như bị hút hơi:

- Cô muốn tôi tha thứ cho bản thân trong khi cô lại giày vò chính mình. Cô muốn tôi tiếp tục sống trong khi cô lại ngồi chờ cái giá treo cổ. Tại sao lại có sự khác nhau giữa những kẻ có tội như vậy?

- Sự khác nhau giữa những kẻ có tội đó là, kẻ nào đáng tha thứ và kẻ nào không đáng được tha thứ.

Văn tự hỏi, vậy cái ranh giới của việc đáng với không đáng ấy là gì chứ?

Sau vài giây đắn đo, Du chột lên tiếng:

- Tôi nợ bác sĩ lời cảm ơn, và tôi sẽ kể bác sĩ nghe câu chuyện thật sự của tôi.

Giờ thì Văn hết sức ngạc nhiên trước đôi mắt bình lặng và trong veo như bờ hồ thu của người con gái ngồi đối diện, tưởng chừng đang phản chiếu cái ý nghĩ: chỉ duy nhất một mình bác sĩ được biết mà thôi...

Tháng 2 năm 2004.

- Du à, con thích có mẹ kế không?

Đó là câu ông Thạch hỏi Văn Du vào buổi trưa khi nó tròn mười sáu tuổi. Du đã ngừng ăn, tròn xoe mắt nhìn cha vì nghĩ, một người đàn ông không có việc làm ổn định và nghèo mạt như thế lại có người đàn bà muốn lấy làm chồng ư? Tất nhiên Du không nói ra cái suy nghĩ buồn cười ấy mà chỉ hỏi ngắn gọn, đó là ai? Ông Thạch thở hắt, cổ tỏ ra vẻ dửng dưng khi trả lời, cô Nhuệ cuối xóm kia!

Gọi bằng "cô" vậy thôi chứ bà Nhuệ bốn mươi bốn tuổi rồi, không gia đình hay chồng con gì tất, sống trong cái nhà nhỏ ở cuối xóm, gọt củ cải sống qua ngày. Người đàn bà qua tuổi tứ tuần này không xinh đẹp, mà cũng không dịu dàng và hình như rất ghét con nít. Những người quanh đây kháo nhau rằng, nhìn tướng bà ấy thì thấy có số "hại chồng" dù từ đó đến giờ chưa lấy ai.

Du không mấy thân quen với bà Nhuệ, chẳng thích cũng chẳng ghét gì

duy có một điều khiến nó hơi bận tâm đó là bà nổi tiếng có máu đánh đề. Du nghĩ đến chuyện cha mình rước về một người vợ thích trò "ghi số" thì khéo cái nhà nghèo mạt này sẽ còn tệ hại đến đâu nữa. Nên Du hơi lẩn tránh trước câu hỏi "thích có mẹ kế không".

- Cha quen cô Nhuệ bao lâu rồi mà đòi lấy?

Hiểu con gái muốn nói gì, ông Thạch chặc lưỡi gác đũa:

- Quen với biết gì, cha với bà ngày nào cũng gặp mặt nói chuyện bao nhiêu năm nay chứ có phải một sớm một chiều đâu. Thì tự dung bây giờ hai người muốn sống chung với nhau cho vui, cùng góp gạo nấu cơm ở cái tuổi xế chiều. Mà quan trọng là cha muốn mày có mẹ chăm sóc con ạ. Con gái ở cái tuổi này tâm sinh lý gì gì đấy thay đổi tùm lum, con cần có mẹ để tâm sự cũng tốt.

Du khẽ nhìn lên bức hình thờ của mẹ ruột chột nghe lòng nhói lên, hết có mũi kim châm chích. Du mất mẹ từ sớm nhưng cũng đã cảm nhận được tình mẫu tử rồi và bản thân không muốn có bất kỳ người đàn bà nào khác khiến mình phải gọi là "mẹ". Du chẳng cần có thêm mẹ kế nữa đâu, nhưng chỉ nói vồn vện rằng:

- Con thấy nhà mình như hiện tại là tốt rồi.

- Thiệt là, cái nhà mà không có tay người đàn bà chăm lo thì chả ra sao.

Cha nói vậy thì con là gì nào? Con cũng là con gái đây, cũng chăm sóc cho ngôi nhà ọp ẹp này gợn gàng tươm tất đấy thôi! Du nhủ thầm, rồi tự hiểu là cha muốn lấy vợ chứ nào vì con gái chứ. Mà đàn ông đã cần có một người đàn bà để mận nong thì sao cần được. Nên cuối cùng Du lẳng lặng dọn dẹp mâm cơm đi xuống bếp và chỉ để lại câu nói nhẹ tênh là: Thế thì tùy cha vậy!

Và sự việc tiếp theo đó rất dễ hiểu, cái nhà vốn dĩ chỉ có hai cha con giờ đây xuất hiện thêm người thứ ba. Cũng chẳng có tổ chức cưới hỏi gì đâu, ông Thạch báo với lối xóm trong con hẻm cụt ấy rằng: Tôi với cô Nhuệ đi đăng ký kết hôn rồi! Hai người đơn côi về sống chung một nhà cho ấm cúng!

Rồi mọi người xì xầm, ủa chứ cái Du con gái ông còn sống chung mà,

sao ông bảo mình "đơn cô"? Du giả điếc trước mấy câu thì thụp ấy, đứng giương mắt nhìn người đàn bà bước chân vào nhà mình với đuôi mắt xách lên trông hơi hiểm.

Ban đầu bà Nhuệ đối với Du khá ân cần, cũng chăm nom trước sau chu đáo. Nhưng chẳng hiểu sao, Du vẫn nhận ra có một rào cản nào đó khiến mình với người đàn bà này không thể gần nhau. Vì Du ghét có mẹ kế? Vì Du cảm giác trong cái nhìn triu mến của bà Nhuệ là điều gì đó không thật tâm? Hay vì thỉnh thoảng Du bắt gặp bà cứ lảo liên quan sát ngôi nhà nhỏ của mình bằng dáng vẻ thích thú âm thầm. Những lúc như thế, bất giác lòng Du xuất hiện một linh cảm xấu.

Cho đến ngày nọ, linh cảm của Du đã thành sự thật và cũng từ đây, mâu thuẫn trong mối quan hệ mẹ kế con chồng của họ bắt đầu mở màn. Hôm đó khi Du đi học về, thấy mỗi bà Nhuệ ở nhà đang ghi chép vào mảnh giấy nhỏ. Lát nữa ông Thạch sẽ về ăn cơm trưa mà giờ chưa thấy mâm cơm nào dọn ra, Du liền hỏi mẹ kế. Bình thường bà Nhuệ vẫn nói rất dịu dàng nhưng chẳng rõ đang bực bội chuyện gì mà bà liếc mắt nhìn Du:

- Mày không thấy tao đang bận việc à? Mày có thể tự nấu cơm mà.

Du ngạc nhiên, từ trước đến giờ bà Nhuệ không khi nào gọi nó bằng "mày", vẫn mẹ mẹ con con rất ngọt. Thấy Du cứ đứng ngây ra, bà Nhuệ gắt:

- Mày còn không đi nấu cơm để lát cha mày về đói à?

Im lặng chốc lát, Du lại hỏi:

- Mẹ đang làm gì vậy?

- Tao đánh đề, mày không thấy hả?

- Đánh đề? Chẳng phải cha đã nói mẹ không được làm thế ư?

- Cái con nhỏ này thiệt phiền phức, tao đánh đề để kiếm thêm tiền cho cái nhà này. Cha mày đi phụ hồ thì được bao nhiêu? Mày khỏi lo, ông cũng biết rồi.

Du ngạc nhiên lần hai, cha nó biết chuyện mà không ngăn ư? Du chẳng

tin, một người vất vả kiếm tiền như vậy thì làm sao để vợ làm cái chuyện "dễ dính vào nợ nần" thế này. Nó đi thẳng vào bếp nấu cơm và tự nhủ sẽ hỏi rõ khi ông về nhà.

Nhưng Du đã lầm, sự thật là ông Thạch biết vợ đánh đề mấy ngày qua rồi. Du chớp mắt nhìn ông khá lâu mới có thể cất tiếng hỏi:

- Cha đưa tiền cho bà ấy đánh đề sao?
- Bà đánh chút đỉnh thì có sao đâu nào.
- Cha kiếm được bao nhiêu tiền mà lại nghĩ như vậy?
- Cha để bà thử vận may, lỡ gỡ gạc được thì cũng có thêm tiền.
- Cha có biết bao nhiêu người đã mắc nợ vì đánh đề không?
- Mà nói ít thôi con ạ! Mà đừng dạy khôn cha nữa! Làm sao cha không biết mấy vụ đó! Thỉnh thoảng bà đánh đề thì có chết ai!

Du đứng sững ra đó, còn ông Thạch thì hằm hè bỏ lên trên gác ngủ. Một nỗi vì cảm giác khó chịu đè nặng trong lòng ngực, Du tựa người vào kệ bếp thấp chun để đứng vững. Đưa mắt nhìn gian nhà nhỏ tối om, cô bé mười sáu tuổi tự hỏi rồi chuyện tồi tệ nào sẽ xảy ra với cái gia đình này đây?

Và khoảng thời gian tiếp theo, bà Nhuệ càng ngày càng lộ rõ bản chất tham lam. Ban đầu bà Nhuệ còn giả vờ yêu thương Du, giả vờ là một người mẹ kế hiền lành ở trước mặt ông Thạch nhưng dần dà, bà cũng chẳng cần vờ vịt nữa mà tỏ rõ thái độ cay nghiệt dành cho Du để mặc chồng chứng kiến tất cả. Nhưng điều khiến đứa con gái mới lớn ấy đau đớn chính là sự im lặng của cha mình.

Không rõ từ khi nào, từ một người đàn ông bình thường mà ông Thạch trở nên nhu nhược trước bà Nhuệ. Là do ông không địch nổi sự chanh chua đánh đá của vợ hay vì bản tính ông vốn dĩ yếu đuối nên mới sợ bà ta? Bà Nhuệ chẳng làm gì ngoài việc ở nhà nằm chờ chồng đưa tiền, bà lại ăn xài phung phí và tiếp tục đánh đề. Cái gia đình nghèo khó bao

nhiều năm qua đều chắt chiu từng đồng, vậy mà giờ đây tiền ra như nước, tháng nào cũng thiếu hụt đến nỗi lao đao.

Nhiều lần Du bảo ông Thạch đừng đưa bà Nhuệ tiền nữa nhưng vô ích. Ông mắng Du đừng xen vào chuyện người lớn thế mà lại lặng thinh đưa tiền cho bà vợ tham lam. Nếu Du lên tiếng nói với bà Nhuệ thì chỉ nhận được cái liếc mắt cay nghiệt, những lời mắng mỏ đầy nhỉnh từ mẹ kế. Du bất lực trước cảnh gia đình mỗi lúc một khó khăn chồng chất, tiền bạc rơi vào túi tham không đáy của người đàn bà này. Du không có khả năng giải quyết mọi chuyện khi tuổi vẫn còn nhỏ, vẫn còn lệ thuộc vào ông Thạch.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dạo nọ, mối hiềm khích giữa Du với bà Nhuệ lên đến đỉnh điểm và đó cũng là lúc nó căm ghét người cha đã sống cùng mình mười mấy năm trời. Khi ấy Du phát hiện bà Nhuệ lén lấy số tiền ở trong tủ bếp mà nó có dành dụm để đóng tiền học phí và trang trải sinh hoạt hàng ngày. Du lao đến giật lấy tiền trong tay bà, nói to:

- Bà không được lấy số tiền này! Đó là của tôi!
- Mày đưa đây! Tiền của cha mày tức là tiền của tao! - Bà Nhuệ gằn giọng.
- Không! Bà lại lấy tiền đánh đề chứ gì?
- Đừng có nhiều lời! Hôm nay tao sẽ trúng, mày mau đưa đây!

Du nhất quyết không đưa, hai tay vò siết nắm tiền ít ỏi như thế đấy là phần mạng sống cuối cùng của mình. Bà Nhuệ mím môi, mắt long lên tức thì lao đến giật mạnh tay Du. Hai người giằng co qua lại cho đến khi nghe tiếng ông Thạch vang lên thì dừng lại:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Chỉ chờ có thể, bà Nhuệ đấm ngực gào lên với chồng rằng:

- Tôi chỉ lấy một chút tiền để đánh đề mà con gái cưng của ông không cho kìa!

Thấy cha nhìn mình, Du lắc đầu nói quả quyết:

- Đây là tiền con đóng học phí ngày mai, làm sao đưa bà ấy được!

Bà Nhuệ vờ nức nở rồi gất lên:

- Ông bảo nó trả tiền cho tôi đi!

Vẫn như mọi lần, ông Thạch chỉ biết răm rắp nghe theo vợ, liền bảo con gái:

- Du, đưa tiền cho mẹ đi con!

- Cha biết rõ bà ấy mang đi đánh đề mà! Rồi số tiền này cũng sẽ mất hết!

- Cha nói con nghe không?

Du kiên quyết giữ tiền đến cùng. Ông Thạch nghiêng rằng trước sự cứng đầu của Du, phân lại nghe bà Nhuệ quát: Con ông mà ông không làm gì được à? Ông liền tiến về phía Du với vẻ giận dữ, sự nhu nhược của một người đàn ông ở trước mặt vợ lại có thể biến thành sự hung bạo đối với đứa con. Chẳng nói lời nào, ông Thạch dang tay đánh mạnh vào vai Du khiến nó ngã xuống đất. Chưa kịp hoàn hồn, Du đã bị ông giật lấy tiền.

Giương mắt nhìn ông đưa tiền cho bà Nhuệ, Du ngồi sững sờ. Lần đầu tiên, cha thô bạo với nó. Lần đầu tiên, ông đánh nó. Cũng là lần đầu tiên nó nhận ra, mình đã mất đi người cha ấy rồi. Để mặc bờ vai đau buốt, Du bặm môi, nước mắt rơi lã chã ướt đầm mặt mày. Chẳng buồn lau, Du đứng bật dậy rồi lao lên phòng đóng sầm cửa lại.

Du ngồi bó gối trong góc tối, liên tục nức lên. Nó căm ghét bà Nhuệ, nhưng giờ thì càng căm ghét ông Thạch hơn nữa. Nó quỳ rửa mọi thứ, kể cả sự nhu nhược yếu đuối của ông. Ngày hôm đó, Du hiểu rằng chỉ còn lại bản thân mình mà thôi, không ai yêu thương, không ai bênh vực

chở che cho nó nữa. Du phải tự đứng lên chống chọi với tất cả để cứu lấy mình.

Kể từ dạo đó, Vân Du sống trong nhà như một chiếc bóng, chẳng nói gì với bà Nhuệ và ông Thạch ngoài những câu cần thiết. Bà Nhuệ gần như nắm giữ tiền trong nhà, và Du chẳng thể nào ngửa tay xin lấy một đồng nào từ bà ta nên quyết định đi làm thêm kiếm tiền. Chưa học xong lớp mười, Du biết mình sẽ khó tìm ra công việc thích hợp nhưng may thay cuối cùng nó cũng được nhận vào làm một chân bưng bê trong quán hủ tiếu. Cứ hễ chiều tan học, Du đến quán phụ việc rồi đến tối mịt mới về nhà với bộ dạng mệt lử.

Lúc đầu, Du chỉ đủ trang trải tiền sinh hoạt nhưng sau một thời gian chật chiu từng đồng thì nó đã có thể đóng học phí theo dạng gia đình khó khăn. Quen dần với nhịp sống lo toan, Du không còn thấy quá mệt mỏi như trước. Du vui vì từ giờ mình biết sống tự lập. Đại học, ước mơ và những hoạch định tương lai mở ra trước mắt.

Nhưng rồi một lần nữa, bị kịch lại đổ ập xuống cuộc đời cô bé mười sáu tuổi. Số phận của Du rẽ sang chiều hướng vô cùng nghiệt ngã...

Buổi chiều mưa tầm tã cuối tháng chín, Du đi học về với bộ dạng ướt nhem vì quên mang theo áo mưa. Dừng chiếc xe đạp cộc cạch ở trong sân, Du bước vội vào nhà. Bên trong đèn mở sáng trưng, Du bắt gặp bà Nhuệ đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt. Ông ta đeo kính, mặc vest, thân hình to béo trông như thể là kẻ có nhiều tiền.

Nhác thấy Du, bà Nhuệ lên tiếng, tự dưng nghe nhẹ nhàng đến kỳ lạ:

- Con về rồi hả? Đến chào chú một tiếng đi nào.

Dù chẳng biết bà Nhuệ đang vờ vịt chuyện gì nhưng Du vẫn giữ chút thể diện cho mẹ kế, cúi chào một tiếng. Lúc ngược mặt lên, Du phát hiện đôi mắt của người đàn ông đó đang hướng vào mình đăm đăm, sau đó là cái nhìn hau háu hết như nhìn thấy miếng mồi béo bở. Nổi thèm muốn chột xuất hiện trên mặt ông ta và nó khiến Du cảm giác bất an lẫn lo lắng. Du không ở lại lâu hơn mà đi nhanh lên phòng. Trên những bậc cầu thang, nó nghe hai người nọ thì thầm gì đó với nhau.

Du vào phòng và bấm chốt cửa vì không an tâm. Vừa lúc, Du nghe tiếng xe gắn máy kêu rền rĩ ở dưới nhà thì biết là ông Thạch đã về. Sự xuất hiện của ông khiến lòng yên tâm hơn, Du lấy quần áo đi tắm. Nửa tiếng sau rời phòng tắm, trên đường Du trở về phòng mình thì nghe âm thanh tranh cãi khá nhỏ ở dưới nhà. Hình như là của ông Thạch và bà Huệ, nhưng Du chẳng quan tâm.

Nhìn màn mưa giăng ngoài cửa sổ, Du tranh thủ ngủ một giấc. Đặt lưng xuống chiếc nệm chiếu mỏng tanh, Du nhắm mắt nghe tiếng mưa rơi dữ dội trên mái nhà.

Căn phòng nhỏ tối om, và khi Du sắp chìm vào giấc ngủ thì bất chợt tiếng bước chân vang lên trên từng bậc thang gỗ ọp ẹp. Du mơ màng cứ nghĩ là ông Thạch, nhưng đột ngột chốt cửa kêu tách thật khê rồi ai đó bước vào phòng. Tức thì Du mở mắt ra, trong bóng tối mờ mờ nơi đây hiện ra một bóng dáng đàn ông to lớn. Du chưa kịp bật dậy thì ông ta đã dùng tay bịt chặt miệng rồi đè nó xuống.

Tim đập mạnh, máu chảy dồn dập, nỗi sợ hãi bủa vây khắp người khi Du trông rõ gương mặt ham muốn của gã đàn ông mặc vest ban nãy. Biết rõ chuyện kinh khủng sắp xảy ra với mình, Du cố hết sức vùng vẫy để thoát thân nhưng đứa con gái mười sáu tuổi không thể địch nổi sức mạnh của gã đàn ông to lớn khỏe mạnh. Bị bịt miệng, giọng Du nghẹn ứ kêu ư ư trong cổ họng, nghe rõ hơi thở dồn dập từ ông ta cùng câu nói lạc dần:

- Đừng sợ, anh không làm bé đau đâu... Ngoan đi, anh cho tiền.

Dứt lời, ông ta kéo xộc chiếc áo thun lên tới cổ Du, đôi tay thô ráp tham lam sờ soạng khắp thân thể mới lớn của đứa con gái. Du sợ hãi vô cùng cứ lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt chảy ra đầm đìa. Rồi ông ta tuột mạnh quần Du xuống, Du kêu cứu tuyệt vọng trong thinh lặng đồng thời giãy giụa đôi chân liên tục. Cơ thể nặng trĩu của ông ta đè mạnh xuống người Du như dán chặt nó vào chiếc nệm.

Biết bản thân không thể tự thoát, Du ngoẹo đầu nhìn về phía cửa phòng khép hờ cầu mong ai đó hãy cứu mình. Qua khe hở của cánh cửa và qua làn nước mắt nhoe nhoẹt, Du trông rõ bà Huệ đang đứng bên ngoài với vẻ mặt vô cảm lẫn dừng đọng. Đôi mắt ngập nước của Du chỉ nhận lấy tia nhìn chằm chằm tàn nhẫn từ bà ta. Và ngay bên cạnh, ông Thạch

đang đứng yên.

Du thấy ông nhìn vào phòng rồi lại lảng đi né tránh, đôi tay siết chặt đầy sốt ruột. Chắc rằng ông biết con gái đang đau đớn nhưng sự nhu nhược, yếu đuối khiến người cha đó đã lựa chọn việc im lặng thay vì bảo vệ nó. Du nhìn về phía ông Thạch đầy cầu xin, tiếng kêu cứu thảm thiết nén chặt trong cổ họng.

Cha ơi cứu con với! Làm ơn cứu con! Xin cha đừng đối xử với con như thế!

Không biết tiếng kêu cứu vô vọng đó đã bật lên trong đầu Du bao nhiêu lần. Cuối cùng điều Du nhớ chỉ là thân thể bị giày vò, cái đau nhói ở phần dưới và hình ảnh người cha nhẫn tâm ở bên ngoài cánh cửa đóng lại trong đáy mắt mờ nhạt lẫn tối sầm. Rồi tiếng bà Nhuệ nói: Tôi vay "nóng" nếu không có tiền trả thì chúng sẽ giết tôi! Để con gái ông chịu khổ một chút thì có sao? Ông Thạch thốt lên: Nhưng tội con Du... Bà Nhuệ gắt khề: Vậy ông muốn xã hội đen xử lý cái nhà này à? Sau đó là một sự im lặng kéo dài.

Mưa vẫn tầm tã không ngớt. Bên trong ngôi nhà nhỏ, một cuộc mua bán trình tiết đã diễn ra và đứa con gái phải chịu đựng nỗi đau, sự tủ nhục cùng cực.

... Du nằm bất động trên chiếc nệm nhàu nhĩ, thân thể trần truồng lạnh ngắt, mắt nhìn trừng trừng lên trần phòng tối đen. Du mất hết cảm giác rồi, kể cả hơi thở của chính mình cũng vô thực. Đôi mắt ráo hoảnh bị vắt khô nước mắt, đầu óc Du trống rỗng chẳng tồn tại bất kỳ điều gì ngoài những khung hình mang rợn đầy ám ảnh vừa diễn ra.

Du đau lắm, khắp mọi nơi trên người, trong tâm hồn mỏng manh bị giày xéo. Du hận, nỗi căm hận dữ dội. Ngồi dậy một cách vô thức, Du nhìn xuống vết máu đỏ thẫm. Chỗ đó vẫn còn đau rát, và bây giờ Du mới đủ sức mà gào khóc.

Bà Nhuệ và ông Thạch biến sắc khi thấy Du từ trên gác bước xuống với quần áo xộc xệch, tay cầm con dao cùng gương mặt phần uất cực độ. Hai người bước lùi vào góc nhà, sợ Du không kìm được mà lao đến đâm chết mình.

- Du, nghe cha nói... - Giọng ông Thạch run run.

- Mày đừng làm liều! Muốn vô tù hả? - Bà Nhuệ nuốt nước bọt khô ran.

Ánh mắt tuy căm phẫn nhưng kỳ thật Du không nhận thức rõ hành động hiện tại. Mọi suy nghĩ đều biến mất, trắng xóa nên Du vẫn đứng yên với con dao sắc lẹm. Đột ngột, Du phát hiện trên tay bà Nhuệ đang cầm một cọc tiền. Dĩ nhiên nó hiểu ra, đó là số tiền mà gã đàn ông thối nát kia dùng để mua trinh tiết của mình. Cấn chặt môi đến rỉ máu, Du điên tiết lao đến trong tiếng la của hai người kia. Nhưng Du không giết họ mà giật lấy tiền rồi bỏ chạy dưới cơn mưa chưa ngớt hạt.

Vân Du được một người phụ nữ tốt bụng đưa về nhà sau khi trông thấy nó ngồi bệt dưới mái hiên của ngôi miếu nhỏ. Bà tên Sáu Lượm, chủ của khu nhà trọ tồi tàn, sống một thân một mình không chồng con. Có lẽ vì vậy mà lúc bắt gặp cái cảnh đứa con gái nhỏ tuổi trong bộ quần áo ướt mưa, đôi chân trần tím tái và ngồi co ro lạnh căm bên bức tường đồ nát thì bà thương cảm vô cùng. Bà hỏi gì, Du cũng lắc đầu chẳng nói. Riêng cái tên thì bà biết nó tên Vân Du.

Bà Lượm bảo Du ở lại đây. Du có vẻ tàn nhẫn, thấy thế bà nói còn một căn phòng trọ nhỏ hơn tối không ai thuê mượn gì, nếu Du muốn thì cứ ở tạm rồi mỗi tháng trả chút tiền. Nghĩ bản thân cũng chẳng còn nơi nào để về nên Du gật đầu. Vậy là cuộc sống mới của Du bắt đầu từ ngày hôm đó.

Du bỏ học, bắt đầu bươn trải kiếm sống. Du tìm đủ mọi việc, ai thuê gì thì làm nấy sống tạm qua ngày. Mớ tiền lấy được của bà Nhuệ, Du giữ đó chứ không sử dụng đến vì mỗi khi thấy chúng là nỗi đau đớn và căm hận cứ trỗi dậy. Du muốn trả thù bà Nhuệ lẫn ông Thạch, mớ số tiền này chắc chắn họ sẽ lao đao khốn khổ với bọn cho vay nặng lãi.

Và Du cứ sống như thế, không người thân, không mục đích hay mơ ước gì. Ngày đi làm thuê, tối về ngủ vùi để quên đi mọi thứ. Sống, bởi cuộc đời chưa cho Du chết. Có lẽ do bản năng sinh tồn nên Du thường gạt đi ý nghĩ tự tử. Du muốn vươn lên sống lại cuộc đời mới nhưng chẳng có ai, chẳng điều gì kéo nó dậy. Để rồi một bất ngờ đã xảy ra, không rõ là sự bất hạnh hay là món quà mà số phận mang đến khi hai tháng sau Du phát

hiện mình mang thai.

Lúc đầu Du hoang mang lẫn sợ hãi, bản thân chỉ mới mười sáu tuổi, lại chẳng có nghề nghiệp ổn định. Chưa kể, đứa bé này được hình thành từ nỗi giày vò, đớn đau lẫn tủi nhục của buổi chiều mưa đó. Nó là giọt máu của gã đàn ông bản thủ, khôn nạn. Đặt tay lên bụng và Du tự nhủ, phải phá bỏ cái thai đáng quyền rũ này!

Nhưng dường như ông trời cho phép đứa trẻ ấy sống khi mà sau cùng Du đã không phá thai. Bà Lượm biết chuyện nên khuyên Du giữ lại, nếu không thì cho bà nhận nuôi. Một điều nào đó, phải chăng là tình mẫu tử, khiến Du chẳng đành lòng bỏ con. Nhờ sự chăm sóc của bà Lượm, Du sinh ra một bé gái khi bước qua tuổi mười bảy.

Trước đó Du nghĩ mình không thể nào nhìn nhận, ẵm bồng hay chăm sóc đứa con ấy thế nhưng khi vừa trông thấy gương mặt say giấc của con bé thì Du rơi nước mắt. Du cảm giác bản thân như được sống một lần nữa, có thể yêu thương và sống vì một ai đó. Và Du quyết định nuôi dưỡng Hoàng Oanh.

Có thêm đứa con, cuộc sống của Du trở nên khó khăn nhưng lại hạnh phúc hơn. Du dùng số tiền cất giữ kia để nuôi con. Khi Hoàng Oanh hơn một tuổi, Du tìm được công việc bán thời gian trong một siêu thị nhỏ. Ngày ngày Du gửi bé Oanh cho bà Lượm chăm sóc, tối về nhà nấu cơm rồi chơi đùa cùng con. Nhờ có Oanh mà cuộc sống của Du thay đổi từng chút, hạnh phúc hơn và ấm áp hơn.

Những tháng ngày khổ cực đầy tiếng cười của hai mẹ con cứ thế trôi đi. Cho đến bốn năm sau, ông Thạch thỉnh thoảng tìm ra căn phòng trọ đó. Du đứng sững khi thấy một gương mặt già nua đen đúa quen thuộc xuất hiện ngay trước cửa. Chỉ vừa nhìn ông thôi là quá khứ bất hạnh năm ấy lại ùa về khiến lòng Du quặn lên nỗi đau đớn khó tả. Du không biết vì sao ông Thạch lại tìm được đến đây.

- Du à...

Vừa nghe hai tiếng gọi đó là Du đã mím môi, đôi mắt vẫn lên tia giận dữ:

- Ông nhìn nhầm rồi! Tôi không phải con ông! Tôi không có cha!

Ông Thạch chấp hai tay, dánh vè khỏ sở đau xót trước thái độ chối bỏ của con:

- Du à, cha xin lỗi! Cha biết sai rồi! Từ ngày con bỏ đi, không ngày nào là cha không quyền rửa chính mình! Đến nỗi cha muốn chết quách cho xong!

- Thế sao ông không chết đi?

- Cha muốn tìm được con, rồi cha sẽ chết trước mặt con để tạ tội! Du à...!

Du toan hét lên thì chợt, bé Oanh đứng phía sau lưng mẹ liền hỏi ngây ngô:

- Mẹ Du ơi, ông ấy là ai ạ?

Du quay qua nhìn con gái đang nghiêng đầu khó hiểu. Về phía ông Thạch, đôi mắt nhăn nheo đầm đìa nước bỗng sáng bừng lên bởi thấy đứa bé gái với gương mặt bầu bĩnh lạnh lợi, mắt tròn xoe ngơ ngác nhìn mình chăm chú. Ông trông nó rất giống Du và còn gọi Du bằng "mẹ" thì dường như hiểu ra mọi chuyện.

- Nó là con của con hả Du?

- Ông về đi! Nó là ai không liên quan đến ông!

- Vậy cha nó là...

- Con tôi không có cha! Nó không cần cha!

Tiếng hét tức tưởi và dánh vè kích động của Du khiến ông Thạch chợt nghĩ đến gã đàn ông to béo vào buổi chiều mưa tầm tã. Cái gã mà ông không đủ dũng cảm đuổi đi để bảo vệ đứa con gái đang bị cưỡng hiếp. Vô cùng đau đớn, ông Thạch bước nhanh vào nhà khiến Du chẳng kịp ngăn lại, cúi xuống nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cháu gái. Giọng ông run rẩy khi nhìn sâu vào đôi mắt ngơ ngác kia:

- Cháu ngoan... là ông ngoại đây...

- Ông ngoại là gì ạ?

Bé Oanh vừa hỏi xong là Du đã đẩy ông Thạch ra xa con bé, hét to:

- Đừng có đụng vào con gái tôi! Ông đi đi!

- Du, hãy cho cha được nhận cháu...

- Không! Con tôi chẳng cần cha hay ông ngoại gì cả!

- Du ơi, hãy cho cha chuộc lỗi với con! Cha sẽ bù đắp cho con, cha sẽ yêu thương chăm sóc con bé! Cha hứa không cho bà Nhuệ biết chỗ con sống đâu! Cha hứa trên chính mạng sống của mình! Con cho cha đến thăm cháu...

Du đẩy mạnh ông Thạch ra ngoài, đóng sầm cửa. Nghe âm thanh gọi liên tục bên ngoài, Du bịt tai lại rồi ngồi bệt dưới đất, mắt đỏ hoe. Bé Oanh ngồi xồm, ngược nhìn hỏi: Sao mẹ khóc ạ? Du liền ôm chầm lấy con gái, nước mắt chảy dài...

Kể từ dạo đó, ngày nào ông Thạch cũng tìm đến căn phòng trọ dù trời mưa hay nắng. Thậm chí nghe Du gào hét rồi đuổi đi ra sao ông vẫn chịu đựng để có thể ở bên cạnh con gái và chăm sóc cháu. Dần dà, bé Oanh quen mặt ông lại còn biết gọi hai tiếng "ông ngoại". Nó thích lắm vì ông rất chiều mình nhưng mãi nó vẫn không hiểu tại sao mẹ lại giận dữ và ghét bỏ ông như thế.

Một buổi chiều tháng ba hai năm sau, Vân Du đang ngồi chờ ở bệnh viện đa khoa với vẻ sốt ruột và lo lắng. Vừa nãy tan ca sớm, Du trở về nhà thì nghe bà Lụa báo Hoàng Oanh bị sốt còn ói mửa nữa nên cần đưa đến bệnh viện gấp. Thế là Du bế bé Oanh chạy vội đến đây nhờ bác sĩ chữa giúp. Bệnh viện khá đông, một tiếng sau bé Oanh mới được đưa vào phòng khám. Vị bác sĩ trung niên nói con gái Du đã giảm sốt, tình hình ổn rồi. Bây giờ bé Oanh sẽ được đưa vào phòng bệnh ở Khoa nhi, ở đây sẽ có bác sĩ kiểm tra và theo dõi bệnh tình kỹ lưỡng cho nó. Du cảm ơn ông rồi nhìn con đang ngủ say.

Phòng bệnh có khá nhiều trẻ em, những người cha người mẹ mang

gương mặt lo lắng ngồi túc trực bên cạnh chăm sóc con. Giường bé Oanh nằm trong góc phòng, bên cạnh Du cứ vuốt nhẹ lồng ngực nhỏ đang thở ra đều đều. Lát sau, một giọng nói trầm vang lên:

- Đây là giường của bệnh nhi Hoàng Oanh?

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Du quay qua thì thấy một chàng bác sĩ trẻ tuổi đeo kính, dáng người trung bình, nét mặt hiền lành cùng nụ cười trù mên. Du đứng dậy cúi chào, vị bác sĩ nói:

- Chào chị, tôi là bác sĩ Dương điều trị ở Khoa nhi. Tôi nghe y tá báo có một bé bị sốt cao vừa đưa vào đây nên đến xem bệnh thế nào.

Du gật đầu đứng lùi qua bên cạnh để bác sĩ Dương khám bệnh cho bé Oanh. Kiểm tra tình hình xong, anh bảo Du rằng:

- Hiện tại bé không sao nhưng cần ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày để xem có biến chứng gì khác.

- Cháu phải ở lại bao lâu vậy bác sĩ?

- Cũng cần một đến hai tuần, sốt ở trẻ nhỏ thường nguy hiểm. Chị bận việc gì à?

- Tôi làm công việc theo ca, thời gian không cố định. Bác sĩ có thể cho thuốc và tôi đưa cháu về vì ở nhà có người chăm sóc.

- Sao chị không nói người đó vào đây chăm cháu hộ?

- Vì bà ấy chỉ là chủ nhà trọ nơi tôi đang sống chứ không phải người thân.

- Theo tôi cháu Oanh cần ở lại đây ít nhất một tuần nữa bởi nếu con sốt

tái phát mà không đưa đi bệnh viện kịp thời e là sẽ xảy ra hậu quả khôn lường. Chị chịu khó sắp xếp thời gian hoặc nhờ bà ấy vào chăm nom vài ngày.

Du nén tiếng thở dài, lòng đang nghĩ làm cách nào để vẹn đôi đường.

Về đến nhà trọ, Du ngỏ lời với bà Lượm về chuyện ở bệnh viện. Nghe xong, bà chặc lưỡi bảo không phải là không muốn giúp Du nhưng kẹt nỗi đạo này hai cái chân đau nhức kinh khủng, bác sĩ dặn không được đi lại nhiều mà phải nghỉ ngơi. Bà còn nói thêm, nhà trọ đang xuống cấp nên phải tranh thủ sửa sang lại để có khách.

Du nghe lòng nặng nề, nếu nghỉ việc để chăm con thì lấy tiền đâu mà đóng viện phí, thuốc thang. Còn nếu bỏ con một mình trong bệnh viện làm sao Du yên tâm. Thật là khó xử! Trông thế, bà Lượm nhắc khéo:

- Chẳng phải còn cha con à? Thấy ông cứ cách ngày là đến thăm bé Oanh, vậy sao không nhờ ông vô chăm cho nó.

- Con không thích ông ấy chăm sóc bé Oanh!

- Ôi con ơi, mày phải nghĩ cho con gái mình chứ! Con đi làm kiếm tiền trả viện phí, bé Oanh ở trông một mình sao được. Cha con làm phụ hồ, đâu phải lúc nào cũng có người xây nhà đâu. Nghe lời dì, nói ông vô bệnh viện chăm sóc bé Oanh đi.

Nghe bà Lượm khuyên nhủ đủ điều, Du thấy phân vân lắm. Chẳng lẽ đành phải nhờ ông Thạch vào chăm sóc cho bé Oanh? Cô thở dài thật dài.

Sáng hôm sau, Du vào bệnh viện, đi theo sau dĩ nhiên là ông Thạch. Vừa đến nhà trọ là ông nghe Du bảo bé Oanh sốt phải vào bệnh viện vài ngày, và muốn ông ở trong đó chăm sóc cháu. Ông Thạch gật đầu liền. Du nghĩ, tất cả đều vì con gái nên mới đi đến cách này chứ không phải bản thân đã tha thứ hay chấp nhận người cha nhẫn tâm ấy. Chỉ cần chịu khó một tuần thôi là mọi thứ sẽ trở lại như cũ.

Bé Oanh mừng rỡ khi thấy mẹ và ông ngoại. Hôm qua còn sốt, ngủ li bì thế mà hôm nay trông nó đã khỏe hơn, còn cười rất tươi nữa. Lúc cha con Du bước vào phòng bệnh thì bác sĩ Dương đang khám cho bé Oanh.

Chào ông Thạch vài câu, bác sĩ Dương cùng Du đi ra ngoài nói chuyện.

- Ông ấy là ông ngoại của cháu Oanh à?

- Dạ, tạm thời ông ấy sẽ ở đây chăm sóc cháu.

- Thế là tốt rồi. Chị đi làm ca như vậy chắc kinh tế cũng khó khăn nhỉ?

- Tôi sẽ cố gắng thừa bác sĩ, con bệnh thì khó khăn mấy cũng phải chữa trị.

- Vậy chị cố gắng. Chị yên tâm, tôi sẽ lưu ý đến cháu Oanh nhiều hơn.

Du mỉm cười cảm ơn. Dõi theo bóng áo blouse khuất sau góc cua hành lang, Du thấy thật may mắn khi gặp một bác sĩ tốt bụng như Dương.

Bé Oanh ở trong bệnh viện gần hai tuần. Thời gian đó, Du tranh thủ xin làm ca sáng và trưa, chiều tối vào thăm con. Ông Thạch vẫn ở bên cạnh chăm sóc cháu mỗi ngày. Còn bác sĩ Dương thường xuyên kiểm tra tình hình bé Oanh, thỉnh thoảng nói chuyện với Du vài lần. Sự thân thiện của anh làm Du thấy thoải mái. Đặc biệt, bác sĩ Dương không hỏi gì về cha của Oanh hay thắc mắc vì sao Du lại có con khi tuổi còn quá trẻ. Đó là điều khiến Du thấy nhẹ nhõm.

Mọi chuyện cứ diễn ra bình thường cho đến buổi chiều nọ, Du bất ngờ gặp lại người đàn bà độc ác đó. Hôm ấy Du không thấy con gái ở trong phòng bệnh liền hỏi cô hộ lý thì nghe nói ông Thạch dẫn bé Oanh ra ngoài khuôn viên dạo chơi. Lúc Du đến nơi thì bỗng nghe tiếng cãi vã của ông Thạch với một người đàn bà. Chất giọng rất quen thuộc...

- Hai năm nay, tôi thấy ông lén đi đâu đó thì đâm ra nghi ngờ nhưng không lần nào bám theo ông được. Hôm nay trời thương nên có người báo cho tôi biết chỗ này. Hóa ra là ông đi tàng tịu bên ngoài rồi sinh ra con nhỏ này hả?

- Bà điên khùng vừa thôi! Ai nói nó là con tôi chứ? Nó là...

- Là ai? Ông nói rõ mau!

Du bất động vì nhận ra giọng la lối, chua chát này là của ai. Lập tức Du chạy đến và trông cảnh Oanh đang sợ hãi núp sau lưng ông ngoại, còn ông Thạch thì giận dữ. Du đưa mắt sang người đàn bà đối diện, chính là cái kẻ đã hại cuộc đời mình sáu năm trước, bà Nhuệ. Mau chóng, Du bước đến nắm tay con gái kéo về phía mình. Sau vài giây ngỡ ngàng, bà Nhuệ nheo mắt nhìn đầy ngạc nhiên:

- À, ra là mày! Cái đứa dám cướp tiền của tao rồi bỏ chạy! Mày đã ở đâu suốt mấy năm qua hả? Hai cha con mày gặp nhau khi nào?

Du mím môi, chỉ tay về phía cổng bệnh viện thật dứt khoát, rồi quát lớn:

- Bà cút đi! Đừng có xuất hiện trước mặt tôi!

- Tao đi tìm cha mày chứ làm gì biết mày ở đây! Mày lấy tiền của tao rồi bỏ đi đâu? Còn con nhỏ đó là gì của mày? Mày giúp ông giấu con đàn bà nào hả?

Bà Nhuệ vừa dứt lời thì bé Oanh nép sát vào chân Du, miệng kêu khê "mẹ ời". Du xoay qua trấn an con gái đừng sợ. Đối diện, bà Nhuệ kinh ngạc lần hai. Tiếp theo, bà ta nhanh chóng hiểu ra đứa trẻ này không phải con gái ông Thạch mà là...

- Chà, vậy ra mày đã có con rồi sao? Mày quen thằng nào rồi đẻ ra nó hả?

- Tôi nói bà cút đi! Tôi quen ai, đẻ ra ai là chuyện của tôi!

Bà Nhuệ kín đáo quan sát bé Oanh đang sợ sệt. Vừa nhìn, bà vừa đoán nó cũng tầm năm, sáu tuổi rồi. Du bỏ nhà đi cũng gần ấy thời gian còn gì. Bỗng nhiên, hình ảnh gã đàn ông to béo bà đưa về nhà vào buổi chiều mưa năm đó hiện ra.

- Tao biết cha nó là ai rồi, có phải là gã đó không?

Câu nói thích thú của bà Nhuệ như mũi dao cứa vào vết thương đau đớn trong quá khứ, khiến sự căm phẫn vốn đã ngủ yên nay lại phun trào dữ dội trong Du.

- Khốn nạn! Bà đừng có nói bậy bạ trước mặt con gái tôi! Nếu bà không rời khỏi đây thì đừng trách tôi không kìm được mà giết chết bà!

Bà Nhuệ chưng hửng trước lời đe dọa táo tợn kia. Sợ xảy ra chuyện, ông Thạch không còn cách nào khác phải kéo vợ đi ra ngoài cổng, lớn tiếng bảo về nhà mau! Tiếng la lối của bà ta hòa lẫn trong tiếng xe cộ ồn ào. Bấy giờ ánh mắt Du mới dịu lại, bản thân chẳng ngờ người đàn bà đó tìm được đến đây.

- Mẹ Du, đó là ai mà hung dữ thế mẹ?

Nghe Oanh hỏi, Du liền cúi xuống trả lời rằng:

- Đó là người xấu, lần sau gặp bà ấy con phải tránh xa, nhớ chưa!

- Dạ... nhưng ban nãy ông ngoại nói đó là bà ngoại kế của bé Oanh.

- Không phải! Bà ta không phải là bà ngoại của con, ông ngoại sai rồi!

Bé Oanh gãi đầu khó hiểu, sao mẹ và ông lại nói khác nhau? Nhìn con gái, Du bất giác thấy sợ hãi. Người đàn bà cay độc ấy sẽ làm gì tiếp theo? Liệu bà ta có tìm đến Oanh lần nữa rồi gây ra chuyện xấu xa gì với nó? Du tự nhủ sẽ gọi điện yêu cầu ông Thạch đừng đến bệnh viện nữa, Du sẽ chăm sóc cho con. Oanh sắp xuất viện rồi, Du sẽ đưa con bé đi đâu đó thật xa để không ai tìm thấy hai mẹ con nữa...

Nhưng dự định trốn chạy đó đã không thành khi số phận không muốn mở ra cho Du một lối thoát. Và cũng chính người đàn bà đó tiếp tục mang đến bi kịch cho cô.

Đêm cuối cùng ở trong bệnh viện mưa tầm tã, Du thanh toán viện phí xong thì trở lại phòng bệnh. Khi vừa bước vào thì Du thoáng sững người bởi thấy bà Nhuệ đang nói gì với bé Oanh, điều quan trọng là bên cạnh còn có một người đàn ông lạ mặt. Một nỗi sợ hãi chẳng rõ nguyên do cuộn trào trong lòng bởi Du trông cảnh ông ta nở nụ cười khi quan sát khắp người con bé. Tức thì, Du bước đến đẩy hai người đó ra xa. Bà Nhuệ chơi với suýt té, đảo mắt nhìn Du đầy hậm hực.

- Các người định làm gì con gái tôi?

Bà Nhuệ ra dấu cho người đàn ông kia ra ngoài. Du lại tiếp tục hỏi, khá to:

- Bà muốn gì hả? Ông ta là ai?

Phòng bệnh hơi vắng, nhưng vẫn có vài người quay qua nhìn vì tò mò. Bà Nhuệ không muốn gây chú ý nên hạ giọng:

- Mà mày muốn người ta biết chuyện hay sao mà còn la lớn? Tao vào thăm cháu ngoại không được ư? Còn người ban nãy là khách của tao.

- Nghĩa là sao?

Gương mặt đang bình thường chợt chuyển qua lạnh băng, bà Nhuệ đay nghiến:

- Mày có biết vì mày cướp đi số tiền đó mà tao khổ sở thế nào không? Bọn xã hội đen đánh tao nhập viện, tao phải đi mượn khắp nơi mới trả hết cho chúng!

- Số tiền ấy là do bà hại đời tôi mà có được, dĩ nhiên nó phải thuộc về tôi.

- Mày giỏi lắm, tao sẽ bắt mày trả lại cho tao gấp đôi.

- Tôi nghèo lắm không có tiền đâu, bà đòi thế nào cũng vậy.

- Tao biết nên tao sẽ dùng cách khác để lấy lại.

Cái nhìn của Du sắc lạnh, hàm ý muốn hỏi bà ta định làm gì. Nở nụ cười gian trá, bà Nhuệ lia mắt qua bé Oanh đang rụt rè giữ chặt lấy tay mẹ, buông một câu:

- Con gái mày sẽ thay mày trả nợ cho tao, hiểu chứ? Có nhiều tên đàn ông mang thú vui thích trẻ con, giống như con mày...

Du sững sờ khi hiểu ra mục đích bà Nhuệ đến đây cũng như sự xuất hiện của gã đàn ông lạ mặt ban nãy. Người đàn bà bất nhân đó, một lần nữa

lại giở cái trò đê tiện đã từng làm với Du, lên đưa con gái nhỏ của cô.

- Bà cứ thử đụng vào Hoàng Oanh xem...

Trông đôi mắt Du tức lửa và đầy giận dữ, bà Nhuệ càng thêm thách thức:

- Mày làm gì nào, báo công an hả? Rồi mọi người sẽ biết chuyện mày bị làm nhục, mày chưa đủ xấu hổ hay sao mà còn để con mày hứng chịu cái nhìn khinh bỉ từ người đời? Hiện giờ tao chưa làm gì nó đâu nhưng không biết chừng ngày nào đó tao sẽ dắt nó đi đấy. Có mà giữ lấy con gái mày.

Hai bàn tay siết chặt và cả người như run lên, Du cảm nhận rõ một sự phẫn uất cực độ đang cuộn lên trong lòng. Thứ xúc cảm mãnh liệt ấy chẳng khác nào cơn sóng thần đập vào bờ, phá tan rồi nhấn chìm tất cả chướng ngại vật trên đường nó đi. Lúc đó Du gần như mất lý trí, trong đầu tồn tại những mớ suy nghĩ hỗn loạn, điên cuồng. Điều Du biết rõ nhất chỉ là bà Nhuệ muốn làm hại đứa con gái bé bỏng của mình. Du không muốn bị kịch lặp lại, đời cô khổ một lần là đủ lắm rồi!

Đúng lúc bác sĩ Dương đi vào để trao đổi với Du vài chuyện trước khi bé Oanh ra viện vào sáng mai. Bà Nhuệ thấy thế liền quay lưng rời đi.

Hình như bác sĩ Dương đã nói gì đó nhưng Du không còn nghe thấy nữa. Thứ duy nhất đọng lại trong đáy mắt sâu hút tối tăm lần đáng sợ ấy là bóng dáng bà Nhuệ đứng đỉnh bước đến cửa phòng. Du biết nếu người đàn bà mất tính người đó còn sống thì cuộc đời mình sẽ chẳng bao giờ được giải thoát. Du cứ nghĩ đến bé Oanh, và nỗi sợ hãi thôi thúc khiến cô chấp nhận trở thành quỷ dữ.

Du mau chóng giật lấy cây kéo nằm trên chiếc xe đẩy gần đó, lao đến xô mạnh khiến bà Nhuệ bất ngờ ngã vào cửa phòng vừa mở ra. Nỗi căm phẫn làm Du không chùng chừ mà cầm kéo giơ lên cao. Đúng lúc ấy bên ngoài sấm sét rền vang ầm ỹ. Du đâm mạnh mũi kéo sắc bén vào lưng bà Nhuệ, bà ta thét lên thảm thiết.

Bé Oanh giật mình, sợ hãi nhảy xuống giường núp sau chiếc tủ cao. Những người trong phòng bệnh thất kinh liền ôm lấy con, chạy ra ngoài kêu lớn. Bác sĩ Dương hét hoảng chạy vào cầm tay Du giữ lại. Mất tự chủ, Du như kẻ điên đâm mạnh kéo vào ngực anh. Nhưng khoảnh khắc

đó, Du không hề nhận ra việc mình vừa làm cũng như chàng bác sĩ đã ngã vật xuống tự lúc nào. Du chỉ mang một ý định duy nhất, giết bà Nhuệ!

Bà Nhuệ há hốc, thân thể mềm nhũn rơi nhẹ xuống đất. Bấy giờ Du mới lấy lại ý thức đồng thời đưa mắt quan sát căn phòng ngổn ngang vật dụng y tế và bác sĩ Dương bất động trong vũng máu. Tiếp theo, Du nghe tiếng la thất thanh của cô hộ lí...

Vân Du nấc khẽ một tiếng khô khốc như người ta bị hóc miếng táo. Chỉ mới mấy tháng thôi, sự việc hãi hùng vào buổi chiều mưa hôm đó vẫn hiện ra rất rõ, nỗi đau cũng rất rõ. Du hơi co người lại, nỗi sợ lẫn tủi hổ đeo bám trên từng mạch máu, thớ thịt.

Về phần Đồng Văn chỉ biết ngồi bất động, cái nhìn có chút thất thần lẫn kinh ngạc. Văn biết Du đang mang một nỗi đau thâm kín nhưng chẳng ngờ nó lại tàn nhẫn đến vậy. Một đứa bé gái mười sáu tuổi bị cưỡng hiếp trước sự bỏ mặc của cha ruột lẫn mẹ kế. Văn cứ muốn tìm ra bí mật của Du, ấy vậy giờ anh mới nhận ra rằng mình đang giày vò cô bằng chính cái quá khứ bất hạnh kia.

- Chuyện tiếp theo sau đó thì bác sĩ cũng đã biết rồi.

Du kết thúc câu chuyện bằng một lời kết nghe khô ran. Văn vẫn ngồi lặng thinh, kể cả việc suy nghĩ cũng không. Dẫu chỉ là người ngoài cuộc, nhưng bất giác Văn cũng thấy trống rỗng kỳ lạ cứ hệt như cảm xúc của Du khi đó. Văn chỉ thấy rằng, cuộc đời chẳng khác gì một tảng băng trôi, phần chìm bao giờ cũng nhiều hơn phần nổi. Những nỗi lòng, những bí mật luôn ẩn chìm dưới mặt nước.

Và hẳn giờ đây, chàng bác sĩ tâm lí chợt hiểu thêm về con người. Chúng ta thường ganh tị với hạnh phúc của người khác. Khi nhìn họ cười, ta lại nghĩ vì sao mình lại phải gặp bất hạnh? Nhưng kỳ thật là, dù trẻ hay già, dù nghèo hay giàu, dù thành đạt hay thất bại, dù xinh đẹp hay xấu xí và thậm chí dù có người luôn nở nụ cười thì tất cả chúng ta đều đang gánh lấy những nỗi đau không thể nói ra.

Vài phút im lặng trôi qua, Văn khẽ khàng lên tiếng:

- Với bà Nhuệ là cô sát, có thể hành vi này sẽ khiến tội nặng thêm.

Du ngược nhìn Văn, không đau khổ hay oán hận, một đôi mắt trong veo rảo hoảnh:

- Bà ta làm hại cuộc đời tôi nhưng có lẽ tôi sẽ chỉ oán hận thậm chí quyền rửa trôi. Thế nhưng... nếu bà ta dám đụng đến con gái tôi thì tôi sẽ giết bà ta!

Văn bắt gặp trong đôi mắt Du sự kiên định mạnh mẽ. Đôi mắt của một người mẹ.

- Vậy cô quyết định không nói với luật sư sự thật này?

- Dù tôi có mang nỗi đau nào đi chăng nữa, nhưng nếu tôi đã làm tổn thương một ai đó thì tôi vẫn phải bị trừng phạt. Nên bác sĩ à, chuyện của tôi đến đây kết thúc thôi...

Giọng Du như một lời cầu khẩn, và Văn còn biết làm gì hơn ngoài việc chấp nhận.

Đêm đến, Du ngồi bên cửa sổ nhìn màn mưa giăng ngoài trời. Trong phòng, những phạm nhân nữ khác đang ngồi nói chuyện lao xao không ngớt, hình như bàn về buổi văn nghệ sắp diễn ra. Chẳng mấy ai để ý dáng vẻ yên lặng kỳ lạ của Du. Hoặc giả có thấy thì họ cũng không muốn làm phiền. Những ai đã bước vào đây trở thành phạm nhân, thỉnh thoảng đều có những khoảng lặng như thế, và họ cần yên tĩnh.

Sáng nay khi buổi trị liệu kết thúc, Du nhận ra lòng mình có đôi chút nhẹ nhõm. Cuối cùng, Du cũng có thể kể về quá khứ đau đớn ấy với một người khác. Du vui vì người lắng nghe đó, là Văn. Và Văn chẳng nói gì nhiều ngoài sự im lặng, chỉ thế thôi, với Du đã là hành động an ủi cần thiết rồi. Văn giúp Du đối diện với quá khứ, với bản thân mình để rồi bằng một cách nào đó vượt qua nỗi đau.

Du nhắm mắt lại, cái lạnh lạnh của đêm mưa thổi thốc vào khiến cô dễ chịu, khoan khoái lạ thường. Du nghĩ về phiên tòa sơ thẩm sắp diễn ra vào đầu tháng sau.

Cái vổ vai khá mạnh làm Du bừng tỉnh, quay qua thấy chị Giáo cười tươi rói:

- Ngồi mình buồn vậy em? Qua đây tập hát với bọn chị nè. Đi đi!

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Du không phản ứng gì, để mặc chị Giáo kéo mình lên trên tầng để tập hát cùng những người khác. Nhóm nữ phạm nhân tham gia văn nghệ ngồi thành vòng tròn, trên tay ai nấy đều cầm một tờ giấy viết lời bài hát. Trong đó con Muội đang phe phẩy tờ giấy với vẻ chán chường như thể mình có mặt ở đây là do sự ép buộc quá mức từ ai đó. Chị Giáo đưa giấy cho Du, nghiêm túc bảo sẽ hát nhạc Trịnh, bài Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui. Chị còn khoe mình hát nhạc Trịnh giỏi lắm. Du gật đầu, tự nhủ khoảng thời gian cuối cùng còn lại trong buồng giam số 5 này bản thân sẽ mỉm cười vui vẻ với các em, các chị.

- Rồi, giờ tôi hát một câu và các chị em hát theo nhé.

Chị Giáo hít sâu một hơi chuẩn bị phát ra chất giọng khỏe khoắn thì đột nhiên chị nhăn mặt, bặm môi. Ban đầu mọi người còn chưa hiểu chuyện gì, mãi một phút sau mới hốt hoảng khi thấy chị Giáo ôm bụng bầu, mặt mày tái mét mồ hôi đầm đìa và la lên:

- Ôi...! Cái bụng tôi... Đau quá!

Ai nấy lật đật lao đến đỡ chị Giáo đang sắp ngã ngửa, lên tiếng hỏi dồn dập, bị gì vậy? Bị gì vậy chị Giáo? Du ở ngay bên cạnh, bàn tay bị chị Giáo nắm chặt đến phát đau. Những phạm nhân ở dưới nghe trên tầng ồn ào liền chạy lên xem xảy ra chuyện gì. Mặc mọi người hỏi qua hỏi lại, chị Giáo la đến hụt hơi:

- Trời ơi nó ra! Nó sắp ra rồi...!

Con Muội thừ mặt hỏi, ra cái gì? Du thấy chị Giáo siết chặt lớp vải áo

ngay phần bụng bầu nhô cao và bắt đầu cương cứng. Đã từng sinh con nên Du mau chóng hiểu ra:

- Chị Giáo sắp đẻ đó các chị ơi!

- Cái gì? Đẻ hả? - Mọi người đồng loạt thốt lên - Sao đẻ giờ này được? Chẳng phải chỉ bảo hai tuần nữa mới đẻ à?

- Chắc chị ấy đẻ sớm hơn dự định. Ai đó gọi quản giáo Ngà đi!

Vài người vội vàng chạy xuống đến bên cửa buồng giam gọi vọng ra thật to. Nhưng bên ngoài mưa rất lớn, gần như át đi mọi âm thanh. Ở trên tầng, chị Giáo liên tục la hét trong từng cơn đau co thắt. Mọi người đều sợ hãi, mặt trắng bệch không còn hột máu. Phần vì nghe tiếng thét quá kinh của chị Giáo, phần vì sợ đứa con xảy ra chuyện gì.

- Sao? Sao rồi? Quản giáo Ngà chưa tới hả?

- Mưa lớn quá, chắc quản giáo không nghe thấy mình gọi!

- Giờ tính sao đây? Chị Giáo đau lắm rồi, sợ chịu hông nổi!

Lắng nghe những tiếng nói hối hả bên tai, Du đảo mắt căn môi cố nghĩ ra cách tốt nhất. Quan sát chị Giáo đau đến ngất đi tỉnh lại thì Du hiểu chỉ còn cách làm liều thôi.

- Các chị bình tĩnh! Em nghĩ phải đỡ đẻ cho chị Giáo!

Tất cả há hốc mồm nhìn Du. Trời ơi, đỡ đẻ hả? Nói thì nghe dễ lắm chứ làm đâu có dễ! Bác sĩ y tá đây còn làm khó khăn nữa huống hồ ở đây ai nấy đều mù tịt chuyện sinh nở. Chưa kể, buồng giam này có sạch sẽ và được sát trùng gì đâu! Tức thì Du bảo:

- Nếu không đỡ đẻ thì chị Giáo và đứa bé có thể gặp nguy hiểm! Biết bao nhiêu người vẫn đẻ tại nhà đó thôi!

Trông các nét mặt kia còn lưỡng lự, con Muội la lên:

- Muốn để chị ấy chết hả trời?

Mọi người hoảng quá nên gật đầu bừa, ừ thì làm đại đi! Du yêu cầu để chị Giảo nằm trên chiếu rồi bảo một người đi lấy chăn đến, chọn cái nào mềm và dày một chút. Du hỏi ở đây có nước nóng không? Một chị trả lời ngay: Tôi có cái bình thủy đựng nước sôi vừa nấu nè! Du nói chị ấy đi pha một thau nước ấm. Trong lúc mọi người tất bật làm thì Du nhìn chị Giảo đang đau đến thở không nổi, trấn an:

- Chị hít sâu vào đi! Rồi cố gắng rặn nha chị! Chị từng sinh hai đứa rồi nên chuyện này dễ dàng mà phải không?

Đau đến hoa cả mắt, chị Giảo cũng cố gật đầu. Chị nằm xuống chiếu banh hai chân ra, bàn tay siết chặt cái chăn dày được lót dưới lưng, cắn răng và bắt đầu rặn. Con Muội và các phạm nhân nữ khác nhăn mặt khi nghe chị Giảo la dữ dội. Còn Du vào vai đỡ đỡ, tay đặt nhẹ lên bụng bầu đang cương cứng và mắt không ngừng nhìn chị, liên tục bảo:

- Hít sâu vào! Chị hít sâu và rặn đi! Đúng rồi! Như thế đó chị! Cố lên nào chị!

Mưa bên ngoài như trút nước. Tiếng của vài phạm nhân nữ gọi quản giáo Ngà. Hòa lẫn với âm thanh kêu la của chị Giảo và giọng hô động viên của các chị em bạn tù.

Sau khoảng thời gian rên xiết và rặn đẻ, chị Giảo thở dồn dập như bị hụt hơi. Rồi tất cả ồ lên bất ngờ khi thấy đầu em bé trồi ra. Người thì ngạc nhiên quan sát, người thì sợ quá quay mặt sang chỗ khác. Du nhẹ nhàng giữ đầu bé và kết hợp cùng sức rặn của chị Giảo, kéo bé lọt ra ngoài. Lúc đứa bé cất tiếng khóc chào đời thì mọi người vui mừng.

Chị Giảo thấy nhẹ nhõm vô cùng, tưởng chừng một tảng đá đè nặng trong người vừa bốc hơi đi mất. Chị nằm bẹp xuống chiếc chăn ướt nhem mồ hôi, lấy lại nhịp thở. Du đặt nhẹ đứa trẻ vào thau nước ấm, rửa sạch máu. Bé chào đời sớm hơn dự tính nhưng khỏe mạnh. Du đưa cho chị Giảo xem đứa con trai đỏ hỏn. Chị ôm nó vào lòng hôn hít, nước mắt lăn dài. Trông thế, các phạm nhân nữ còn lại cũng xúc động.

- Mẹ xin lỗi! Mẹ không thể chăm sóc cho con, nhìn con lớn lên rồi! Là lỗi ở mẹ!

Mặt đầm đìa nước mắt, chị Giảo thủ thủ vào tai con trai. Theo quy định

của Trại giam, phạm nhân nữ sau khi sinh chỉ chăm sóc con ba mươi sáu tháng sau đó thì đưa bé về cho gia đình nuôi. Du hiểu chị Giảo luôn hối hận vì bản thân làm đường lạc lối, nhưng vào khoảnh khắc bế đưa con vừa chào đời thì chị càng hối hận gấp bội. Vì tội của chị quá nặng nên không được hoãn thi hành án và chị thương con vừa mới mở mắt chào đời đã thấy chân song sắt lạnh lẽo, chiếc áo sọc của mẹ, chịu thiệt thòi khi tuổi còn thơ.

Đúng lúc, quản giáo Ngà xuất hiện ngoài cửa buồng, hỏi đã xảy ra chuyện gì. Tất cả liền nói chị Giảo sinh con rồi! Chị Ngà mau chóng mở cửa, bước nhanh lên tầng xem tình hình. Trông cảnh chị Giảo ôm đứa bé còn chưa cắt dây rốn thì chị Ngà cũng bất ngờ sau đó chạy đến bệnh xá tìm bác sĩ. Không lâu sau, bác sĩ Hiên đã có mặt ở buồng giam số 5. Cắt dây rốn xong, ông nói đây chắc là ca vượt cạn đầu tiên diễn ra ngay trong buồng giam. Ai nấy nhìn nhau, cười cười. Chị Giảo và em bé được đưa đến bệnh xá chăm sóc.

Chuyện đỡ đẻ đêm nay khiến các phạm nhân nữ cứ bàn tán mãi, thậm chí đến lúc tắt đèn đi ngủ vẫn còn nghe tiếng xì xầm. Du ngồi bên cửa sổ và nhìn qua chiếc chiếu trống bên cạnh, lòng dâng lên một cảm xúc khó tả. Chậm rãi, Du lấy cuốn nhật kí ra và viết.

Ngày... tháng... năm...

Bác sĩ, đêm nay vừa xảy ra một chuyện bất ngờ: chị Giảo đau đẻ. Nhưng ngoài trời mưa lớn như trút nước, chúng tôi không thể báo cho quản giáo Ngà biết được. Hết cách, chúng tôi đành đỡ đẻ cho chị ấy ngay trong buồng giam.

Thật may là cuối cùng ca đỡ đẻ diễn ra suôn sẻ, chị Giảo mẹ tròn con vuông. Là một bé trai. Tuy sinh sớm hai tuần nhưng bé rất khỏe mạnh. Lúc nghe tiếng khóc của bé, chúng tôi vui mừng khôn xiết. Chị Giảo còn vui hơn nhiều, ôm lấy con hôn hít. Nhìn đứa trẻ mới sinh rút vào vú mẹ bú, tôi phát hiện lòng mình dâng lên thứ xúc cảm bồi hồi.

Bác sĩ biết không, lúc đỡ lấy thân hình nhỏ nhắn của đứa bé, tôi cảm giác bản thân như vừa được tái sinh. Đôi tay tôi đã từng giết hai mạng người và giờ cũng chính đôi tay này mà tôi đỡ lấy một sinh linh vừa chào đời. Đó là khoảnh khắc thật thiêng liêng mà tôi chẳng thể cảm lòng được, mắt tôi cứ cay cay. So với việc cầm chiếc kéo lạnh lẽo nhuộm máu thì việc

ôm một hình hài sống thật hạnh phúc làm sao.

Tại sao đến tận bây giờ tôi mới nhận ra điều ấy?

Buổi văn nghệ sắp diễn ra, tôi sẽ tham gia cùng mọi người và hát bài
Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui. Tôi không nghe nhiều nhạc Trịnh lắm
nhưng tôi thật sự thích bài hát này. Tôi nhớ trong bài có hai câu: "Và như
thế tôi sống vui từng ngày. Và như thế tôi đến trong cuộc đời". Để rồi tôi
nhận ra rằng:

Giữa ranh giới mỏng manh, được sống là một điều tuyệt diệu nhất...

Nhật kí tù nhân 3969.

Du gạch hai nét gạch dưới từ "được sống" rồi nhìn ra ngoài cửa sổ,
những giọt mưa long lanh tinh khiết không ngừng hiển hiện trong đôi
mắt sáng bừng hệt như một vì sao.

Đồng Văn gấp cuốn nhật kí lại, chậm rãi đi vào con hẻm cụt lần trước.
Sau khi nghe toàn bộ câu chuyện thật của Văn Du thì Văn quyết định
đến nhà ông Thạch, để làm gì thì chính bản thân anh cũng không rõ
nhưng anh muốn nói một điều nào đó và quan trọng là gặp bé Oanh. Mọi
suy nghĩ kết thúc khi Văn ngược nhìn ngôi nhà nhỏ đóng cửa im lìm.
Văn bước nhẹ vào sân vườn, phát hiện ra nơi này đã mọc lên những bông
hoa xinh đẹp. Sau vài tiếng gõ cửa thật khẽ, Văn thấy cánh cửa kéo kêu
rít rồi mở ra. Bé Oanh nghiêng đầu tròn xoe mắt sau đó liền kêu lên
mừng rỡ:

- Chú Văn!

Văn cúi xuống bế bé Oanh lên và cười hỏi nó dạo này khỏe không? Bé
Oanh gật đầu liên tục, còn khoe mình đã học xong bảng chữ cái, chuẩn
bị vào lớp một. Hai chú cháu còn đang nói chuyện vui vẻ thì ông Thạch
xuất hiện. Nhắc thấy anh chàng bác sĩ, ông nén tiếng thở dài vào lòng vì
nghĩ anh đến đây chắc lại để hỏi về quá khứ của Du. Như hiểu biểu hiện
chán chường kia, Văn chỉ nói mình đến cốt muốn thăm bé Oanh và báo
với ông Thạch một chuyện quan trọng.

Ông Thạch đặt chiếc ly thủy tinh trước mặt Văn, có ý mời anh uống nước. Văn đưa ly lên uống một hớp theo phép lịch sự và cũng giữ giọng để bắt đầu cuộc đối thoại:

- Chú vẫn khỏe chứ ạ? Cháu nghe Du bảo chú đã có việc làm.

- Tôi xin được một chân làm giữ xe trong nhà hàng gần nhà, thu nhập ổn định và đỡ cực hơn làm phụ hồ. Tôi đang cố dành dụm để con Oanh được đi học.

- Thế cũng tốt quá rồi. Cháu đến để báo với chú, đầu tháng sau phiên tòa sơ thẩm xét xử Du sẽ mở ra vì tinh thần và sức khỏe của Du đã bình thường trở lại.

- Nhanh vậy sao bác sĩ? Mà con Du khai gì với công an? Liệu nó có được giảm án?

- Chú muốn Du khai về chuyện gì?

Ông Thạch chau mày, tỏ ra chưa hiểu ý lắm. Còn Văn, sau vài giây im lặng để quan sát bé Oanh chơi ngoài vườn rồi từ tốn tiếp:

- Cháu đã biết tất cả về quá khứ của Du. Mâu thuẫn giữa cô ấy và bà Nhuệ. Con người thật của bà ấy ra sao. Cả chuyện cô ấy bị cưỡng hiếp. Và lí do cô ấy giết người...

Thoáng bất động, ông Thạch giương mắt nhìn Văn, tự dưng mồ hôi bắt đầu tuôn ra:

- Sao bác sĩ...

- Là Du kể cho cháu nghe. Về tất cả!

Nghe Văn nhấn mạnh hai từ "tất cả" thì ông Thạch hiểu, anh cũng đã biết về chuyện ông lạnh lùng bỏ mặc con gái bị cưỡng hiếp và rằng, chính ông chứ chẳng phải bà Nhuệ, mới là kẻ hại cuộc đời con. Ông sờ trán, nghe lòng nặng nề vô cùng, giọng chùng xuống:

- Con Du không khai chuyện này với công an, đúng chứ bác sĩ?

- Phải, cô ấy chấp nhận hình phạt dành cho mình.

- Tôi muốn con Du nói rõ mọi chuyện, vì may ra sẽ được giảm án. Nhưng cuối cùng nó vẫn chọn cách giấu tất cả bí mật, về lí do tại sao giết người. Nó thật là khờ!

Trông ông Thạch vừa nhăn nhó đau khổ vừa trách con gái, Văn nhẹ nhàng nói rằng:

- Ngoài chuyện muốn chuộc lỗi ra, phần còn lại cũng bởi Du muốn bảo vệ chú và bé Oanh. Dầu bề ngoài chưa bao giờ tha thứ nhưng kỳ thật, cô ấy vẫn luôn xem chú là người thân duy nhất của mình, cùng với con gái Hoàng Oanh.

Ngồi lặng đi chốc lát rồi ông Thạch rơi nước mắt, vì thương con và vì hối hận.

- Là tôi có lỗi với con Du. Giá như tôi đừng cưới bà Nhuệ, giá như năm ấy tôi cứu con Du thì... Tôi đã hại con gái, tôi sai rồi...

Văn thấy người cha đó không ngừng run rẩy, những dòng nước mắt mặn chát ứa ra từ các nếp nhăn nơi đuôi mắt. Gương mặt ông được vẽ lên bởi nỗi đau khôn nguôi lẫn sự hối hận muộn màng. Phải, giá như năm ấy ông dừng cảm hơn thì mọi chuyện đã khác đi. Chắc rằng, cuộc đời của Du cũng sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều.

Văn bước ra ngoài vườn chuẩn bị về thì bé Oanh chạy ù đến, hớn hờ hỏi:

- Chú Văn ơi, khi nào mẹ Du về nhà ạ?

Văn nhớ đến nét mặt buồn bã của Du mỗi lần nói về việc bé Oanh gửi thư và luôn hỏi khi nào mẹ về. Cô đã không thể trả lời con. Vuốt nhẹ mái đầu nhỏ, Văn mỉm cười:

- Chú cũng không biết nữa nhưng bé Oanh hãy nhớ là, dù ở đâu hay làm gì đi nữa thì mẹ Du vẫn nhớ về con và vẫn yêu thương con thật nhiều.

- Dạ... - Bé Oanh ỉu xiu - Vì mẹ phạm lỗi nên bị phạt hả chú?

Nhìn gương mặt trong sáng và đáng yêu đó, lòng Văn dâng lên một xúc

cảm kỳ lạ.

- Mẹ Du của con không có lỗi. Yêu thương và hết sức bảo vệ người quan trọng nhất của mình, thì không bao giờ là điều sai trái.

Dứt lời, Văn diệu dàng ôm lấy bé Oanh mặc cho nó chẳng hiểu những lời sâu sắc kia. Có lẽ phải mất khoảng thời gian dài về sau, trái tim non nớt đó mới thấu hiểu được, rằng: Để bảo vệ một ai đó thì người ta cần phải mạnh mẽ đến dường nào!

Vân Du không nhận được bức thư hồi âm nào từ gia đình bác sĩ Dương. Đây là điều đã dễ dàng đoán trước. Nếu ngược lại là Du thì hẳn cô cũng không đời nào hồi âm thư cho cái kẻ đã giết chết con mình. Dầu vậy, tận đáy lòng Du vẫn cảm thấy buồn, một nỗi đau đáu đè nặng. Giống như bao nhiêu người có tội khác, Du muốn nhận được sự tha thứ để vơi bớt mặc cảm tội lỗi.

Giờ nghỉ trưa hôm nay, Du tiếp tục viết lá thư xin lỗi thứ hai cho gia đình bác sĩ Dương. Một việc làm không có kết quả. Gửi thư mà lòng hiểu rõ rằng, sẽ không bao giờ nhận lại lời hồi âm nào của người nhận. Dán nắp bì thư lại, Du đặt nó ngay ngắn trên bậu cửa sổ. Tiếp, Du viết thêm một lá thư nữa, là gửi cho bé Oanh. Cô muốn kể cho con nghe về nhiều chuyện mình vừa trải qua và sắp diễn ra:

Bé Oanh biết không, mẹ Du đã đỡ đẻ cho cô Giảo đấy. Cô ấy là bạn thân của mẹ, còn giúp đỡ mẹ rất nhiều. Cô ấy sinh một đứa bé trai kháu khỉnh, giống y như con hồi trước vậy. Lúc nhìn cô Giảo ôm con trai, tự dưng mẹ nhớ bé Oanh lắm. Mẹ muốn gặp con, ôm con vào lòng. Bé Oanh cũng nhớ mẹ phải không?

Sắp tới sẽ có buổi diễn văn nghệ, mẹ Du nhận lời với cô Giảo sẽ tham gia hát cùng mọi người đó. Mẹ hát không hay nhưng vẫn luyện hát mỗi ngày. Nên bé Oanh không được lười biếng nhé, phải siêng năng học hết bảng chữ cái để còn chuẩn bị vào lớp một. Ở buổi văn nghệ tới, mẹ sẽ nhờ người ta chụp hình rồi gửi cho bé Oanh xem.

Du ngừng viết bởi nhớ đến câu hỏi "khi nào mẹ về nhà" trong lá thư bé Oanh gửi. Du muốn viết câu trả lời nhưng các ngón tay cứ cứng ngắt.

Đau đớn lẫn sợ hãi khiến cô mất hết can đảm để tiếp tục. Sau cùng, Du đành bỏ dở sự mong đợi ngây ngô của con gái. Thà rằng im lặng còn hơn là cứ nói dối con một cách tàn nhẫn.

Du vừa hoàn thành lá thứ hai thì cửa buồng giam mở, chị Giáo bế theo đứa con mới sinh đi vào trước sự ngạc nhiên của các phạm nhân nữ khác. Trông chị rất khỏe sau hơn một tuần được chăm sóc ở bệnh xá. Chị cười tươi rói, cất giọng sang sảng như mọi khi, hỏi mấy chị em có khỏe không? Dạo này tập hát đến đâu rồi? Mọi người liền bu quanh chị Giáo, vui mừng hỏi han đủ thứ.

- Sao về buồng giam sớm vậy chị?

- Nhìn thằng nhỏ dễ thương quá!

- Nó tên gì thế? Minh Tâm hả?

Chị Giáo gật đầu bảo đời chị sai rồi coi như bỏ đi, chỉ mong đứa con sinh ra trong Trại giam này sẽ thay mẹ sống trọn vẹn một kiếp người. Chị mong nó mang một tâm lòng trong sáng như chính cái tên vậy. Các chị em bạn tù hồ hởi lắm, từ giờ ở cái nơi lạnh lẽo này ngày ngày vang lên tiếng khóc oe oe của trẻ con cũng thấy ấm cúng hơn.

Chị Giáo còn nói tất cả mọi người đều là mẹ nuôi của con mình. Và rồi nhóc Tâm lần lượt qua tay của các mẹ nuôi, nó hiền khô không khóc tiếng nào. Các phạm nhân nữ thấy đứa bé trên tay mình thì cảm giác vui kỳ lạ dù họ chẳng hề sinh ra nó. Cuối cùng chị Giáo bế con đến chỗ Du đang ngồi bên cửa sổ quan sát này giờ, cất giọng dịu dàng:

- Nhờ em đỡ đẻ mà chị mẹ tròn con vuông. Em làm mẹ đỡ đầu của nhóc Tâm nhé?

Trông dáng vẻ Du còn tần ngần, con Muội huýt một tiếng nghe thúc giục:

- Chị đỡ lấy thằng nhỏ đầu tiên thì làm mẹ đỡ đầu đúng rồi. Chị nhận lời đi để bà chị Giáo vui lòng. Các chị em thấy chí lí không?

Ai nấy đều trả lời, đúng rồi đó! Trước sự thúc ép từ mọi người và vẻ mặt mong chờ của chị Giáo, dĩ nhiên Du chỉ còn cách gật đầu nhận lời. Nhẹ

nhàng đỡ lấy nhóc Tâm trên tay chị Giáo, Du nhìn nó đang mở đôi mắt lim dim, bờ môi nhỏ chúm chím. Lòng lại thấy xúc động. Kỳ lạ quá đỗi, Du giết chết con trai người khác và giờ lại làm mẹ đỡ đầu cho một đứa trẻ khác. Là sự trêu ngươi hay số phận đã giúp Du nhận ra ý nghĩa mới của cuộc đời. Khi ai đó chết đi, một sinh linh khác lại ra đời tiếp nối họ. Đây là sự kế thừa.

Cảm nhận hơi ấm trong tay, Du mỉm cười vì hiểu, chết không hẳn là kết thúc. Bắt đầu sẽ đến từ một nơi nào đó và bằng một cách nào đó...

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tối đến, Du vừa nhìn ánh trăng tròn treo cao vừa nghe bên tai tiếng ru khe khẽ của chị Giáo. Không biết có phải vì sinh ra trong buồng giam nên trở thành đứa trẻ đặc biệt hay chẳng mà nhóc Tâm rất ngoan không quấy khóc. Nghe lời ru ngọt ngào của người mẹ ấy, tâm hồn Du bắt giác thanh thản. Lát sau Du mở nhật kí ra xem lời hồi đáp của Văn.

Tôi đã nghe bác sĩ Hiên nói về cuộc vượt cạn lạ lùng tại buồng giam số 5, thật bất ngờ khi cô là người đỡ đẻ. Tôi không biết nói sao nhưng có cảm tưởng, đứa bé chào đời giống như một tia sáng hi vọng xuất hiện trong đêm tối. Thật diệu kỳ! Và tôi rất mong được thấy đứa trẻ đó vào thời gian tới.

Cô từng viết, được sống là điều tuyệt diệu nhất. Tôi cũng nghĩ thế, và có lẽ sẽ tuyệt diệu hơn khi ta tìm ra lí do khiến mình tiếp tục sống. Một điều nào đó, hay một ai đó. Cô có nghĩ vậy không? Còn tôi thì đã tìm thấy rồi, kể từ khi gặp cô...

Cô có biết vì sao những chiếc lá thường đổi màu?

Bác sĩ Văn.

Du không vui như những lần trước đọc nhật kí, do có một điều gì đang lắng đọng trong lòng. Chẳng phải vì Du bận tâm về việc đổi màu của

chiếc lá mà bởi dòng chữ kỳ lạ của Văn: "Còn tôi thì đã tìm thấy rồi, kể từ khi gặp cô"... Có vẻ như Du hiểu được ẩn ý đằng sau câu tự sự của chàng bác sĩ trẻ. Và hẳn như vậy mới làm Du xuất hiện nỗi sợ hãi mơ hồ. Du nghĩ về cuốn sách Hoàng tử bé, về chuyện con cáo được cảm hóa để rồi mỗi lần nhìn thấy cánh đồng lúa mì màu vàng thì sẽ nhớ đến mái tóc của Hoàng tử bé.

Du đã có một người quan trọng cần bảo vệ, và giờ đây cô lại tham lam muốn có thêm một người khác nữa. Một người càng có nhiều mong ước, càng có nhiều thứ quan trọng thì càng dễ hoang mang hơn. Liệu ngày nào đấy, Du sẽ giống con cáo trong câu chuyện?

- Những chiếc lá sẽ trở nên xanh khi vào hạ và chuyển sang vàng khi vào thu. Cô biết lí do không? Nguyên nhân là vì chất diệp lục tạo nên màu xanh của lá cây rất bất sáng, nó sẽ ngừng sản xuất ra vào các ngày ánh nắng yếu đi. Mà mùa thu thì mặt trời chiếu sáng rất ít nên những chiếc lá đã mất dần màu xanh, chuyển sang màu vàng hoặc cam. Thật ra, xanh và vàng đều có sẵn trong lá cây rồi chỉ là tùy thời điểm mà chúng thay đổi.

Đồng Văn tỏ ra rất thú vị khi giải thích cho Vân Du nghe về sự chuyển đổi màu sắc lạ lùng của chiếc lá. Tất cả lại tùy thuộc vào độ chiếu sáng của mặt trời. Cũng giống như con người phản ứng lại với cuộc sống, ở từng thời điểm mà họ trở thành người khác nhau. Văn thấy việc so sánh con người với lá cây cũng không tệ.

Dáng vẻ hào hứng của Văn không khỏi khiến Du buồn cười. Du đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nơi mấy chiếc lá xanh đang rung rinh trong gió.

- Nhiều người thích lá còn xanh, riêng tôi lại thích lá vàng. Những ngày cuối tháng tám, tôi thường đi trên những con đường đầy lá rơi. Tán lá cây vàng và cam hiện ra dưới một góc trời chiều thu thật là thanh bình.

- Tôi thì không thích mùa thu và đông, nó khiến tôi thấy lạnh lẽo và cô đơn.

- Cũng phải, nhất là khi những cơn mưa thu kéo dài, người ta chẳng muốn phải ở một mình chút nào. Cái cảm giác vừa trống vắng vừa tro trọi nữa.

- Nghe cô nói thế thì mưa có vẻ khiến con người thấy khó chịu.
- Ngược lại, tôi thích mưa bởi nó từng mang đến một thứ quý giá cho tôi.
- Đó là gì vậy?

Cuộc đối thoại vu vơ về mùa giữa hai người ngừng lại trước vẻ tò mò và chờ đợi từ Văn. Văn chưa rời mắt khỏi cửa sổ, Du thoáng nhớ về những ký ức bình yên thuở trước:

- Lúc biết tin mình mang thai, đã rất nhiều lần tôi muốn phá bỏ nó. Thậm chí tôi âm thầm đến bệnh viện phụ sản ngồi chờ đợi trong hoang mang. Nhưng sau cùng tôi lại ra về với tấm hình siêu âm ở trên tay. Có vài lần đứng trước cổng bệnh viện nhìn trời mưa, tôi chợt nhận ra một chuyện. Kỳ lạ lắm bác sĩ à, cứ hễ mỗi lần tôi muốn phá thai thì trời lại đổ mưa. Cái cảm giác lạnh lẽo đơn độc ấy khiến tôi không nỡ bỏ đứa bé. Vì nó giúp tôi thấy ấm áp hơn, chỉ ít khi ở trong căn phòng trọ tồi đó tôi không phải một mình.

Tôi cũng từng có cái suy nghĩ, đứa bé này không nên được sinh ra. Nhưng, mỗi lần nằm nghe mưa rơi tôi lại lấy tay xoa bụng rồi thì thầm. Sự sống nhỏ nhoi bên trong đó như một lời hồi đáp cho tôi vậy. Và sau cùng tôi hiểu, dù muốn dù không thì tôi vẫn mong có con ở bên cạnh. Con người quả là lạ lùng, từng ghét bỏ một thứ nhưng sau cùng lại nhờ nó mà tiếp tục sống. Có lẽ vì họ quá khó khăn để bước đi một mình.

Du ngừng nói, cứ ngỡ những cảm xúc ghen ngào năm ấy như vừa mới đến ngày hôm qua. Rồi Du bất giác buông một lời:

- Giá mà tôi có thể được đợi đến lúc thu sang...

Nụ cười trên môi tự dưng nhạt dần, Văn nghe nỗi buồn dâng lên, liền chợt hỏi:

- Tôi có thể yêu cầu cô một chuyện?
- Bác sĩ cứ nói.
- Tôi muốn cô hãy nói rõ mọi chuyện với luật sư, để tôi trạng được giảm

bớt.

- Chẳng phải chúng ta đã nói không bàn về chuyện này nữa ư? - Du thắc mắc.

- Tôi cứ luôn nghĩ đến bản án tử hình mà có thể cô phải gánh lấy. Nếu tòa án biết rõ nguyên nhân khiến cô giết người thì biết đâu chừng cô chỉ lãnh án chung thân hay thậm chí là mấy chục năm tù giam thôi.

- Sống làm gì khi cả đời cứ ở sau chấn song sắt hả bác sĩ? Điều ấy chẳng nghĩa lý gì...

- Sao lại không nghĩa lý? Vì ít ra tôi vẫn còn được trông thấy cô mỗi ngày!

Du chớp mắt nhìn chàng trai ngồi đối diện đang không kìm được cơn xúc động. Văn dường như chẳng cần che giấu suy nghĩ của bản thân, giọng lại càng rõ ràng hơn:

- Trong nhật kí tôi có viết, tôi đã tìm thấy lí do khiến mình tiếp tục sống và nó xuất hiện kể từ sau khi gặp cô. Cô giúp tôi nhận ra mình có thể sống vì một ai đó. Mỗi ngày được nhìn thấy cô, đọc nhật kí cô viết và ngồi trò chuyện một cách vui vẻ mỗi tuần như thế này... Tất cả đều trở thành điều không thể thiếu đối với tôi. Dù có lãnh án chung thân, suốt đời ở trong buồng giam thì điều quan trọng là cô vẫn sống. Với tôi, vậy là đủ rồi!

Không hiểu lí do gì mà lời bộc bạch chân thành đó lại làm Du thấy vui. Thứ cảm xúc chợt đến này vượt ngoài tầm kiểm soát của Du và cô hiểu bản thân không nên có. Niềm vui thì nhỏ bé nhưng ngược lại, nỗi sợ hãi thì lớn đến mức khiến Du muốn đứng dậy bỏ chạy ngay lập tức. Càng cảm nhận rõ tình cảm của Văn thì Du càng thêm trốn tránh. Văn bảo chỉ cần Du sống và anh được nhìn thấy cô, thế là đủ. Có lẽ Du sợ hãi vì phát hiện, chính mình cũng đang mang cái suy nghĩ ấy. Mong mỗi được ở cạnh một người.

- Bác sĩ đừng như vậy. Tôi xin lỗi...

Văn nhìn Du cúi đầu hệt như che giấu những giọt nước mắt. Có chút gì đó rất đau ở trong lòng. Điều mà từ trước đến nay anh chưa bao giờ trải

qua. Hơn ai hết, Văn lẫn Du đã hiểu từ sớm rằng, thứ cảm xúc này sẽ không thể có được kết thúc tươi đẹp.

Chiều tối sau khi dùng cơm xong, các phạm nhân nữ lần lượt về buồng giam. Chị Giảo ngồi ru con ngủ, Du với con Muội cùng tập hát. Chỉ còn một, hai ngày nữa là buổi văn nghệ sẽ diễn ra. Nghe chất giọng the thé của con Muội là chị Giảo phát cáu, hát cái gì mà nghe như gà mắc đẻ! Con Muội quạu quọ: Thì tôi bảo mình hát dở rồi mà ai biểu bà ép hoài chi rồi giờ la làng! Chị Giảo toan mắng nó thì thấy nhóc Tâm cựa mình liền ầu ơ ví dầu tiếp. Con Muội dấm dứ bảo:

- Ru con thì lo ru đi, ở đó bình luận này nọ.
- Con chị đây ngoan lắm, khỏi lo.
- Chưa chắc, nó còn nhỏ nên thế. Phải coi nó lớn thêm chút nữa mới biết.

Bên cạnh, Du nhìn thẳng bé ngủ say mà lòng bình yên, nhưng cũng hơi buồn buồn.

- Chắc em không được nhìn thấy nhóc Tâm lớn thêm rồi.

Cái giọng rầu rầu của Du khiến chị Giảo không vui mới cất giọng hỏi:

- Sao? Cô định không ở đây nữa à?
- Tuần sau là tòa xử, em biết mình sẽ lãnh án tử.
- Chưa gì mà tự trừ mình vậy cái cô này! Mình có nỗi khổ thì phải nói rõ ra chứ!

Con Muội cũng đồng tình, phải đó! Du nhìn hai chị em bạn tù, đến giờ họ vẫn chưa biết rõ nguyên nhân sau tất cả chuyện này. Cả hai chỉ biết Du giết hai mạng người, một là mẹ kế và một là chàng bác sĩ trẻ tuổi. Dầu họ chẳng rõ ngọn nguồn sự việc nhưng vẫn đối xử với Du thật tốt. Và Du rất biết ơn về điều đó.

Du còn mong gì hơn khi những tháng ngày, có lẽ là cuối cùng của cuộc đời, gặp được các chị em tốt bụng trong đây. Để Du nhận ra tình người vẫn còn tồn tại, dầu là trong nơi tối tăm lẫn tội lỗi nhất. Đôi khi điều kỳ

điều lại tìm thấy ở nơi chẳng thể ngờ. Thế nên Du nào dám mơ mình được thoát tội, cái mong mỗi đó trái với sự công bằng quá.

Chị Giáo chợt nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của Du, khề khàng bảo:

- Lần đầu tiên gặp mặt, chị cảm giác em không phải người xấu. Dù chị nghe nói em giết hai mạng người cũng sợ thiệt. Nhưng mà cứ thấy em khóc mỗi đêm là chị biết em có nỗi khổ tâm mới dẫn tới giết người. Em cũng hối hận, giày vò mình nhiều rồi.

Du khề lắc đầu, tiếng nói nhẹ y hệt cánh chim trời chao nghiêng dưới chiều tà:

- Em đã giết một người phụ nữ lớn tuổi và nghe bà ấy hét lên đau đớn rồi em lại giết một bác sĩ trẻ tốt bụng luôn giúp đỡ mình. Một kẻ mang tội lỗi lớn như em làm sao đáng được tha thứ hả chị?

Chị Giáo nhìn con Muội, sự im lặng chợt nhiên kéo đến bao trùm lên mọi thứ. Du cũng không nói gì thêm, hướng đôi mắt thăm thăm lên bầu trời nhập nhoạng tối.

Buổi văn nghệ diễn ra trong Trại giam vào sáng chủ nhật. Tại căn phòng hội trường lớn, rất đông các phạm nhân nam và nữ cùng tham dự. Hiện nhiên không thể thiếu cán bộ quản lý Trại giam như giám thị, Phó giám thị, quản giáo và các y bác sĩ. Mục đích của buổi văn nghệ nhỏ này là gắn kết mọi người với nhau, để phạm nhân dễ dàng trải lòng mình, chia sẻ những tâm sự nỗi niềm chất chứa mà chẳng thể giải bày. Ngoài ra nó còn góp phần để phạm nhân an tâm tư tưởng cải tạo tốt, sớm về hòa nhập với xã hội.

Buổi văn nghệ có nhiều tiết mục: kể chuyện, tâm sự, múa hát tập thể hay đọc những lá thư gửi lời xin lỗi của phạm nhân. Còn có mục truyền dạy tinh thần và trách nhiệm làm người dành cho những con người lầm đường lạc lối tại nơi này.

Khi đến giờ, buổi văn nghệ chính thức bắt đầu.

Sau vài lời giới thiệu, tiết mục mở màn đầu tiên là bài hát của một phạm

nhân nữ bên phân trại III, với bài hát về tình mẹ và quê hương. Chất giọng ngọt ngào trữ tình của chị khiến bài hát trở nên tha thiết, chứa chan cảm xúc. Ai nấy đều chăm chú lắng nghe, có người xúc động đưa tay quệt nước mắt. Bài hát như đưa mọi người trở về thời ấu thơ bên cạnh mẹ hiền tần tảo chăm lo, cùng hình ảnh của những mảnh đất quê hương nghèo nhưng luôn đầy ắp tình làng nghĩa xóm. Các ca từ dào dạt ấy không khỏi làm những phạm nhân đang sống đằng sau song sắt thấy chạnh lòng.

Tiếp theo là tiết mục hát tập thể của những phạm nhân bên phân trại II, gồm nam và nữ. Bài hát ca ngợi đất nước thật hào hùng bi tráng qua các giọng ca trẻ tuổi, âm vang cả căn phòng lớn. Quay ngược dòng thời gian, đất nước và con người Việt Nam xưa cũ với những gian lao thăng trầm, luôn đứng vững cùng một trái tim son sắt. Hình ảnh quê hương giản dị nhưng không kém phần kiêu hùng được thể hiện rõ qua ánh mắt, lời ca mạnh mẽ của nhóm ca tập thể phân trại II.

Khá nhiều tiết mục ca múa tập thể diễn ra sau đó. Phần lớn đều là những bài hát ca ngợi con người, đất nước và tình yêu thương. Đặc biệt có phạm nhân nam lên hát bài tân cổ Hoa tím bằng lăng vô cùng bụi ngùi da diết. Giọng ca của anh chẳng khác gì nghệ sĩ Thanh Tuấn. Mọi người vỗ tay hoan hô rần rần mỗi khi anh ngâm một đoạn vọng cổ. Chợt một chị phạm nhân chạy lên hát chung với anh, giống như nghệ sĩ Thanh Kim Huệ song ca với Thanh Tuấn. Tất cả đều không khỏi thấy thú vị.

Tiết mục ca hát rộn ràng bao nhiêu thì đến tiết mục tâm sự kể chuyện lại im ắng bấy nhiêu. Vài phạm nhân bước lên khán đài kể về chuyện đời mình, hay lí do vì sao bước chân vào đây. Bây giờ họ ăn năn và hối hận biết đường nào. Có người còn đọc lớn lá thư của con gửi bằng giọng nghẹn ngào, nước mắt ngấn dài. Hầu hết ai nấy đều chia sẻ những suy nghĩ, nhận thức nơi chính mình về cuộc sống, giá trị làm người. Nhờ giây phút lắng đọng như thế mà bầu không khí nơi này trở nên lặng lẽ hơn.

Vân Du ở đằng sau sân khấu vì phải cùng mọi người chuẩn bị cho tiết mục hát tập thể cuối cùng. Từ nãy đến giờ Du quan sát và lắng nghe lời tâm tình của những con người ở bên ngoài kia. Họ cũng giống Du, từng phạm sai lầm do vô ý hoặc cố ý, để giờ đây muôn màng nhận ra điều gì mới là quan trọng nhất. Gia đình, bè bạn, tự do. Và những đêm chẳng thể ngủ được vì gặp ác mộng. Cái giá đánh đổi cho sai lầm đôi khi lại quá

đất.

Du chợt nghe chị Giáo gọi. Du gật đầu, nhìn sang thấy con Muội vẫn đang cầm tờ giấy, miệng nhẩm lại lời bài hát. Trông nó có vẻ căng thẳng như thể sắp ra trận khiến Du buồn cười. Chị Giáo và những chị em còn lại dường như chuẩn bị kỹ lắm rồi nên đầy tự tin. Thật ra Du cũng hơi run nhưng nghĩ cứ hát như đã tập trước đó thì sẽ ổn thôi. Du sẽ cố gắng hết sức để cùng mọi người làm một việc gì đấy.

Chương trình văn nghệ cũng dần đi đến hồi kết sau hai tiếng diễn ra. Du và mọi người từ phía sau cánh gà lần lượt bước lên sân khấu. Nhóm mười lăm nữ phạm nhân ở buồng giam số 5 đứng thành hàng ngang, mặt hướng xuống khán giả. Du đứng ở vị trí thứ mười ba, nhìn trực diện là hàng ghế của các cán bộ Trại giam với đội ngũ y bác sĩ. Và Du bắt gặp ánh mắt của Đồng Văn lẫn trong nhóm người đó. Vẫn là một cái nhìn bình lặng nhưng có đôi chút dịu dàng, trù mến. Du đã đáp lại Văn bằng nụ cười thoáng qua, tự dưng tim đập rộn ràng. Du tự nhủ, hi vọng Văn sẽ không thấy mình hát tệ.

- Chúng tôi ở buồng giam số 5 khu II, sau đây xin gửi đến mọi người...

Sau lời tự giới thiệu của chị Giáo, nhóm phạm nhân nữ bắt đầu cất giọng ca. Mọi người mau chóng nhận ra bài hát quen thuộc của cổ nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui. Lúc đầu vài người gặp khó khăn với việc nghe nhạc rồi bắt nhịp hát. Như con Muội ca theo không kịp, đứng bên trái Du mà nó cứ lúng ta lúng túng. Giọng Du khá nhỏ, lúc hát cũng chưa lên cao được. May có chị Giáo và mấy chị khác giọng nghe rõ to mà lấp vào. Qua hết một đoạn thì tất cả đã hát hòa nhịp với nhau hơn.

Du hát và cứ hát. Tự bản thân Du nhận ra tiếng hát của mình càng lúc càng vang, càng cao. Âm nhạc thật sự giải phóng con người, nó giúp tâm hồn trở nên thăng hoa. Tưởng chừng như không còn sự ràng buộc nào nữa và ta tự do. Chẳng hiểu sao cả căn phòng im phăng phắc, và chẳng hiểu sao nhóm phạm nhân nữ lại ca rõ to đến thế. Có lẽ những ca từ trong bài hát của cổ nhạc sĩ họ Trịnh giúp mọi người nhận thấy sự tươi đẹp của cuộc sống. Hạnh phúc xuất phát từ những điều rất nhỏ mỗi ngày.

Tôi chợt biết rằng, vì sao tôi sống?

Vì đất nước cần một trái tim...

Du cảm nhận vị mặn trên môi khi vào một khoảnh khắc nào đó, cô cũng đã hiểu vì sao mình sống. Âm thanh vỗ tay vang lên ầm ĩ lúc bài hát kết thúc. Du thấy Văn cũng đang vỗ tay, mỉm cười. Và lần đầu tiên, Du đã nở một nụ cười thật rạng rỡ.

Cuối cùng phiên tòa xét xử đã mở. Văn Du nhớ rõ, đó là một buổi sáng đầu tháng sáu trong xanh, yên ả. Lúc ngồi trên xe áp tải đến tòa án, Du cứ ngồi tựa đầu nhìn ra ngoài trời, đôi tay bị còng để trên đầu gối. Sáu mươi ngày rồi Du mới được rời khỏi Trại giam nhưng lại chỉ có thể nhìn ra khung cảnh ngoài kia qua kẽ hở nhỏ bên hông xe. Hình như khi đó đầu óc trống rỗng, Du không nghĩ được gì ngoài việc tưởng tượng đến lúc mình đứng trước vành móng ngựa nghe tòa tuyên án, rồi bao nhiêu người kéo đến xem nữa.

Xe đỗ ịch. Hai người công an kéo xóc Du xuống xe. Trước cửa tòa án đã có khá nhiều người đứng quan sát. Khi họ trông thấy Du thì âm thanh bàn tán trời dậy, tiếng nói lao xao không ngớt. Rồi lúc đi ngang qua đám đông hiếu kỳ, Du tình cờ nhìn thấy ông Thạch bé bé Oanh đứng phía sau người ta. Ông Thạch được báo về phiên tòa hôm nay nên đã đưa cháu đến đây. Nét mặt ông nhăn nhúm, nửa lo lắng nửa thất thần. Còn bé Oanh vô tư cứ cười hoài vì được thấy mẹ. Nó đã gọi mẹ nhưng tiếng gọi bị át đi bởi vô vàn âm thanh khác. Du bị đưa đi nhanh vào trong, liên tục ngoái nhìn con gái.

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên trong tòa án đã có người ngồi ở các dãy ghế. Và Du thoáng bất động bởi thấy ngay hàng ghế đầu là hai vợ chồng trung niên đeo khăn tang, tay cầm di ảnh của con trai là bác sĩ Dương. Họ nhìn Du bằng đôi mắt vô cảm đầy trách cứ, lạnh băng đến tê tái. Du thấy cả người run lên, tim đập thình thịch và mồ hôi tuôn ra. Cảm giác như đôi mắt căm hận của đôi vợ

chồng ấy không ngừng dỗi theo từng bước chân nặng trĩu của kẻ thủ phạm đã giết chết con mình. Điều ấy khiến Du sợ hãi.

Chánh án, Thẩm phán và Hội thẩm nhân dân đã có mặt. Không lâu sau phiên tòa bắt đầu. Du đứng trước vành móng ngựa chờ nghe Thư ký tòa án đọc nội dung cuộc xét xử hôm nay. Rồi đến luật sư bên tố tụng và bên biện hộ lần lượt nêu lên những ý kiến của mình. Nhân chứng được triệu tập, các chứng cứ cũng được đưa ra đầy đủ.

Tự dưng Du thấy mọi thứ trở nên mơ hồ. Du nghe Chánh án hỏi rồi trả lời, dù bản thân thật sự chưa định hình rõ những câu hỏi đó cũng như mình đã trả lời những gì. Điều Du bận tâm là lời bàn luận xôn xao của những người dự phiên tòa, tiếng khóc sùt sùi của cha mẹ bác sĩ Dương. Thậm chí Du còn nghe văng vẳng bé Oanh đang gọi mẹ...

Phiên tòa kéo dài gần một tiếng rưỡi. Sau khi Chánh án và Hội thẩm nhân dân thống nhất kết quả, bản án cuối cùng được đưa ra: Tuyên án tử hình bị cáo Vân Du! Bị cáo có thể kháng án trong mười ngày! Phiên tòa vừa kết thúc là đồng loạt các âm thanh hô hào vang lên. Du tiếp tục bị công an đưa ra ngoài xe. Du bị đám đông bu quanh, la ó chửi bới.

- Con gái mà sao ác quá!

- Còn trẻ mà giết hai mạng người luôn!

- Giết mẹ kế vì tiền rồi giết bác sĩ vô can nữa chứ! Tử hình là đúng!

Du nhắm mắt khi nghe những lời mắng nhiếc. Bỗng, Du nghe tiếng ông Thạch và bé Oanh cất lên thất thanh. Du liền mở mắt ra và thấy cha bé Oanh đang cố chen qua đám đông cuồng nộ kia để đến gần mình. Người cha già không ngừng kêu tên con gái trong nỗi xót xa nghẹn ngào. Còn bé Oanh thì vừa khóc vừa dang tay như cố ôm lấy mẹ. Du nghe con gọi "mẹ ơi, mẹ ơi" mà không kìm nổi nước mắt. Hai ông cháu cứ bị xô đẩy trong cảnh nhốn nháo người và người. Lúc bé Oanh ôm được cổ Du thì bị công an đẩy ra xa để đưa phạm nhân lên xe. Đúng lúc, tiếng ai gào lên khiến tất cả giật mình:

- Trả con trai cho tôi! Cô mau trả lại nó cho tôi! Cô là ác quỷ!

Mọi người trông thấy mẹ của bác sĩ Dương vừa ôm di ảnh con vừa lao

đến với vẻ kích động, liên tục khóc thảm thiết. Bà cố hết sức chen qua đám đông để đến gần và giơ tay quờ quạng như muốn đánh vào người Du. Nỗi bần thần khiến Du chẳng biết làm gì ngoài việc đứng yên để mặc các công an ngăn bà ấy lại. Người chồng cũng chạy đến ngăn vợ, sau đó nhìn Du bằng ánh mắt căm phẫn.

Sau cùng, Du cũng được đưa lên xe sau cảnh hỗn loạn này giờ. Nhóm công an có vẻ mệt nhọc, còn Du ngồi yên lặng với hàng tá suy nghĩ ngổn ngang. Trước khi xe chạy đi, Du cố nhìn qua khe hở chỉ để thấy đôi vợ chồng trung niên bật khóc đau đớn. Và đằng sau các gương mặt đỏ bừng vì nắng trưa là cảnh bé Oanh đang nức nở trên vai ông ngoại.

Với bản án tử hình, Du không thể ở lại buồng giam số 5 được nữa mà sẽ bị đưa đến khu biệt giam dành cho những tử tù chờ ngày trả án. Đó là nỗi buồn thương của tất cả chị em bạn tù khi thấy Du thu xếp quần áo đồ đạc. Chẳng ai nói gì mà chỉ nhìn nhau xót xa trước cái án tử đang chực chờ của cô gái hãy còn trẻ.

Tuy khoảng thời gian ở chung trong buồng giam này vốn vẹn hai tháng nhưng họ và Du đều có những kỷ niệm khó quên. Đặc biệt là chị Giáo với con Muội. Cả ba đã là những người bạn lúc nào cũng tâm sự cho nhau nghe chuyện vui buồn. Nay Du bị tuyên án nghiệt ngã như vậy khiến cả hai người nọ không ngăn nổi nước mắt.

Ôm chiếc túi quần áo trên tay, bấy giờ Du mới quay qua nhìn hết các chị em bạn tù đang hướng đôi mắt cảm thông vào mình. Người thì buồn rầu, người thì sứt sùi. Trông thế Du cũng thấy như được an ủi. Chị Giáo một tay ôm con trai, tay còn lại đặt lên vai cô em gái mà siết chặt. Chị muốn nói gì đó nhưng cứ khóc mãi, nước mắt rơi liên tục. Du chẳng nói gì chỉ vỗ nhẹ tay chị như muốn nói mình chấp nhận bản án này. Rồi cô nhìn nhóc Tâm mở mắt ngơ ngác chẳng hiểu được chuyện xung quanh. Du hôn lên hai má nó, chột nghe lòng quặn thắt một nỗi đau đớn.

Con Muội bình thường thấy cộc tính vậy mà lúc này cũng mắt đỏ hoe, cảm giác như lần thứ hai mất đi người thân. Trước là mẹ nó, còn giờ là Du.

- Chị ơi... em hứa khi ra tù rồi sẽ sống tốt hơn. Em sẽ bắt đầu lại từ đầu...

Du mỉm cười gật khễ, rồi được con Muội ôm choàng lấy. Chị Giáo nức nở, cũng dang tay ôm lấy Du. Nằm trong hai vòng tay ấm áp đó lần cuối, Du biết mình đã khóc.

Rời khỏi buồng giam đầy âm thanh thút thít, Du bước theo quản giáo Ngà đến khu phòng giam tách biệt. Trên đường đi, Du cảm nhận đôi chân chùng xuống, nặng nề và trái tim nhói từng cơn. Dẫu dặn lòng phải cố kìm nhưng Du vẫn rơi nước mắt. Giọt lệ nóng hổi chảy dài trên gò má thất sắc khiến Du muốn bật ra một tiếng nấc khễ.

Vừa lúc đi ngang qua khoảng sân vắng vẻ, Du bất giác thấy bóng dáng ai đang đứng yên đằng sau hàng rào kẽm hết đang chờ mình. Khi nhìn kỹ lại thì Du mới biết đó là Đồng Văn. Anh chàng bác sĩ đứng dưới ánh nắng chiều tà, gương mặt tĩnh lặng nhưng đầy u buồn. Bóng Văn đổ dài xuống đất lặng lẽ hết như thứ tình cảm âm thầm cất giấu ở trong lòng. Văn cứ nhìn Du bằng đôi mắt mê thiết đến nao lòng.

Du cũng nhìn Văn, cũng nhen nhúm một tình cảm chẳng thể nói lên lời. Nhưng với trái tim mạnh mẽ lẫn kiên định, Du tiếp tục bước và để gió lau khô nước mắt.

Quản giáo Lành trông coi khu biệt giam dành cho tử tù đã nhiều năm, xem như là người có kinh nghiệm thâm niên đồng thời cũng lắng nghe không biết bao nhiêu tâm sự thê lương của những con người sắp ra trường bắn.

Ngày đầu đến khu biệt giam, Văn Du gặp người quản giáo nữ có gương mặt hiền hiền, nụ cười thân thiện chẳng mang chút khinh bỉ hay ghét bỏ đối với tử tù. Chị đưa Du đến phòng của mình. Buồng biệt giam hơi hẹp nhưng không đến nỗi ẩm thấp tối tăm mà khá sạch sẽ. Nữ quản giáo trung niên hỏi thăm Du vài câu qua cánh cửa song sắt.

- Chị tên gì?

- Tôi tên Du, thưa cán bộ.

- Chị bị tội gì mà tử hình?

- Tôi giết hai mạng người.

- Chị có gửi đơn xin ân xá chưa?

- Thưa cán bộ, tôi chấp nhận hình phạt này và sẽ không viết đơn xin ân xá.

- Vậy à? Đa số tử tù ở đây đều viết đơn kháng án hoặc xin ân xá miễn tội. Và người may mắn thì được giảm xuống chung thân, nhưng vài người thì vẫn phải chịu cái án tử. Tử tù như chị cũng thật hiếm thấy.

- Tôi giết người thì phải chịu tội. Và lại tôi nghĩ mình có viết đơn xin ân xá cũng chẳng được chấp nhận. Người ta gọi tôi là ác quỷ...

Quản giáo Lành nhìn nỗi buồn đầy cam chịu trên mặt Du, bất giác có chút cảm thông. Dù chị chẳng biết nữ tử tù trẻ tuổi này giết người thế nào, nhưng trông biểu hiện u uất đó cũng phần nào giúp chị hiểu rằng Du đang nếm trải sự hối hận tột cùng. Không có sự trừng phạt ghê gớm nào bằng nỗi ân hận đâu, thậm chí cả cái chết. Nên thấy tử tù nào đang chịu trừng phạt bởi bản án lương tâm thì chị đều thông cảm.

- Chị nhớ chấp hành tốt nội quy, nếu có chuyện gì thì gọi lớn cho quản giáo biết.

Du gật đầu trước khi quản giáo Lành rời đi. Đưa mắt quan sát buồng giam nhỏ hẹp với một chiếc giường, bục xi măng để đồ cá nhân và bồn rửa mặt, Du cảm giác lạnh lẽo đơn độc làm sao. Trước khi chết, tử tù phải trải qua khoảng thời gian "tự giam cầm" như thế này đây, cứ như bị tách biệt khỏi thế giới ngoài kia.

Du lấy trong túi đồ ra cuốn nhật kí. Khi bản án tử hình được tuyên thì cuộc điều trị tâm lí cũng kết thúc. Du không cần gặp Văn, không cần uống thuốc hay viết nhật kí. Mọi sự việc, thói quen hàng tuần, hàng ngày sẽ chấm hết. Dầu vậy Du vẫn muốn tiếp tục viết nhật kí, chỉ ít bản thân cũng có thể lưu lại những điều cuối cùng khi mình ở buồng biệt giam này. Du bắt đầu với các con chữ đều tăm tắp, lòng biết rằng sẽ chẳng có lời hồi đáp.

Ngày... tháng... năm...

Bác sĩ, hôm nay tôi được đưa đến phòng biệt giam. Nơi này nhỏ hẹp, hơi chật chội nhưng không ẩm thấp tối tăm như tôi tưởng tượng. Ở một mình tại nơi đây quả thật khiến người ta thấy lạnh lẽo và cô đơn quá. Tôi nhớ buồng giam số 5, nơi có nhiều chị em bạn tù tốt bụng đã ở bên cạnh sẻ chia vui buồn, họ an ủi tôi trong những ngày tuyệt vọng nhất. Dù chỉ hai tháng thôi nhưng dường như tôi đã xem họ là người thân.

Tôi cũng cảm ơn bác sĩ rất nhiều. Về tất cả. Nhờ có bác sĩ tôi nhận ra mình vẫn sống. Ngày thứ ba hàng tuần được gặp nhau, hay việc viết nhật kí chia sẻ mỗi ngày, với tôi đều là những khoảnh khắc vô cùng tuyệt diệu. Nó thật sự trọn vẹn, về cảm xúc lẫn tinh thần. Tôi sẽ không được như ngày hôm nay nếu không có bác sĩ.

Bác sĩ đừng trách tôi vì đã không viết đơn xin ân xá. Tôi biết bác sĩ tốt với tôi, bằng cả tấm lòng và sự chân tình. Nhưng tôi vẫn muốn làm theo điều mà bản thân cho là đúng, là để giúp tâm hồn tôi được cứu rỗi. Lúc đến khu biệt giam, tôi đã thấy bác sĩ. Hẳn bác sĩ cũng thấy tôi nhìn bác sĩ. Xin bác sĩ đừng quá lo lắng cho tôi nữa, tôi sẽ càng áy náy hơn. Tôi sẽ cố gắng, dầu biết sự cố gắng này chỉ để dành cho một cái chết được định sẵn.

Nhưng tôi vẫn cố gắng không sợ hãi.

Cố gắng bình thản và chờ đợi.

Và cố gắng không khóc.

Tôi hứa...

Nhật kí tù nhân 3969.

Đóng cuốn nhật kí lại, Du ngồi trên giường tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo và ngoẹo đầu nhìn lên lỗ thông gió hình chữ nhật nhỏ với chấn song sắt đen. Vài tia nắng tươi sáng cố len qua khoảng trống chật hẹp chiếu rọi vào nơi đơn độc này. Buồng biệt giam trở nên nửa sáng nửa tối. Từ từ chỉ có thể nhìn ra thế giới bên ngoài ở trên đó, thấy một mảng trời rất nhỏ lẫn xa xôi. Rồi nó khiến họ không ngừng nghĩ về cái chết...

Đêm ấy, Du trần trọc thao thức. Lần đầu tiên Du ngủ ở buồng biệt giam,

nằm xoay qua xoay lại chỉ thấy hai bức tường kín bung trong khi những đêm trước bên cạnh sẽ có chị Giảo và con Muội. Du thấy lạnh, đến nỗi rùng mình. Nằm không ngủ lại càng khiến Du nhớ về nhiều chuyện trong quá khứ. Tử tù nào cũng vậy thôi, sống ở nơi tách biệt chỉ làm người ta thấy rõ bản thân, tội ác mình gây ra, nỗi ám ảnh cứ hiện diện mỗi lần nhắm mắt. Du co người, một nỗi còn cào quặn thắt trong bụng.

Chợt Du nghe ở buồng bên cạnh, tiếng khóc của một tử tù nữ. Chị này lúc khóc thành tiếng, lúc thì nghẹn ngào. Chị liên tục nói xin lỗi, lặp đi lặp lại rất khê những cái tên. Có thể là chồng. Là con. Hoặc là những người mà chị đã gây tội. Rồi Du lại nghe âm thanh thở dài liên tục của một tử tù nam. Chỉ một tiếng thở thôi mà sao chất chứa cả tâm sự trĩu nặng, cả tâm hồn sợ hãi hoang mang.

Du nằm ở giữa hai căn buồng của hai kẻ tội lỗi, tiếng khóc lẫn thở than như kéo đêm dài càng thêm dài. Không gian tĩnh lặng tại khu biệt giam như trầm lắng đến ngạt thở. Quyện vào đó là tiếng thê thiết nỉ non thâm lặng, biến nơi đây trở nên sâu nào vô cùng. Xoay trở mình liên tục, rồi Du ngồi dậy lấy nhật kí ra viết tiếp.

Bác sĩ, đêm nay tôi mất ngủ.

Tôi đoán lúc viết những dòng này đã quá 12 giờ khuya. Hay cũng có thể đã sang ngày mới rồi. Tôi nhận ra phòng biệt giam như một tấm gương phản chiếu, nằm một mình ở căn buồng âm u tôi liên tục thấy bản thân mình trong quá khứ. Về những lỗi lầm. Tôi không dám nhắm mắt, dù chẳng đủ sức để khóc nữa nhưng còn nỗi sợ, nó quá lớn!

Buồng bên trái tôi là một chị tử tù cứ liên tục khóc và xin lỗi. Còn buồng bên phải tôi là một anh tử tù khác lại thở dài rất u uất, thỉnh thoảng rì rầm những điều rất nhỏ. Và tôi biết chắc rằng, họ sẽ thức cho đến sáng. Thậm chí ngay cả tôi nữa.

Nỗi ân hận và sợ hãi nơi buồng giam tách biệt sẽ bào mòn tử tù mỗi ngày, mỗi đêm.

Nhật kí tù nhân 3969.

Du nằm xuống giường, cố đưa mình vào giấc ngủ. Tự dưng khi đó, Du nghe văng vẳng tiếng chim đỗ quyên lại hót. Vẫn nào nề lắm nhưng

chẳng hiểu sao lại giúp Du bình tâm hơn, dần dần thiếp đi một cách mệt mỏi. Nằm trên giường mà Du cứ ngỡ đang nằm trên những lớp sóng biển nhấp nhô, tròn trĩnh. Giấc ngủ chẳng tròn, khi mơ khi tỉnh.

Không rõ Du đã ngủ được bao lâu mà tiếng lạch cạch mở khóa lạnh tanh vang lên, cùng tiếng bước chân nhẹ nhàng lướt ngang qua buồng, đã đánh thức cô. Du nhìn lên lỗ thông gió, trời chỉ vừa hửng sáng thôi. Du nghe tiếng dép kéo lê nặng trĩu, âm thanh trò chuyện của vài người khẽ khàng. Những bóng dáng lướt qua nhanh nơi cửa buồng và Du kịp nhận ra một tử tù vừa bị đưa đi.

Du chớp mắt vài cái cho tỉnh táo. Tim bắt nhịp đập mạnh. Có chút sợ hãi dâng lên.

Nó khác với đêm qua. Không phải nỗi sợ của sự ân hận.

Mà là cái chết.

Người tử tù ban nãy, theo Du đoán, có lẽ là bị mang ra trường bắn.

[Chiều 14/6/2011, trước Quốc hội, Bộ trưởng công an cho biết: Luật thi hành án hình sự cho phép thay đổi từ xử bắn tử tù sang tiêm thuốc độc.]

....

Tử tù mỗi ngày được ăn uống, tắm rửa đàng hoàng. Họ còn được đi ra ngoài trời một lần trong một ngày. Khoảnh khắc ấy thật đáng giá với họ. Vì cảm giác như được tự do.

Mỗi sáng, Vân Du đứng ở khoảng sân vắng vẻ của khu biệt giam. Tranh thủ từng giây từng phút ngắn ngủi để ngắm nhìn bầu trời rộng lớn, ánh mắt Du mãi miết đuổi theo những đám mây trắng bay bồng bềnh. Du tưởng tượng mình là một chú chim đang nhảy nhót trên không, chơi đùa với gió và vờn bắt với nắng sớm. Du khao khát được rong ruổi cùng mây hệt như chính cái tên mình mang.

Du cứ đứng lặng lẽ và ngược mặt lên cao, nhắm nghiền mắt để tận hưởng bầu không gian thanh bình, hít thở thật sâu như muốn tâm hồn

được thanh tẩy. Gió vuốt ve da mặt, lướt qua tai và luồn khẽ vào từng sợi tóc đã dài hơn so với ngày đầu tiên Du bước chân vào Trại giam. Rồi khi mở mắt ra, Du thấy bầu trời cao vợi vợi thì niềm mong mỏi thoát khỏi xiềng xích giam cầm lại càng mãnh liệt.

Du nhận ra thế giới này vẫn đẹp. Và mình vẫn muốn sống.

Quản giáo Lành có nhiệm vụ trông chừng tử tù mỗi khi họ ra được phép ngoài mỗi ngày. Quan sát đáng vẻ thanh thản của Du, chị liền bước đến ở phía sau, lên tiếng vừa đủ:

- Chị có biết tử tù thích nhất là gì không?
- Tôi nghĩ là được sống, thừa cán bộ.
- Nói một cách nôm na là họ thích những buổi sáng.

Du chậm rãi quay qua nhìn quản giáo Lành. Chị nở nụ cười, mắt lại nhìn xa xăm:

- Khi tử tù còn nhìn thấy một buổi sáng thì họ biết chắc rằng mình vẫn còn sống thêm một ngày. Tử tù khác với những người bình thường ở bên ngoài, ngày họ ngủ và về đêm thì lại thức. Chỉ khi đến sáng hôm sau lúc đã qua hai, ba giờ sáng và họ nghe bước chân của quản giáo lướt qua buồng giam của mình thì họ hiểu hôm nay mình không phải chết. Họ đợi bình minh nhưng đồng thời cũng rất sợ nó.

- Đêm, tôi không ngủ được vì sợ hãi và ám ảnh.

- Khu biệt giam khiến tử tù ám ảnh về tội lỗi mình gây ra, sau đó lại sợ hãi cái chết đến gần. Tôi làm quản giáo ở đây lâu rồi, tử tù nào cũng tiếp xúc qua cả. Có người bình thản đón nhận cái chết nhưng hầu hết đều sợ hãi khi một buổi sáng nào đó phải ra trường bắn. Cũng dễ hiểu khi đó là phản ứng bình thường khi một người sắp bị đoạt mất sự sống.

Du lặng im, tiếp theo bất giác nói một điều kỳ lạ:

- Tử tù chúng tôi còn có thể được nhìn thấy buổi sáng, thậm chí nếu đơn xin ân xá thông qua thì việc đó không còn trở nên xa vời nữa. Nhưng, nhiều lúc tôi nghĩ đến những nạn nhân vô tội bị chúng tôi lấy đi mạng

sống, ai sẽ cho họ cơ hội để nhìn thấy ngày mai? Mỗi lần tự hỏi mình điều đó là tôi càng không muốn tha thứ cho bản thân, thừa cán bộ.

Quản giáo Lành hướng ánh mắt ngạc nhiên vào Du. Có lẽ lần đầu tiên chỉ gặp một tử tù lạ lùng thế, chỉ muốn cho nạn nhân thêm một cơ hội chứ không phải là chính mình.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm về, Du lại thao thức và lại nghe tiếng khóc nỉ non cùng tiếng thở dài ưu sầu. Du nhớ đến lời quản giáo Lành, về việc chờ đợi những buổi bình minh. Chính Du cũng đang chờ cái ngày mình bị đưa ra trường bắn. Một mặt Du nhận thức tội lỗi của mình và chấp nhận bản án tử, nhưng mặt khác bản năng sống khiến cô cũng mang nỗi sợ hãi. Du không muốn nghĩ thêm về điều ấy, liền mở nhật kí ra viết. Mở đầu là một câu hỏi.

Ngày... tháng... năm...

Bác sĩ có biết tử tù sợ nhất là gì không?

Đó chính là ngủ.

Tử tù không thể ngủ và luôn chờ đợi buổi sáng hôm sau vì sợ mình sẽ là người tiếp theo bị mang ra trường bắn. Chỉ khi tiếng bước chân của quản giáo dừng trước một cửa buồng giam nào đó mà không phải của họ thì họ lại thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ mình lại có thêm một ngày để sống. Và buổi sáng hôm ấy trôi qua, đối với họ, trở nên quý giá.

Bác sĩ, tôi cũng đã bắt đầu thức đêm và chờ ngày. Vì tôi sợ cái chết.

Lúc giết người xong, tôi sợ hãi đến mức muốn tự sát. Nhưng từng ngày, từng ngày trôi qua khi mà tôi không biết ngày nào mình bị xử bắn, thì giờ đây tôi lại muốn sống thêm nữa. Có lẽ càng kề cận cái chết thì người ta càng khao khát được sống.

Tôi nghĩ về cái chết, về thứ được gọi là kết thúc. Kiếp người này của tôi sẽ hoàn toàn chấm dứt, cái tên Vân Du không tồn tại nữa, hay những người thân yêu mà tôi mãi mãi chẳng thể gặp lại. Và còn nỗi đau của họ khi tôi mất đi.

Cảm giác đó thật đáng sợ bác sĩ à.

Mỗi đêm trước khi ngủ, tôi lại nhủ thầm rằng, nếu như đêm nay là đêm cuối cùng mình còn sống thì sẽ thế nào?

Chỉ là một dòng suy nghĩ thôi cũng khiến tim tôi quặn thắt.

Nhật kí tù nhân 3969.

Du lật ra trang cuối của nhật kí, nhìn bức hình vẽ của bé Oanh mình dán vào đó. Những ngón tay khê khàng miết nhẹ trên từng nét chì nguệch ngoạc, Du rơi nước mắt.

Đồng Văn yên lặng ngồi chờ ở phòng thăm. Gần mười ngày qua, kể từ khi Vân Du bị tuyên án tử hình, Văn ăn không ngon ngủ không yên. Cứ mỗi lần nghĩ đến cảnh Du bị đưa ra trường bắn là lòng Văn đau đốn đến ngạt thở. Bản thân không muốn mọi chuyện kết thúc trong bi kịch nên Văn quyết tâm đến thăm Du, và dù biết cô sẽ từ chối yêu cầu của mình nhưng anh vẫn muốn thử với chút hi vọng nhỏ nhoi sau cùng.

Trong lúc chờ đầu óc Văn cứ trống rỗng, thậm chí lúc Du đã xuất hiện đằng sau tấm kính thì anh cũng chẳng hay biết.

- Chào bác sĩ, thật bất ngờ khi bác sĩ lại đến thăm tôi.

Văn nhìn Du, hình như cô gầy hơn thì phải, gương mặt vẫn u uất và buồn bã làm sao. Thời gian trước, có lúc Du đã thay đổi trở nên vui vẻ, cởi mở hơn nhưng bây giờ dáng vẻ đó đã mất. Có cảm giác mọi thứ lại quay về lúc ban đầu, khi Du mới vào Trại giam.

- Trông cô hơi xanh xao, cô vẫn khỏe chứ?

- Tôi ổn mà, bác sĩ đừng lo. Bác sĩ gặp tôi có chuyện gì không?

Hơi chồm người về phía trước, Văn cố gắng giữ giọng rõ ràng:

- Tôi biết, dù có nói bao nhiêu lần cũng sẽ không thay đổi được kết quả. Nhưng tôi vẫn muốn thử lần nữa... Chỉ còn một ngày nữa thôi là cô sẽ không còn quyền được kháng án, tôi mong cô hãy tranh thủ thời gian còn lại mà yêu cầu luật sư đề đơn kháng án!

Trước khi đến đây, Du cũng đoán được phần nào Văn sẽ đề cập đến chuyện kháng án.

- Bác sĩ vốn biết rõ câu trả lời là gì mà.

- Nếu không kháng án thì chí ít cô cũng nên viết đơn xin ân xá.

- Câu trả lời vẫn chỉ là một thôi bác sĩ, tôi không làm như thế đâu.

Nếu không kìm chế bản thân thì hẳn Văn đã đập tay thật mạnh xuống mặt bàn rồi. Văn trách Du sao cố chấp đến vậy, quyết dồn chính mình vào con đường chết mới thỏa lòng. Liệu Du chết rồi thì bà Nhuệ và bác sĩ Dương có sống lại? Nếu nói đó là sự trừng phạt thì Văn vẫn sẽ bất chấp tất cả, thậm chí rơi vào mù quáng, để chỉ giúp Du được sống. Du từng bảo bản án tử là công bằng, thế Du có từng nghĩ cái chết của mình lại là điều bất công với những ai yêu thương cô?

Cùng với nỗi thương tâm, Văn bất giác thốt lên một cái tên nghe nhẹ hẫng:

- Du à... xem như tôi khẩn khoản xin Du lần cuối cùng, hãy viết đơn xin ân xá.

Tròn xoe mắt, Du ngạc nhiên bởi lần đầu tiên chàng trai đó đã gọi tên mình một cách đầy khẩn khoản đến thế. Nghe đầy tha thiết mà cũng đón đầu làm sao.

- Bác sĩ...

- Tôi đến đây không phải với tư cách là bác sĩ. - Văn cắt ngang lời đối phương - Du hãy nhìn tôi đi, với vai trò là một chàng trai bình thường đang mang nỗi đau sắp mất đi cô gái quan trọng nhất. Tôi cũng có một

trái tim biết yêu thương, Du hiểu không?

Ở bên kia tấm kính ngăn cách, Du chợt nhận ra một thứ cảm xúc đang dâng trào khiến tim mình choáng ngợp. Du muốn bật khóc nhưng lạ thay, có điều gì đã ngăn những giọt nước mắt ấy tuôn trào. Du biết phải làm gì để đáp lại lời tỏ bày của Văn? Cũng như bất lực trước nỗi đau đớn đang khuấy động bên trong lòng Du?

Văn nhẹ nhàng áp bàn tay lên tấm kính ngăn, như chờ một lời hồi đáp, nói thật khẽ:

- Nếu không thể vì tôi thì Du cũng nên vì con gái mình, hãy cố gắng sống.

Trước vẻ lặng thinh của Du, Văn dường như đã hiểu ra: Cuối cùng mọi nỗ lực từ mình đã trở nên công cốc! Đến lúc này Văn không còn cách nào để ngăn con tim ngừng chảy máu. Lặng lẽ cúi đầu, Văn cố chịu đựng sự giằng xé dữ dội, giọng thật trầm:

- Lẽ nào, tôi không có ý nghĩa gì trong cuộc đời của Du...?

Du quan sát dáng vẻ Văn đang gồng mình chịu đựng thương đau thì nỗi xót xa vỡ òa tràn lấp tim cô. Du nức khẽ một tiếng thật nghẹn ngào, từ từ đưa bàn tay lên định áp vào bàn tay Văn vẫn đang mở ở bên kia tấm kính. Đó sẽ là minh chứng từ một lời hồi đáp thầm lặng. Thế nhưng khi ngón tay sắp chạm vào sự liên kết sau cùng đó thì Du liền ngừng lại. Sẽ thật bất công nếu Du cứ cho Văn những hi vọng hão huyền!

Yêu thương thật sự phải là thứ tình cảm có trách nhiệm.

Với một tử tù sắp chết như Du thì sao có thể làm tròn trách nhiệm ấy với Văn?

Du nhớ con cáo trong truyện Hoàng tử bé, cảm hóa nhau làm chi để giây phút chia li chỉ còn nước mắt. Du không muốn tưởng tượng cảnh Văn rồi sẽ giống con cáo đó, cứ ngồi chờ đợi trong vô vọng dù biết rõ đôi phương sẽ chẳng bao giờ trở lại nữa. Để ai đó bước chân vào cuộc đời mình, sau đó lại quay về với nỗi cô đơn còn lớn hơn lúc đầu.

Sau cùng Du rút tay lại, kết thúc sự hồi đáp tình cảm đó. Nghe Du gọi,

Văn ngược lên và thấy cô mau chóng đứng dậy nhìn mình với đôi mắt ráo hoảnh, sáng ngời.

- Tôi thật sự cảm ơn tấm chân tình của bác sĩ, cũng như suốt thời gian qua anh đã luôn giúp đỡ tôi. Dầu biết là tàn nhẫn đối với bác sĩ nhưng tôi sẽ tiếp tục chờ đến ngày trả án. Vậy nên... chúng ta đừng gặp nhau nữa. Tôi muốn mình từ giờ không xuất hiện trước mặt bác sĩ. Xin hãy giữ gìn sức khỏe.

Dứt lời, Du cúi chào rồi lập tức xoay lưng đi. Trước khi rời khỏi phòng thăm, Du thấy Văn đứng lặng yên nhìn theo mình và gọi khẽ khàng:

- Văn Du...

Lúc cánh cửa chưa kịp đóng lại, vào khoảnh khắc thật ngắn ngủi thôi Du đã khắc ghi tỉ mỉ từng đường nét trên gương mặt của Văn. Cũng giống như con cáo nhìn cánh đồng lúa mì và nhớ đến mái tóc màu vàng kim của Hoàng tử bé, thì Du cũng sẽ cất giữ hình ảnh chàng trai đó vào sâu trong tim mình. Từng đường nét quá đỗi thân thương ấy sẽ an ủi Du vào những ngày sau cuối của cuộc đời.

Khoảng thời gian ở buồng giam tách biệt, Du đều đặn viết nhật kí. Cứ cách hai, ba ngày là Du lại gửi gắm tâm sự vào trang giấy, những dòng chữ không bao giờ nhận lại lời hồi âm từ phía đối phương. Nhưng Du vẫn viết, như thể được ai đó san sẻ. Và đây là điều duy nhất Du có thể làm trong những đêm thao thức vì chờ đợi, vì mong nhớ, vì khổ đau.

Ngày... tháng... năm...

Bác sĩ, mấy ngày nay tôi rất nhớ con gái. Tôi không biết Hoàng Oanh hiện nay như thế nào, có khỏe không, có chịu ăn cơm đầy đủ không. Tôi thấy con trong phiên tòa vài ngày trước. Lúc đầu con bé vô tư lắm nhưng khi thấy tôi bị áp giải ra xe, nó liền bật khóc và cố len qua đám đông người đang bu quanh, để có thể ôm lấy tôi.

Trông cảnh bé Oanh vừa khóc vừa gọi mẹ, tôi không kìm lòng được mà rơi nước mắt. Tim như bị ai lấy dao đâm. Tôi có tội quá bác sĩ! Tôi không đáng làm mẹ! Tôi khiến con gái mình chịu khổ! Rồi đây nó sẽ

sống ra sao khi bị người đời khinh miệt, khi có một người mẹ từng là tử tù? Tôi chưa từng hối hận khi sinh ra bé Oanh, nhưng giờ đây tôi lại thấy hối hận thay cho con vì có người mẹ tội lỗi là tôi.

Giá như bé Oanh làm con của một người khác chứ không phải tôi, thì tốt biết bao.

Nhật kí tù nhân 3969.

Ngày... tháng... năm...

Bác sĩ, tôi vừa viết thư xin lỗi cha mẹ của bác sĩ Dương. Đây là lá thư năm, và dĩ nhiên tôi không nhận được lá thư hồi âm nào của họ.

Nếu nói rằng tôi không thất vọng thì đó chỉ là nói dối. Tôi trách bản thân nhưng vẫn mong được họ tha thứ vì tôi muốn bản thân vui bớt đi cảm giác tội lỗi. Tôi quá ích kỷ và quá tham lam phải không? Phiên tòa hôm đó, tôi thấy cảnh họ ôm di ảnh con trai rồi gào khóc, còn lao đến muốn đánh tôi cho thỏa nỗi căm phẫn. Họ gọi tôi là ác quỷ. Khi đó tôi biết, cả cuộc đời này họ sẽ không bao giờ thứ tha cho tôi.

Giá như khi ấy, tôi có thể đứng trước họ mà quỳ xuống, dập đầu tạ tội. Nhưng tôi sợ lắm, đến mức muốn bỏ chạy thật xa. Và tôi chỉ biết im lặng chứ không nói một lời xin lỗi nào cho đến lúc bị áp giải lên xe. Tôi thấy mình hèn nhất.

Nhật kí tù nhân 3969.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay tôi biết bác sĩ đã ở phòng thăm chờ tôi nhưng hãy tha thứ vì tôi đã cố chấp không đến gặp. Tôi nhất định sẽ không để chúng ta gặp nhau thêm lần nào nữa. Đây là điều tốt nhất dành cho bác sĩ. Khi mà bác sĩ đã giúp tôi thật nhiều mà tôi lại chẳng thể làm được gì ngoài việc nói cảm ơn. Mong bác sĩ có thể hiểu và không trách tôi. Tôi luôn mong bác sĩ vui vẻ, hạnh phúc và sống thật tốt.

Bác sĩ còn nhớ về truyện Hoàng tử bé? Những lần gặp bác sĩ, tôi sợ bản thân rồi sẽ giống con cáo hay anh chàng phi công, lúc Hoàng tử bé rời xa. Khi chia li, thế nào cũng sẽ có người phải khóc. Và mỗi lần gặp bác sĩ, tôi lại muốn được sống! Nên sự gặp gỡ đối với tôi vào lúc này là điều thật tàn nhẫn.

Bác sĩ biết không, bây giờ mỗi buổi sáng tôi đã bắt đầu lắng nghe tiếng bước chân của quản giáo, chờ đợi xem có phải hôm nay là đến lượt mình bị đưa ra trường bắn. Càng ngày tôi càng cảm nhận rõ cái chết đang cận kề. Tôi bỗng phát hiện ra, mình đang sợ hãi khi mỗi ngày lần lượt trôi qua...

Nhật kí tù nhân 3969.

Du bước vào phòng thăm với vẻ sốt ruột vì vừa được báo có thân nhân đến thăm. Trước đó, Du khẩn khoản xin được gặp con gái trong phòng không có kính ngăn cách để được ôm con vì biết đâu đây sẽ là lần gặp cuối cùng. Cán bộ phòng thăm cũng thương tình nên chấp nhận. Đến nơi, Du mừng rỡ khi thấy Hoàng Oanh đang ngồi cùng ông Thạch ở phía bên kia bàn thăm. Bé Oanh cũng sung sướng vì thấy mẹ xuất hiện. Tức thì nó nhảy ra khỏi lòng ông ngoại, lao ù đến chỗ mẹ. Du mau chóng cúi xuống đón lấy con gái, ôm thật chặt. Bé Oanh vừa khóc vừa gọi:

- Mẹ Du! Mẹ Du ơi!

- Ừ mẹ đây, con gái ngoan của mẹ. Nín đi con!

Bé Oanh vùi mặt vào cổ Du, khóc nức nở. Còn Du chỉ biết vỗ về con bằng những lời an ủi dịu dàng và cố nuốt nước mắt vào trong lòng. Khóc thỏa sức một lúc lâu, bé Oanh rời khỏi lòng mẹ nhưng tay vẫn ôm cổ mẹ, thút thít hỏi:

- Mẹ về với Oanh đi mà! Đừng ở trong đây nữa! Mẹ ở lâu quá chừng, về với con đi!

Nghe bé Oanh nài nỉ mà Du thấy xót xa tận cùng, bản thân vẫn chưa biết phải nói sao với con. Du chưa đủ can đảm để buột ra cái câu "mẹ sẽ

không về nữa" cho nó nghe. Né tránh bằng việc im lặng, Du lau nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt bé Oanh rồi bế nó lên, đi lại ngồi xuống ghế. Đối diện, ông Thạch trông cảnh con gái và cháu gái ôm nhau chẳng rời mà lòng đón đau như bị cắt từng khúc ruột. Du bị kết án tử hình rồi, ông sẽ mãi mãi mất con. Đứa cháu đáng thương của ông cũng vĩnh viễn mất mẹ.

- Du à, sao con không kháng án? Hoặc chí ít cũng viết đơn xin ân xá chứ con!

Vẫn ôm chặt bé Oanh, Du nhìn ông Thạch bằng dáng vẻ bình thản lạ lùng:

- Cha cũng biết tội tôi chẳng đáng được tha thứ, viết đơn xin ân xá để làm gì.

- Du ơi Du, là cha có lỗi với con! Con chịu khổ vậy đủ rồi, người đáng bị trừng phạt là cha chứ không phải con!

- Ở trên đời này, không phải bất cứ ai có tội thì đều bị trừng phạt thích đáng. Cha có lỗi với tôi nhưng pháp luật nào đâu bắt tội cha được. Và chuyện năm đó cũng chẳng ai biết ngoài một kẻ đã về thế giới bên kia và một kẻ sắp chết. Còn tôi, tội ác mà tôi gây ra biết bao nhiêu người chứng kiến, khiến bao nhiêu người căm phẫn. Vì thế tôi phải lãnh bản án mà mình đáng phải nhận.

Đôi mắt thản nhiên của Du, đối với ông Thạch như chứa hàng ngàn lời trách cứ. Nó càng làm ông thấy mình là kẻ tội lỗi. Nhìn lại kết cục ngày hôm nay, ông chính là một phần nguyên do khiến con gái đánh mất cả cuộc đời khi tuổi còn rất trẻ. Ông chửi bản thân là người cha khốn nạn. Con người không có lòng dũng cảm thì sẽ mất tất cả.

- Du ơi, cha biết mình chẳng đáng tha thứ nên cha không mong được con thứ tha! Nhưng con hãy tin rằng, suốt phần đời còn lại cha sẽ sống trong ăn năn, ân hận!

Du nhìn người cha nước mắt giàn giụa, đang đập đầu xuống hai mu bàn tay đặt trên bàn rồi nói với giọng nghẹn ngào. Du từng căm hận và từng nghĩ, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho người đàn ông này khi ông nhẫn tâm đứng nhìn cô bị cưỡng bức, chỉ bởi hèn nhát. Nhưng giờ đây, sau tất

cả những chuyện đã xảy ra, khi mọi vết thương dường như được chữa lành và ngay cả khi chỉ còn những ngày sống ít ỏi thì Du lại chẳng muốn phải căm hận ai, thù ghét ai nữa. Du nhớ Đồng Văn từng viết, vị tha là một điều gì đó thật đẹp đẽ!

- Tôi... tha thứ cho cha.

Ông Thạch chậm rãi ngẩng mặt lên, đôi mắt mờ cảm ừng ực nước chột sáng bừng. Du cảm nhận sự bình lặng trong lòng, chấp nhận nỗi đau và quá khứ ngủ yên, rành rọt:

- Nếu, cha hứa sẽ mãi mãi chăm sóc yêu thương Hoàng Oanh, không để con bé chịu sự tổn thương nào. Cha hãy hứa, sẽ dùng cả cuộc đời còn lại của cha để bảo vệ con bé... Thì, tôi chấp nhận tha thứ cho cha.

Hai giọt lệ nóng hổi chảy dài trên gương mặt tĩnh lặng của Du, vẻ như đã không còn mang nỗi oán hận nào nữa. Người con gái ấy, ngay lúc này, chấp nhận buông bỏ mọi lỗi lầm. Về phía ông Thạch, lúc nghe con gái nói hai từ tha thứ thì ông bật khóc, gật đầu.

Cuối cùng, Du quay qua nhìn Hoàng Oanh. Bàn tay run rẩy vuốt nhẹ mái tóc mềm mại và gương mặt tròn ngây thơ đó, Du lấy hết can đảm để nói với con:

- Oanh à, mẹ xin lỗi vì không thể ở bên con được nữa. Mẹ yêu con, rất nhiều!

Có lẽ hiểu được những gì mẹ nói hay sao mà bé Oanh meo meo:

- Mẹ Du không về với con nữa ạ? Mẹ ghét Hoàng Oanh rồi sao mẹ?

- Không phải! Mẹ yêu con lắm nhưng... mẹ đã làm sai và không thể về nhà được rồi.

Du ôm chậm lấy bé Oanh và cũng khóc theo. Con bé bầu chặt lấy mẹ như chẳng muốn rời xa, cứ thế bật khóc rất to. Nhưng cái ôm sau cùng của hai mẹ con không thể kéo dài khi cán bộ phòng thăm báo đã hết giờ.

Du quyến luyến không nỡ buông con ra. Bé Oanh cũng vậy, hai tay ôm cứng ngực.

Trông thế, hai cán bộ phải bước đến tách hai mẹ con rời nhau. Họ kéo Du đi, còn ông Thạch phải giữ lấy cháu gái. Bé Oanh khóc thảm thiết, đột nhiên quỳ xuống chấp hai tay.

- Mấy chú ơi, thả mẹ Du của con về đi mà! Con xin mấy chú! Mẹ Du biết sai rồi, mẹ hối hận rồi! Con và mẹ xin lỗi mấy chú!

Mặc ông Thạch khuyên ngăn, bé Oanh vừa khóc lớn vừa liên tục chấp hai tay vào nhau như thể cầu xin hai cán bộ kia. Mặt nó ướt nhem nước mắt nước mũi, miệng cứ nói:

- Con xin lỗi mấy chú! Con xin lỗi giùm mẹ Du mà! Mẹ Du biết lỗi rồi!

Dẫu cũng xót xa trước hành động ngây thơ của đứa trẻ nhưng hai cán bộ buộc phải làm đúng nhiệm vụ. Và có lẽ, họ đã cố ý dẫn Du rời khỏi phòng một cách chậm rãi, hết như muốn nữ tử tù được nhìn thấy con thêm chút nữa.

Trông cảnh bé Oanh chấp tay xin lỗi cán bộ mà lòng ngực Du muốn vỡ tung bởi cảm xúc đốn đau tận cùng. Du đưa tay bịt chặt miệng để kìm những tiếng nức nở sắp bật ra trong cổ họng nghẹn ứ. Và Du cứ ngoái nhìn con gái cho đến lúc cánh cửa khép lại. Thậm chí khi đã đi xa, Du vẫn nghe văng vẳng âm thanh nức nở đó còn cào cào cả ruột gan.

-----oOo-----

Chương 19: Chương cuối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vài ngày sau, Vân Du bất động khi nghe quản giáo Lành báo một tin vô cùng quan trọng: Ngày mai Du sẽ bị đưa ra trường bắn! Bản án tử hình đã phê duyệt và chọn xong thời gian thực thi. Dẫu lúc nào cũng luôn chuẩn bị tinh thần chờ đến ngày trả án nhưng khi vừa nghe xong, Du cảm giác mọi thứ xung quanh dường như biến mất. Trước mắt chỉ còn một màu trắng xóa. Thế giới đẹp đẽ ngoài kia đang dần chao nghiêng. Du khá thất thần, đến nỗi quản giáo Lành phải đưa tay qua song sắt đỡ lấy cánh tay cô để giữ vững.

- Chị không sao chứ?

Nhắm mắt và hít thở sâu, Du cố lấy lại sự điềm tĩnh vốn có. Khoảng vài phút sau khi đã tĩnh tâm lại, Du chậm rãi mở mắt ra rồi nhìn quản giáo Lành, gật đầu.

- Cảm ơn cán bộ đã thông báo cho tôi biết.

- Nếu còn muốn sống như thế thì sao ban đầu chị không viết đơn xin ân xá cho rồi.

- Trước khi chết, ai cũng có tâm trạng bản thân thế này thôi. Cán bộ đừng lo, tôi thấy ổn hơn rồi và sáng sớm mai tôi sẽ bình thản đón nhận cái chết.

Trông đôi mắt kiên định ấy, quản giáo Lành nhẹ nhàng siết chặt vai Du và an ủi:

- Mạnh mẽ lên chị! Mình lỡ gây ra tội thì phải chịu nhận hình phạt. Xem như kiếp này đành dừng lại ở đây, chết đi rồi đầu thai thành kiếp người khác mà sống tốt hơn.

Du mỉm cười, đúng vậy! Đời này Du có quá nhiều điều phải hối hận, chỉ mong kiếp sau được trở thành một con người khác để sống trọn vẹn hơn nữa. Quản giáo Lành chợt hỏi nữ tử tù trẻ tuổi có nguyện vọng gì thì cứ nói. Suy nghĩ một lúc, Du khẽ khàng đáp:

- Tôi muốn sau khi chết đi sẽ được hiển xác.

- Thế thì khó đấy. Ở các nước khác thì chuyện hiển xác là bình thường nhưng nước mình thì chưa có luật nào về việc này cả. Cũng có vài người đưa đơn kiến nghị nhưng đến giờ luật hiển xác của tử tù chưa được thông qua và vẫn chưa có pháp lý rõ ràng nào.

- Tôi hiểu rồi...

- Thật ra cũng có vài tử tù mang di nguyện giống chị, một phần do chính phủ nước mình chưa phê duyệt và phần còn lại là người ta không dám nhận những bộ phận được hiển từ tử tù. Người thì thấy ghê sợ, người thì

tỏ ra khinh bỉ. Nói chung thì cũng tội! Tử tù muốn chuộc lỗi nên sau khi chết vẫn mong thân thể mình sẽ cứu giúp ai đó. Nhưng thường người đời không chấp nhận họ...

Cái nhìn dịu lại, Du lặng im. Đã là kẻ có tội thì mãi mãi có tội. Đối với tử tù, muốn làm một việc tốt thì khó khăn gấp bội so với người bình thường. Đã từng giết người mà sau cùng lại mong được cứu người há chẳng phải trêu ngươi ư?

- Vậy tôi khẩn khoản nhờ cán bộ giúp cho một chuyện.

- Chị nói đi, nếu tôi giúp được gì thì sẽ làm cho.

- Tôi có một cuốn nhật kí luôn viết mỗi đêm. Nay tôi chết rồi chỉ mong cán bộ trao nó cho bác sĩ Đồng Văn ở bệnh xá của Trại giam. Thế thôi là tôi cảm ơn cán bộ nhiều.

Quản giáo Lành ngẫm nghĩ một chốc rồi cũng gật đầu.

Tối hôm đó, Du ngồi nhìn cuốn nhật kí rất lâu. Bao nhiêu điều chưa nói và muốn nói cứ bủa vây lấy đầu óc trống rỗng. Thế là ngày mai Du phải lên đường sang thế giới bên kia rồi. Du sẽ đón buổi bình minh sau cùng của đời mình. Thời gian trôi qua thật nhanh, thế nhưng với Du sao lại dài đằng đẵng hết như cả trăm năm. Kỳ lạ thay, Du thấy tâm hồn vẫn bình lặng, chẳng có chút gì là sợ hãi hay hoang mang. Điều đó đối với Du không khác gì một ân huệ. Kể từ sau buổi sáng ngày mai, mọi thứ sẽ kết thúc.

Du chậm rãi cầm bút lên và viết. Những dòng nhật kí sau cùng gửi đến Văn. Được viết tỉ mỉ, cẩn thận và ngắn gọn... Xong xuôi, Du đưa cho quản giáo Lành đồng thời nhờ chị rằng, sau khi mình ra trường bắn thì mới đưa nó cho bác sĩ Văn.

Lạch cạch!

Du khẽ khàng mở mắt ra khi nghe âm thanh mở khóa cửa khu biệt giam. Du ngồi dậy, nét mặt hoàn toàn tỉnh táo hết như đã thức giấc từ lâu. Thật kỳ lạ khi đêm qua Du ngủ một giấc tròn đến tận lúc này là bốn giờ sáng.

Không ác mộng, không sợ hãi, không giật mình lúc nửa đêm rồi khóc.
Du thay bộ đồ mới, chải đầu gọn gàng.

Lắng nghe những tiếng bước chân từ từ tiến đến gần buồng giam này, Du ngồi yên trên giường với một sắc thái vô cùng bình lặng.

Cửa buồng mau chóng mở, Du xoay qua thấy quản giáo Lành nhìn mình, cất tiếng:

- Đến giờ trả án rồi.

Du gật đầu, chậm rãi rời khỏi buồng biệt giam và đi theo quản giáo cùng hai vị cán bộ khác. Du lướt qua các cửa buồng im lìm kia, chốc chốc lại nghe tiếng thở phào. Hôm nay ngoài Du ra, những tử tù còn lại sẽ được sống thêm một ngày nữa...

Tay bị còng, Du lặng lẽ đi qua các dãy hành lang nửa sáng nửa tối.

"Ngày... tháng... năm..."

Bác sĩ, đây sẽ là đoạn nhật kí cuối cùng của tôi. Sáng sớm ngày mai, tôi phải ra trường bắn để nhận bản án dành cho mình.

Giây phút ngồi viết những dòng này, tôi rất muốn gặp bác sĩ và nói thật nhiều điều mà mình chưa kịp nói, và những lần gặp trước đây cũng chẳng thể nói ra. Nhưng giờ đây bao nhiêu cảm xúc, từ ngữ đều biến mất khiến tôi không còn biết phải viết gì nữa."

Du bước qua khoảng sân rộng lớn vắng vẻ buổi sớm mai. Lốp cỏ bên dưới ướt sương trở nên lạnh ngắt. Du thoáng rùng mình vì một cơn gió lạnh chợt thổi thốc đến.

"Tôi luôn nghĩ cuộc đời mình thật bất hạnh trong khi hạnh phúc thì không được bao nhiêu. Nhưng, điều may mắn nhất đã đến với tôi trong kiếp này, chính là được gặp bác sĩ. Ngoài Hoàng Oanh ra, bác sĩ là người thứ hai giúp tôi nhận ra ý nghĩa sống. Và bác sĩ cũng là người khiến tôi muốn sống vì một ai đó."

Bỗng, Du nghe tiếng hót của chim đỗ quyên. Tiếng hót nào nê tận cùng. Nó khiến người ta nghĩ về nỗi vô thường. Và rồi trong màn sương mờ

buổi sớm, Du bắt gặp một đôi cánh nhỏ tự do bay vút lên cao. Là thật hay ảo, Du cũng không biết.

"Lần đầu tiên gặp bác sĩ, tôi đã nghĩ: Anh ấy có điều gì đó rất giống mình! Một điều ở tận sâu trong trái tim. Và khi nghe bác sĩ kể về bi kịch của mẹ mình trong quá khứ, tôi lại nghĩ: Bác sĩ thật dũng cảm! Dầu bác sĩ không ngừng bị ám ảnh, không ngừng trách cứ bản thân, nhưng với tôi, bác sĩ cũng đã sống một cách dũng cảm.

Có thể tự đứng lên, không làm tổn thương bất cứ ai, có cuộc đời trong sạch, suốt mười lăm năm bác sĩ đã cố gắng như thế.

Đó là điều mà tôi không thể có được."

Du được đưa đến phòng Hội đồng thi hành án để làm một vài thủ tục trước khi ra trường bắn. Du từ chối ăn bữa sáng, sau đó ngồi viết thư gửi cho thân nhân. Du chỉ viết một lá thư với những dòng ngắn ngủi cho con gái Hoàng Oanh: "Con gái yêu quý, mẹ cảm ơn cuộc đời đã mang con đến bên mẹ, để mẹ có thể đứng lên một lần nữa! Dù mẹ phải đi đến một nơi thật xa thì mẹ vẫn mãi yêu con! Hứa với mẹ, con phải sống hạnh phúc và khỏe mạnh. Hứa với mẹ, con hãy sống thật dũng cảm!".

Hoàn tất mọi thứ, Du được áp tải ra xe để đến trường bắn.

"Tôi từng đọc đâu đó rằng: Dũng cảm không phải là không biết sợ, mà là sợ nhưng vẫn tiến về phía trước.

Tôi muốn trở thành một người như thế.

Không bị vấp ngã bởi khổ đau hay bi kịch nào. Không làm tổn thương bất cứ ai.

Dũng cảm mà sống.

Cho đến tận giờ phút này, tôi mới nhận ra một điều quý giá: Sống, là phải vượt lên trên những nỗi đau. Có lẽ đó cũng là nghĩa vụ của con người."

Bầu trời hửng sáng. Sương sớm còn lãnh đăng. Không khí trong lành, dịu mát. Du đưa mắt nhìn ra cảnh vật bên ngoài, vắng vẻ đìu hiu.

"Kiếp này, tôi có nhiều điều hối hận nhưng cũng có nhiều điều tôi không bao giờ hối hận. Thật hạnh phúc khi vào những tháng ngày sau cuối, tôi được gặp những con người tốt bụng. Họ cũng mang trong mình nỗi đau nhưng lúc nào cũng mỉm cười với tôi. Họ trân trọng, san sẻ nhiều điều quý giá với tôi.

Nhờ họ, tôi như được chữa lành. Và tôi thật sự biết ơn họ.

Chỉ có con người mới xoa dịu được nỗi đau do con người gây ra."

Trường bắn buổi sớm thật cô quạnh, không khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Phía góc cuối của trường bắn, hàng chục mộ của tử tù xếp thành hàng. Có ngôi mộ đã bị thời gian vùi lấp, chẳng còn thấy rõ tên tuổi người nằm dưới lòng đất.

Du bị đưa đến một chiếc cọc to và trói dây lại, bên dưới đã đào lỗ huyết sẵn. Trước mặt Du là nhóm năm cán bộ cầm súng đứng hàng ngang.

Trong khi Chủ tịch hội đồng thi hành án tử hình đọc tội trạng của tử tù thì Du ngược mặt lên nhìn bầu trời cao rộng. Hôm nay sẽ là một ngày thật đẹp. Du ngửi thấy mùi thơm cây cỏ, hương gió, mùi nắng. Du muốn cảm nhận rõ ràng thế giới tươi đẹp này lần sau cuối. Rồi từ đây, mọi thống khổ thương đau của một kiếp người sẽ kết thúc.

"Nếu có ước nguyện thì tôi chỉ mong có một.

Đó là, tôi muốn được sống."

Câu nói cuối cùng của vị chủ tịch kết thúc, năm cán bộ thi hành án cầm súng lên.

Du nhắm mắt lại, thấy mình được tự do.

Giọt nước mắt long lanh chảy tràn qua đuôi mắt nhắm nghiền, tan vào trong gió lạnh.

"Đồng Văn à, xin cảm ơn...

Vân Du."

Những loạt đạn danh thép vang lên phá tan bầu không gian quanh quẽ nơi trường bắn.

...

[Ngày 27/6/2011, theo nghị định 47/2013 sửa đổi, bổ sung nghị định 82/2011, Bộ Công an và Bộ Quốc phòng sẽ bắt đầu thi hành án tử hình bằng tiêm thuốc độc. Tuy nhiên việc này vẫn chưa được thực thi. Đến tháng 11, Luật này mới chính thức có hiệu lực.]

Tháng 8 năm 2017.

Đồng Văn gấp cuốn nhật kí lại sau khi đọc dòng cuối cùng Vân Du viết sáu năm trước. Văn vẫn còn nhớ khoảnh khắc khi mình nhận món kỷ vật này từ tay quản giáo Lành, đôi tay đã run rẩy thế nào với trái tim đau đớn ra sao. Nhưng thật kỳ lạ, Văn không hề khóc khi đọc đoạn nhật kí Du viết gửi cho mình. Cũng chẳng rõ là Văn mất hết cảm xúc rồi hay vì bản thân nhận ra sự ra đi thanh thản của người con gái ấy. Suốt thời gian dài, Văn đã gìn giữ cuốn nhật kí chờ đến lúc trao cho Hoàng Oanh.

Ban nãy ở Trại giam, khi Văn trông thấy ảo ảnh của Du mà bản thân cứ ngỡ cô đã trở về gặp mình. Để rồi lúc chìm đắm trong những ký ức thương đau năm ấy, Văn bừng tỉnh khi có người đặt tay lên vai lay gọi. Quay qua mới thấy là quản giáo Ngà. Trước khi rời khỏi khu giam nữ để gặp Phó giám thị, Văn nhìn lại khoảng sân vắng vẻ lần nữa. Chẳng có gì ngoài gió và nắng đang vờn nhau.

Văn đang đứng trên một ngọn đồi vắng vẻ. Nơi đây có một bia mộ được dựng. Trên bia khắc dòng chữ "Vân Du (1988-2011)". Ba năm sau khi Du bị tử hình, ông Thạch đã làm đơn xin được nhận hài cốt của con gái về an táng. Sau đó thỉnh thoảng, Văn lại đến đây.

Bỗng, một tiếng gọi trong trẻo vang lên:

- Chú Văn ơi!

Văn chưa kịp xoay lại là một bóng dáng nhỏ nhắn chạy đến đứng trước

mặt anh. Gương mặt bầu bĩnh xinh xắn, đôi mắt tròn xoe đen láy như hột nhãn, mái tóc dài cột cao tung bay trong gió và nụ cười tươi sáng. Đó là Hoàng Oanh. Cô bé mười hai tuổi mặc chiếc váy nữ sinh nghiêng đầu mỉm cười với Văn.

- Chú Văn chờ con có lâu không ạ?

- Chú cũng vừa mới đến. Con vừa từ trường về à?

- Dạ, sắp khai giảng rồi nên học sinh tụi con phải vào trường chuẩn bị trước.

Văn chậm rãi đưa cuốn nhật kí ra cho Oanh, giọng nói nhẹ như làn gió:

- Đây là kỷ vật cuối cùng Vân Du gửi cho chú. Theo nguyện vọng của cô ấy, bây giờ chú trao nó lại cho con. Nó sẽ giúp con biết thêm về những tháng ngày sau cùng của mẹ.

Oanh ngạc nhiên vài giây rồi khẽ khàng đưa tay lên cầm lấy. Vuốt ve cuốn nhật kí, kỷ vật còn lại của mẹ Du, đôi mắt Oanh đỏ hoe ngấn nước. Kể từ lần gặp cuối cùng trong Trại giam sáu năm trước, không lúc nào là nó không nhớ về mẹ. Khi ấy Oanh còn nhỏ nên chưa hiểu gì, nhưng những năm sau đó thì nó bắt đầu hiểu rõ mọi chuyện. Dẫu mẹ Du là người có tội thì đối với Oanh, mẹ vẫn là mẹ. Và, Oanh mãi mãi yêu mẹ.

Siết chặt cuốn nhật kí vào lòng, Oanh ngược nhìn Văn với hai giọt nước mắt lăn dài.

- Cảm ơn chú Văn.

Văn mỉm cười gật đầu. Đúng lúc ấy một cơn gió thổi qua, mang theo hàng ngàn chiếc lá vàng rơi xuống bia mộ. Oanh nhìn nắm đất bắt đầu mọc cỏ xanh rồi ngược lên bảo:

- Trời sắp sang thu rồi đó chú! Mẹ Du rất thích mùa thu.

Văn giữ nụ cười trên môi, Văn đưa mắt nhìn những cành cây xào xạt trong gió lạnh. Dường như chàng bác sĩ trẻ năm ấy đang thấy bóng hình của Du trên bầu trời mây bay.

Dù à, ở nơi đó em có còn khóc không...?

Võ Anh Thơ

Sài Gòn, 02/04/2017.

Gửi một chiều mưa u hoài...

-----oOo-----